

Sachyui.Com

Thảo Nê Mị

Vợ Nhỏ
Mang Thai
Hộ Của
Đại Thúc

VỢ NHỎ MANG THAI HỘ CỦA ĐẠI THÚC

Thảo Nê Mị

Sachvui.Com

Ngôn Tình, Sắc, Sủng

Thể loại: hôn nhân hợp đồng, nam sủng nữ, đại thúc loli - hơn nhau 18 tuổi, H

Bất ngờ vào một ngày gia đình của An Hân Phi đột nhiên gặp phải biến cố, nên An Hân Phi bắt buộc phải cùng Viện trưởng bệnh viện Nhân An kết hôn sinh con. Cùng nhau trải qua thời gian chung sống lại từng chút từng chút giao phó thể xác và tinh thần cho anh....

Mục lục

- Chương 1: Đột nhiên gặp biến cố
- Chương 2: Lần đầu tiếp xúc
- Chương 3: Sự hấp dẫn không tên
- Chương 4: Đăng ký
- Chương 5: Đại thúc bắt đầu trêu chọc em gái nhỏ
- Chương 6: Đại thúc nói với vợ nhỏ sáng mai sẽ không dậy nổi (*)
- Chương 7: Tâm tư nho nhỏ của chú già
- Chương 8: Rốt cuộc.... Rốt cuộc (H) - P1
- Chương 9: Rốt cuộc... Rốt cuộc.. (H) - P2
- Chương 10: Vợ bé bỏng phát sốt
- Chương 11: Chú già toàn năng
- Chương 12: Chuyện kích thích
- Chương 13: Tiến hành kích thích trong lều (H)
- Chương 14: Phong cảnh ven đường rất đẹp, nhưng không bằng em
- Chương 15: Bí mật vận động sau bãi đá ngầm (H)
- Chương 16: Tình không biết bắt đầu từ chốn nào, vậy mà đã đậm sâu
- Chương 17: Nhớ anh
- Chương 18: Nam chủ nhân trở về
- Chương 19: So với cơm thì muốn ăn em hơn (H)
- Chương 20: Vợ nhỏ mơ hồ
- Chương 21: Cách ăn kem ốc quế đúng đắn
- Chương 22: Vợ nhỏ ra mắt mẹ chồng
- Chương 23: Vợ nhỏ thăng chức thành mợ nhỏ
- Chương 24: Vợ nhỏ bộc lộ bản năng của người mẹ
- Chương 25: Hôn nhiều lần thì sẽ biết
- Chương 26: Bộ sườn xám chỉ được dùng đến một lần rồi bị bỏ xó (H)
- Chương 27: Ngài Cao hóa thành hoa sơn trà đau khổ vì tình
- Chương 28: Ba chiếc mặt nạ mèo con
- Chương 29: Con dâu nhà họ Cao chính thức "thăng cấp"
- Chương 30: Ngài Cao cường thế không chịu nhường nhịn Phu nhân Cao
- Chương 31: Kinh hỉ của ngài Cao về sự hòa thuận

Chương 32: Lớp học nhỏ của ngài Cao khai giảng rồi (H)

Chương 33: "Trúng chiêu"

Chương 34: Trai già đề ngọc

Chương 35: Đồ Của anh, em đều thích hết (H)

Chương 36: Ngài Cao "vinh dự" bị thương

Chương 37: Ngài Cao bị liệt

Chương 38: Tiếp tục nằm liệt trên giường

Chương 39: Ánh ban mai chiến thắng ở phía trước!

Chương 40: Ngài Cao đang dần khôi phục

Chương 41: Đồng phục cáng dỡ thần mã (H)

Chương 42: Cuối cùng, hoa cũng nở rồi

Chương 43: Hình thức ngược cầu sắp bắt đầu

Chương 44: Hàng ngày dưỡng thai (ngược cầu)

Chương 45: Tiếp tục ngược cầu

Chương 46: Lau súng cướp cò bị cắt ngang (H)

Chương 47: Chị dâu nhỏ lợi hại

Chương 48: Em tốt nhất

Chương 49: Nhận chủ!

Chương 50: Đếm ngược tới chương kết (H)

Chương 51: Lời cầu hôn muộn màng

Chương 52: Cuối cùng cũng thành người nhà

Chương 53: Ngài Cao không biết thỏa mãn (H)

Chương 54: Phiên ngoại 1: Bệnh nhân kì lạ (H)

Chương 55: Phiên ngoại 2: Cùng cưới ngựa tạo em gái (H)

Chương 1: Đột nhiên gặp biến cố

An Hân Phỉ nhận được điện thoại từ nhà tới liền vội vàng vàng trở về, vừa xuống xe đã thấy nhiều người tụ tập đông đúc trước cửa nhà mình, cái cộ ầm ĩ rất là hung hãn. Cô cẩn thận vòng qua tránh đám người kia, đi vào lối cửa nhỏ mặt sau biệt thự nhà mình.

"Ba, mẹ, trong nhà xảy ra chuyện gì vậy?" cô ngạc nhiên nhìn căn nhà trống rỗng, tất cả những đồ đạc giá trị đều đã bị dọn đi hết.

An Chí Quốc chau mày, Lam Di không ngừng ôm con gái nhỏ la khóc, đôi mắt hồng hồng đầy nước.

"Rốt cuộc là thế nào đây ạ?" Sao mà cô mới một tháng làm việc, trong nhà liền biến thành như vậy, đến cùng là xảy ra chuyện gì.

Lam Di buông con gái nhỏ trong lòng mình ra, kéo tay cô, mặt đầy nước mắt "Phỉ Phỉ, công ty ba con phá sản rồi."

"Cái gì?" Về mặt An Hân Phỉ khó tin, công ty này đều do ba cô gây dựng nên từng chút một từ hai bàn tay trắng, vì công ty ông bỏ xuống bao nhiêu tâm huyết sức lực cô đều thấy rõ, thậm chí bỏ bê bệnh tình của mẹ ruột cô vì công chuyện ở công ty, thế nên mẹ mới chết...

An Hân Phỉ nhìn ba mình, dường như ông già đi chỉ sau một đêm, đầu càng thêm bạc, người đàn ông này, năm đó mẹ cô chết vì bệnh ông cũng chưa từng biểu lộ ra biểu cảm nản lòng thoái chí như vậy, bây giờ lại vì chuyện công ty phá sản mà suy nhược như sắp chết.

"Phỉ Phỉ à, hiện giờ chỉ có con mới giúp được chúng ta thôi!" Lan Di gắt gao nắm chặt tay An Hân Phỉ, tựa như nắm lấy cơ hội sống sót cuối cùng.

Cô quay đầu nhìn Lan Di "Con sao?" Nhưng cô chỉ là một sinh viên rất đỗi bình thường, cô không cho rằng mình có khả năng vực dậy lại một công ty đang ngắc ngoải sắp phá sản.

Lan Di rơi nước mắt, gật gật đầu "Phỉ Phỉ à, chỉ có con, chỉ con mới giúp được chúng ta lúc này thôi."

"Giúp thế nào đây?"

"Con có biết viện trưởng bệnh viện Nhân An không?"

"Con biết." viện trưởng của bệnh viện tư nhân nổi tiếng nhất thành phố này, nhưng ông ta có liên hệ gì đến việc này chứ.

"VẬY con cũng biết vợ con ông ta mất vì tai nạn giao thông hai năm trước, bây giờ ông ta đang tìm một người mang thai..."

An Hân Phỉ nghe thế cũng đã rõ ràng, thì ra những con người là người thân của cô lại muốn đẩy cô tới hổ lửa lúc công ty đóng cửa, khó khăn chồng chất, để cứu giúp họ!

"Ba... ba cũng..." cô nhìn ông An Chí Quốc – từ lúc cô bước vào cửa ông vẫn không mở miệng nói năng lần nào.

"Phỉ Phỉ, ba rất xin lỗi con, xin lỗi." Ông thậm chí không dám nhìn con gái, một mực cúi đầu, ông nào có xứng đáng làm một người cha.

"Phỉ Phỉ con, giúp cha con đi, chỉ là mang thai thôi mà. Huống hồ..."

Cô đột nhiên đứng lên "À, chỉ là mang thai thôi mà" cô cắn răng phun ra từng chữ "Chỉ là mang thai thôi mà, thế vì sao bà không làm đi?"

"Con bé này!"

"Phỉ Phỉ, nói năng với mẹ con như thế à?"

"Bà không phải mẹ con!" Cô mang biểu tình kích động "Mẹ sẽ không bao giờ bảo con đi làm mấy thứ mang thai hộ này!"

Ông An Chí Quốc im lặng, hốc mắt đỏ hồng.

Bỗng nhiên Lan Di quỳ gối trước mặt An Hân Phỉ, khóc lóc than thở "Mẹ biết mẹ không xứng làm mẹ con. Giờ không phải vì mẹ không dám cùng ba con đồng cam cộng khổ, nhưng Phỉ Phỉ à nghĩ cho ba con đi con, nếu không có số tiền kia, ba con sẽ phải hầu toà, thậm chí còn có khả năng phải vào tù, con ơi, năm nay ba con 55 tuổi rồi, con nhẫn tâm để ông trong nhà giam suốt nửa đời còn lại sao?"

Em gái An Tử Nguyên, nãy giờ vẫn ở bên cạnh khóc lớn, cũng sà vào người cô, kêu "Chị ơi em không muốn ba ngồi tù đâu, em muốn có váy công chúa cơ!"

An Hân Phỉ ngã ngồi trên sofa, thất thần nhìn chăm chăm ba người trước mắt, hình như họ mới đúng là người một nhà, không cam lòng nhắm chặt hai mắt, sau đó nước mắt chảy xuống gò má, uất ức cho chính mình.

"Con đồng ý".

Chương 2: Lần đầu tiếp xúc

Từ hôm đồng ý mang thai giúp người ta, An Hân Phi được Lan Di cùng An Chí Quốc đối đãi như ông bà tổ tông, so với ngày xưa thì đúng là khác nhau một trời một vực.

Ví dụ như lúc này, vì trong lòng ức chế khó chịu nên mấy hôm nay cô ăn không ngon ngủ không yên, Lan Di liền "tự giác" nấu cho cô món cô thích nhất, tôm đã bóc vỏ chưng với trứng gà. Nhưng cô chưa chạm đũa, An Tử Nguyên đã lăng xăng chạy tới, ầm ỹ đòi ăn trước.

Cô lạnh lùng thu hết mọi việc vào trong mắt, lại còn thế này nữa, đứa nhỏ An Tử Nguyên giống mẹ nó ghê cơ, mình không có mà người khác lại có thì nhất quyết phải đòi cho bằng được.

Thông thường với những tình huống thế này, Lan Di sẽ chiều lòng con gái nhỏ. Nhưng giờ An Hân Phi là bảo bối gia đình, bảo vật quốc gia, Lan Di liền trách mắng con gái.

"Sao con lại không biết điều vậy, cái này là cho chị hai."

An Tử Nguyên là hòn ngọc quý trên tay ông An Chí Quốc, công chúa nhỏ ra lệnh một tiếng nào có ai dám trái lời, giờ bị Lan Di mắng mỏ liền la lối khóc lóc om sòm. An Hân Phi bị con bé làm đau đầu, cầm bát trứng non mềm vàng ươm của mình đẩy sang "Được rồi, đưa cho con bé đi, con không muốn ăn cái gì cả. Con ra ngoài một lát."

Cô lấy áo khoác trên giá treo, mở cửa ra khỏi nhà, đêm hè vẫn có chút lạnh lẽo. Cô bước đi dọc theo đường cái. Gia đình cô mới chuyển đến khu này, biệt thự hồi trước đã bị đem ra toà đấu giá. Toà

chung cư của tiểu khu xuống cấp nghiêm trọng, hơn nữa lại có nhiều người ở, Lan Di oán giận lắm lắm không biết bao nhiêu lần, nhưng cô lại thấy rất tốt, rất có hơi người.

Cô bước về phía trước, thi thoảng dừng lại nhìn ngắm hai bên đường sáng lên hàng nghìn hàng vạn bóng đèn từ các hộ gia đình, bản khoản không biết tổ ấm của mình ở nơi nào.

Từ lâu cô đã mong muốn có một gia đình hoàn chỉnh, hạnh phúc. Mỗi ngày cô sẽ nấu cơm, đợi chồng tan tầm về nhà cùng ăn, họ sẽ cùng nhau nuôi dạy con cái, còn có thể nuôi thêm chú cún nhỏ, tối đến có thể nắm tay nhau đi tản bộ, vào kì nghỉ có thể cùng nhau đi du lịch đây đó... Bây giờ tất cả chỉ là mộng tưởng viễn vông của cô mà thôi.

Cô biết viện trưởng của bệnh viện Nhân An – Cao Đạm, anh ta sinh ra trong gia đình truyền thống hành nghề y: bố là chuyên gia khoa não hàng đầu cả nước, từng đề ra phương pháp chữa trị mới hiệu quả cho bệnh não; ông nội lại là bác sĩ chuyên chức khám bệnh cho các đặc binh cùng các bậc lãnh đạo quốc gia. Tuy vậy nhưng Cao Đạm không thích lấy gia thế làm chỗ dựa, tự mình sáng lập bệnh viện Nhân An. Nếu không vụ tai nạn kia thì anh ta vẫn có cuộc hôn nhân cực kì đáng hâm mộ: vợ xinh đẹp giỏi giang, con trai đáng yêu xinh xắn. Vụ tai nạn xe nghiêm trọng kia đã phá huỷ tất cả.

Trong một đêm mất đi hai người thân thương yêu quý nhất của mình, đối với một người mà nói, thật sự quá mức đau đớn. Mà hơn nữa, Cao Đạm lại là người còn đang ở đỉnh cao, đầy đủ mọi thứ.

Cuối tuần Lan Di sắp xếp hộ An Hân Phỉ một buổi gặp mặt với Cao Đạm.

Cô không mặc lễ phục đắt tiền mà bà chuẩn bị cho mà chọn bộ quần áo đơn giản: jeans cùng áo thun, Lan Di cũng không ép buộc được

nên đành để cô như vậy mà hẹn hò gặp gỡ.

Lúc cô tới nhà hàng thì Cao Đạm đã đến rồi, cô theo nhân viên phục vụ dẫn đường tới chỗ anh ngồi.

"Xin lỗi vì đến muộn."

"Không sao tôi cũng vừa mới tới thôi." Cao Đạm cười cười nhìn cô một thân trang phục đơn giản, mời cô ngồi xuống.

Nhân viên phục vụ đem thực đơn cho hai người, Cao Đạm cầm thực đơn xem đồ ăn, An Hân Phỉ dựng quyển menu lên che chắn khuôn mặt, kín đáo đánh giá người ngồi đối diện mình.

Anh ta có khi đã tới đầu 5, nhưng bề ngoài lại như trên dưới 30 tuổi, khuôn mặt tuấn tú góc cạnh rõ ràng, mái tóc ngắn cắt gọn gàng đôi chỗ hơi quăn, trên sống mũi cao là đôi kính gọng tơ vàng. Nhìn qua nhã nhặn nghiêm nghị, quần áo không thấy vết cũ kỹ nào.

"Em muốn ăn gì?"

Cô lắc đầu. Cao Đạm nhếch khoé môi "Vậy tôi tự chọn nhé."

"Được."

Anh gấp thực đơn, nói với nhân viên phục vụ "Gà luộc thái miếng nhỏ, thịt xào nấm hương ướp đấng, gan ngỗng hầm, cá rán, thêm một bát canh thanh mát (*) để ấm"

(*) ý ở đây là loại đồ ăn mát tính, thanh lọc cơ thể (?) kiểu canh rau luộc của mình ấy

"Vâng, xin anh chờ một lát ạ!"

Chương 3: Sự hấp dẫn không tên

bean mom TT____TT dịch xong được bên Word, mất 1h trời, lờ tay xoá cái lại làm lại từ đầu TT____TT huhu ầm ầm ầm ầm

Sau khi nhân viên phục vụ rời đi, Cao Đạm thoải mái dựa lưng vào ghế ngồi, khuôn mặt mang biểu cảm hiền hoà nhưng đôi mắt nhìn An Hân Phỉ lại thâm thúy sâu thẳm, dường như đem cô nhìn thấu.

"Hiện tại nên nói chút chuyện chẳng, tự giới thiệu?" anh hơi rướn người duỗi tay phải ra trước mặt cô "Xin chào, tôi là Cao Đạm"

An Hân Phỉ gò mình cẩn thận (*) bắt tay anh, hơi lạnh, đầu cô cũng không dám nâng lên "Chào anh, tôi là An Hân Phỉ"

(*) nguyên văn "拘谨" tui hiểu word by word là "gò bó" và "cẩn thận", có thể hiểu là "câu nệ" nhưng cảm thấy Tung Của quá, nên dịch ra như thế cho gần gũi hơn, dù gì tiếng Việt cũng rất phong phú, sợ gì nắng mưa =)))

"Em không cần sợ tôi, dù gì về sau cũng về chung một nhà thôi mà."
Cao Đạm thở ra một câu kinh người.

"!"

"Thế nào, em còn chưa biết?"

"Tôi... chúng ta...." không phải là mang thai hộ sao, sao lại....

Anh đẩy mắt kính, khoé miệng hơi cong lên "Hả, chẳng lẽ em muốn chúng ta trên giường "đánh" vài "trận" là được?"

Cô không nghĩ một phần tử trong giới trí thức xã hội lại có thể nói năng lộ liễu như này, nhất thời luống cuống không biết nói gì cho phải.

Cao Đạm đẩy một tờ giấy từ cặp tài liệu của anh ra trước mặt An Hân Phỉ phía đối diện.

"Em kiểm tra xem, còn cần điều kiện gì trên hợp đồng nữa không?"

Cô cầm tờ giấy, mặt trên đã viết các điều khoản thật sự rất rõ ràng mạch lạc tỉ mỉ. Tóm lại một câu là vì tiền cô phải sinh con cho người đàn ông này, làm chuyện mà các cặp vợ chồng bình thường hay làm, tận lực hoàn thành bốn phận của một người vợ.

"Chờ em sinh con xong, nếu muốn rời đi, tôi sẽ để em được như ý."

"....." được rồi, không sao cả, dù sao đời cô cũng bung bét như vậy rồi.

"Tôi tin chuyện của tôi em đã biết hết rồi" - cô gật gật đầu - "Em còn muốn hỏi gì không?"

Anh hoàn toàn không giữ lễ, nói chuyện với cô như bạn bè tốt quen biết nhiều năm, tự nhiên bình thản bàn luận.

"Tôi... Vì sao anh muốn tìm người mang thai?" Lấy gia thế cùng nhân phẩm của anh, lại chẳng lo không tìm được môn đăng hộ đối hay sao, vậy cần mang thai hộ làm gì?

"Bởi vì sợ hãi" - Cao Đạm quay mặt nhìn dòng xe cộ di chuyển như

nước chảy ngoài cửa sổ, không ai biết, anh từng có một khoảng thời gian cực kì sợ lái xe trên đường, khi đi làm đều gọi taxi đưa đón.

"Em không trải qua sẽ không hiểu được cái cảm giác khi về đến nhà, không thấy một bóng người, căn nhà lạnh như băng không có chút hơi người. Tôi từ thiên đường rơi xuống địa ngục, sợ phải kinh qua chuyện đột nhiên xa cách người thân lần nữa, cho nên tôi thà chọn tìm người mang thai hộ."

Trong giọng nói của anh lộ ra sự tự giấu, không hiểu sao cô cảm thấy đau lòng. Ai bảo họ không trải qua cảm giác giống nhau chứ, cô cũng mất đi người mẹ yêu thương cô hết mực, nên cô đồng cảm với anh vì chính bản thân cô cũng vậy.

"Ngày mai chúng ta đi đăng ký. Tôi muốn em danh chính ngôn thuận mang thai con của tôi."

Ăn xong cơm chiều, Cao Đạm lái xe đưa An Hân Phi về nhà.

Tới nơi, hai người trong xe nhất thời im lặng, cô có chút xấu hổ, tháo dây an toàn toan bước xuống xe "Tôi đi trước...". Cao Đạm gọi cô lại "Tiểu Phi, cho phép tôi gọi em như vậy, bất kể lý do khiến em đáp ứng mang thai hộ là gì, tôi hi vọng lúc đăng ký kết hôn em sẽ không hối hận". Đôi người thâm thúy của anh phóng về phía cô, dường như muốn đem cô nhìn đến thông thấu.

Cô nhìn lại anh, đôi mắt đen thẫm của người đàn ông này giống như một vũng đầm sâu thẳm không thể thành dòng nước nguồn trong vắt (*), mạnh mẽ hấp dẫn cô.

(*) nguyên văn "一汪深不可及的泉水" = một vũng sâu không thể đến/liên quan/hợp thành nước (nguồn) suối trong/tươi (đau não vì dịch, thế mà việc kích hoạt noron thần kinh ko làm hết mỡ bụng khi

ngồi trước lap dịch truyện)

"Tôi biết"

"Mai tôi tới đón em, thấy thế nào?"

"Được"

"Ngủ ngon" anh cúi người, nhẹ nhàng in lên trán cô một nụ hôn.

"Ngủ, ngủ ngon" cô mang khuôn mặt đỏ hồng chạy xuống xe.

Trong xe, Cao Đạm luôn chăm chú theo bóng dáng cô, lẩm bẩm tự nhủ "Ai bảo chúng ta đây là lần đầu tiên gặp nhau đâu?"

Rồi sau đó lái xe rời đi.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 4: Đăng ký

An Hân Phi vừa vào cửa, Lan Di liền nhiệt tình ra tiếp đón, phía sau còn có ông An Chí Quốc đang lờn ngần không muốn bước.

"Phi Phi, thế nào rồi con?"

"Khá tốt, anh ta vừa mới đưa con về." cô không muốn nói nhiều về cuộc gặp gỡ với Cao Đạm tối nay.

Lan Di mở cửa, tiếc nuối khi thấy người ta đã đi mất từ lúc nào "Ây dà, người ta đã tới, dù gì cũng phải mời vào ngồi chứ con."

"Ba mẹ, con hơi mệt, lên phòng trước đây."

Cô đẩy cửa phòng, quay đầu lại nhìn hai người đang nhìn nàng đầy kì vọng "Ngày mai chúng con đi đăng ký kết hôn"

Nghe được câu nói mặt mày Lan Di ngay lập tức hớn hở, ngay cả ông An Chí Quốc cũng lộ ra biểu tình nhẹ nhõm "Ây da, Chí Quốc, ông nghe thấy sao, nghe thấy sao?"

Trong nháy mắt cô thấy gương mặt tươi cười của hai người trước mặt thực sự rất đáng ghét.

Vào phòng, cô đổ nhào lên giường, mọi chuyện xảy ra trong đêm nay thật giống như mơ, nghĩ tới vừa rồi người kia hôn lên trán mình, nụ hôn kia, mềm nhẹ như thế, lại làm cho cô có cảm giác nóng cháy, sờ sờ trán, hình như còn chút nóng thì phải...

Ngày hôm sau, Cao Đạm đúng hẹn lái xe đến đón cô tới chỗ đăng ký kết hôn.

Nghĩ tới hôm nay là ngày hai người đăng ký, khó khăn lắm cô mới mặc được cái váy liền áo cùng giày cao gót, uốn tóc một chút, so với ngày thường đơn giản sạch sẽ hơn nên trông càng thêm xinh xắn hoạt bát.

"Xin lỗi tôi đến muộn, chắc anh phải chờ lâu rồi." cô áy náy nói.

"Chờ đợi một người đẹp là vinh hạnh của tôi." Anh hài hước cười cười, rồi đột nhiên gần sát cô, cô nghĩ người không dám động đây, tim đập bình bịch, lại nhớ tới nụ hôn hôm qua làm mình mất ngủ... Không ngờ anh chỉ giúp cô thắt dây an toàn thôi.

"Sao lại đỏ mặt?"

"Không — không có..." ai dè lời chưa bật hết khỏi môi đã bị người đàn ông kia hôn lên gương mặt, còn nghịch ngợm nói "Đây là nụ hôn chào buổi sáng."

Quả nhiên khuôn mặt cô đỏ bừng.

Tránh đi giờ đi làm cao điểm, rất nhanh đã tới nơi, Cao Đạm tìm chỗ đỗ xe dừng lại, cùng nhau bước xuống.

Tới cổng lớn Cục Dân Chính, anh đứng yên, kéo An Hân Phi dừng chân để cô nhìn thẳng anh "Em thực sự sẽ không hối hận?"

"Tôi sẽ không" cô trịnh trọng giống như đang thề.

Hai người xếp hàng, hôm nay không phải ngày nghỉ hay ngày đặc biệt gì cả nên người tới đăng ký cũng không nhiều, rất nhanh liền đến

bọn họ.

Nhân viên công tác kiểm tra đối chiếu chứng minh thư của họ, không hề để ý tới khoảng cách tuổi tác lớn, có khi họ cũng thấy nhiều rồi nên cũng chẳng chú ý nữa.

Mãi khi cầm trên tay cuốn sổ nhỏ màu đỏ, cô mới thực sự ý thức được mình đã kết hôn.

Việc này cùng thứ cô mong chờ không giống nhau chút nào, cô cho rằng phải có một màn cầu hôn lãng mạn, sau cùng người mình yêu đi vào sảnh đường hôn nhân, hiện giờ lại...

Ra khỏi nơi đăng ký, Cao Đạm thấy thời gian còn sớm, liền hỏi cô có muốn đến nhà anh hay không, rốt cuộc cô sắp thành nữ chủ nhân nơi đó rồi.

"Được"

Anh đưa cô tới nơi ở của mình trong chung cư giữa trung tâm thành phố, kiến trúc khu này quây tụ thành một nhóm, giá nhà đắt cắt cổ, có thể nhìn được toàn cảnh đẹp của thành phố.

Anh đưa cô vào thang máy đi thẳng lên tầng cao nhất.

Lúc trước chọn tầng này, là vì có một gian gác mái nhỏ, con anh rất thích....

Ra khỏi thang máy cũng đã là nhà anh, anh lấy chìa khoá mở cửa, làm động tác mời vào với An Hân Phi. Cô vào cửa mới phát hiện, anh thực sự đã từng có một gia đình rất hạnh phúc.

"Cứ ngồi thoải mái, em muốn uống cái gì?"

"Nước trắng là được rồi, cảm ơn anh"

Anh vào phòng bếp đổ nước, cô nhìn quang bốn phía, đập vào mắt toàn là màu sắc ấm áp tươi sáng, vào thời điểm ánh nắng mặt trời ấm áp xuyên qua cửa sổ sát sàn hắt vào phòng, làm người ta cảm thấy thật thoải mái.

Bên cạnh ghế sofa bằng vải bông màu trắng đặt một chiếc đèn để cao, trên bàn trà để mấy quyển sách y học nước ngoài.

Ở góc khác, bậc thang ngoài cửa sổ sát đất được lót thảm, mặt trên được kết rất nhiều lông dày, ở ban công bày ghế dựa làm từ trúc tre, mây gù đó cùng bàn trà.

Cô bị hấp dẫn bởi khung ảnh treo trên tường, đầu ngón tay vuốt ve ảnh chụp, là một nhà ba người thoải mái cười to....

"Chúng tôi đã từng rất hạnh phúc."

"A, xin lỗi"

"Không sao, tôi mới phải xin lỗi, không nên để em nhìn thấy thứ đó."

"Không không"

Cao Đạm đưa cốc nước trái cây cho cô "Uống nước trái cây đi"

"Cảm ơn"

"Mọi thứ ở đây đều do vợ cùng con trai tôi lúc còn sống sắp xếp, mấy năm nay tôi cũng không thay đổi một phân nào"

"..."

"Bây giờ thì không giống khi trước nữa, chỗ mà có nữ chủ nhân mới, cũng nên đến lúc thay đổi rồi." Cao Đạm nhìn cô, ánh mắt anh dịu dàng bình thản.

Cô theo bản năng từ chối "Không —tôi..."

"Tiểu Phi, em đã nói không hối hận, nhưng nếu ở trong căn nhà như này em sẽ không vui vẻ, mà tôi không muốn em như vậy."

"..." cô không rõ vì sao anh đối xử với một người chỉ đến để mang thai hộ tốt đến mức này, tác dụng của cô không phải là để sinh con sao, cô có chút không hiểu anh.

P/s: đến lúc này nản dễ sợ nam9 đã có con với người khác, lúc đầu chọn truyện cũng ko đọc rõ, mẹ

Chương 5: Đại thúc bắt đầu trêu chọc em gái nhỏ

Cao Đạm quả không hổ danh thuộc trường phái hành động, nói tan trang phòng là bắt tay vào làm, mang theo An Hân Phi đến cửa hàng gia dụng.

Thường ngày cô đi giày thể thao, bất thành linh dùng giày cao gót đi dạo phố rất đau đớn. Cao Đạm vốn thận trọng liền mau chóng phát hiện. Ngó bộ dạng cô không tốt, biết ngay giày cô bé này không thoải mái. (truyện nào cứ nam9 thấy nữ9 đi guốc mà khó chịu là auto do guốc, lỡ bị đau bụng kinh thì ông biết chắc?)

Anh dìu cô, tìm kiếm chỗ ngồi trong cửa hàng.

"Em đi giày cỡ bao nhiêu?"

"A, 37" cô nhất thời không phản ứng lại được, đến lúc bắt sóng xong thì anh đã rời đi mất rồi.

Chỉ chốc lát sau, Cao Đạm trở lại, trong tay tay là túi xách của một nhãn hiệu giày thể thao nổi tiếng.

Anh cúi người ngồi xổm xuống, không thèm để ý đến ánh mắt những người xung quang, tự mình cởi đôi guốc thay vào chân cô đôi giày thể thao mới mua.

"Dùng guốc đi dạo rất mệt phải không, màu trắng hợp với váy của em lắm." Anh đứng lên, đem đôi guốc bỏ đi, tự nhiên xách túi lên.

"Cảm ơn, tôi rất thích"

"Đi thôi, chúng ta còn chưa mua cái gì đâu" anh nghiêng đầu, mang theo ý cười nhìn nhìn cô.

Bị hành động của anh đảo loạn thành một hồ nước xuân, người nào đó chỉ biết ngốc ngốc gật đầu "Ừ"

Hai người mua một chiếc sofa bằng vải nhung màu mận chín, bức rèm điểm hoa nhỏ trên trên cửa sổ sát đất cũng đổi thành mảnh lụa trắng, giường lớn chuyển sang giường công chúa mà cô thích, bốn cạnh xung quanh rủ xuống màn giường tím nhạt.

Chẳng qua, lúc Cao Đạm nhìn chiếc giường này liền lộ ra nụ cười mỉm thâm sâu khó lường (đm =))))))

Nhân khi công ty đồ gia dụng chở hàng hoá và tân trang lại nhà, anh đưa cô về nhà mẹ đẻ. Hai người đăng ký kết hôn mà không tới thăm bố mẹ vợ thì đúng là cặn lờ.

Cô ngốc ngốc nhìn lễ vật trên tay anh "Này... Anh mua lúc nào thế?"

Ai ngờ anh chớp chớp mắt, nghịch ngợm đáp "Bí mật"

"..." này, rốt cuộc là anh lớn chưa thế, sao trẻ con vậy. Nhưng là rất đáng yêu, cô nghĩ thầm. Hai ngày nay cô được chiêm ngưỡng khá nhiều khía cạnh của người đàn ông này, cô bắt đầu muốn hiểu rõ chồng mình là người thế nào rồi.

Trông thấy Cao Đạm, Lan Di cùng ông An thiếu chút nữa là xếp hàng đơn đả hoan nghênh. "Anh Cao..."

"Con cùng Tiểu Phi đã kết hôn, kêu con Cao Đạm là được rồi"

"Được được được, Cao Đạm, lúc nào hai đứa chuẩn bị mời rượu a?" Lan Di đề rằng nếu đã đăng ký, thế nào cũng phải làm tiệc mừng chứ. Anh chàng Cao Đạm là người thế nào, nếu mời rượu thì khẳng định là nhà bọn họ chỉ có lợi chứ không có hại, công ty Đông Sơn trở mình đứng dậy không phải là chuyện không thể nữa rồi, Lan Di lại suy nghĩ không thực tế.

"Con nghe theo Tiểu Phi" anh chuyển quyền chủ động cho cô.

Lan Di cùng ông An Chí Quốc không khỏi mong chờ nhìn về phía cô, thế nhưng chuyện này lại phải để cho cô suy xét.

"Tạm thời con không muốn mời rượu"

Lan Di mở to hai mắt, vẻ mặt bà khó hiểu "Vì sao thế?"

"Con sắp tốt nghiệp nên phải chuẩn bị khá nhiều thứ, hơn nữa Cao Đạm cũng rất bận rộn."

"Nhưng..." bà còn muốn nói gì đi, nhưng lại bị Cao Đạm chen vào "Vây theo ý Tiểu Phi đi, chờ chúng con hết bận thì bàn tiếp vậy."

Anh đã nói thế, bà muốn trình bày cái gì cũng không được nữa, không cam lòng nhin trong bụng đành đồng ý "Cũng được."

"Tối nay ở lại ăn cơm nhé con"

"Không được, chúng con còn phải về dọn dẹp, từ hôm nay Tiểu Phi sẽ sống cùng con"

Cô gật đầu, xoay người nói với anh "Tôi đi thu dọn đồ đạc"

"Được"

Chờ cô vào phòng ngủ, Cao Đạm đem thẻ ngân hàng đặt lên bàn "Hi vọng khoản tiền này có thể giúp ba mẹ vượt qua cửa ải khó khăn"

Lan Di mừng như điên cầm lấy thẻ còn ông An mặt mày nặng nề cứng lại, ông cảm giác ông đang bán chính con gái ruột của mình đi.

Chỉ lát sau An Hân Phỉ kéo valy hành lý ra ngoài "Xong rồi, ta đi thôi"

Cao Đạm đứng dậy, thuần thục cầm lấy valy của cô "Chào cha mẹ, bọn con đi đây"

"Ba mẹ, con đi nhé"

"Nhớ về nhà nhiều nhé con"

Ngồi trên xe hai người vẫn im lặng không nói năng gì.

"Em không thân với mẹ lắm nhỉ"

"Anh tìm người mang thai không tìm hiểu thông tin gia cảnh của đối phương à?"

Anh nhìn cô không ừ hử gì.

"Xin lỗi tôi không ý đó". Cô buồn bực, mình đang làm gì vậy, giận chó đánh mèo à, anh ta thì biết cái gì được.

"Không sao"

"Bà ấy không phải mẹ ruột tôi, mẹ tôi bị bệnh qua đời lúc tôi 17, năm sau ba tôi cưới thư ký của mình, bà Lan Di đó, cùng năm đó sinh ra

em gái tôi An Tử Nguyệt."

"Tôi vẫn luôn không hoà giải với ba, ông không phát hiện ra bệnh tình của vợ mình, nếu ông biết được, có khả năng lúc đấy mẹ tôi không chết"

"Cho nên khi tôi biết công ty ông phá sản, tôi đã rất ác ý mà vui vẻ, dường như đấy là quả báo dành cho ông"

"Tôi rất xấu xa đúng không, người như thế đi sinh con cho anh, thật sự được à?"

Cao Đạm mở bàn tay nắm lấy những đầu ngón tay hơi lạnh của cô
"Tiểu Phi, nề nếp sinh hoạt của tôi và em không giống nhau, những chuyện từng phải trải qua trong đời không giống nhau, tôi không xem xét bình phẩm chuyện đã qua của em, tuy nhiên, tôi hi vọng sau này em sẽ vui vẻ, đương nhiên bao gồm cả khoảng thời gian chúng ta ở bên nhau."

"Tôi đồng ý với em, sau khi em sinh con, nếu muốn đi, tôi sẽ cho em tự do"

Cô nhìn sườn mặt của anh, lẩm bẩm "Cảm ơn"

Chương 6: Đại thúc nói với vợ nhỏ sáng mai sẽ không dậy nổi (*)

(*) nguyên văn "明早会起不来"

Hai người đi xe về nhà nhân tiện ghé qua quảng trường mua sắm trong trung tâm thành phố, Cao Đạm muốn mua chút nguyên liệu nấu ăn làm cơm tối.

"Có mang áo ngủ không?" Anh đột nhiên hỏi một câu như vậy.

"... Tôi...quên mất" thôi xong! Sao lại quên mang áo ngủ cơ chứ...
Đều do mãi tránh né Lan Di, vội vội vàng vàng thu dọn đồ đạc nên quên mất đồ vật quan trọng như thế, cô bày ra vẻ mặt ảo não.

Cao Đạm không nhiều lời, dừng xe cùng cô đi lên tầng ba chuyên bán các loại nội y.

Cô ngại ngùng nhìn đống áo ngủ gợi cảm rực rỡ đầy màu sắc làm người ta muốn phun trào, anh không hề để ý, ném một câu "Thích cái gì thì chọn đi em" rồi ngồi trên ghế, một chân khoát lên, với tay lấy quyển tạp chí đọc.

"Ờ"

Cô lòng vòng xuyên qua một rừng đủ các kiểu dáng thể loại áo ngủ, cái gì mà ren siêu mỏng, hoa văn báo đốm trong suốt, cô đỏ mặt suy nghĩ bậy bạ. (dizz =))))

Nhân viên của nhãn hàng cao cấp này rất ư nhiệt tình mà không đem lại cho người ta cảm thấy phiền toái, đứng một bên đưa ra gợi ý.

Trong häng hà sa số áo ngủ gợi cảm cô nhìn trúng một chiếc váy tương đối bảo thủ.

Cao Đạm đã đọc xong tạp chí, cô phát hiện ra trong tay anh có hai cái túi, cho rằng chắc anh cũng mua vài bộ cho mình nên cũng không nghĩ nhiều. (ko động não cũng biết thằng chả mua cho mi đó =)))

"Em biết nấu cơm không?"

"Chút món ăn gia đình đơn giản thôi" trước kia mẹ còn sống cô hay theo học bà nấu nướng.

"Tuyệt vời, vậy thì phải phiền bà Cao đứng bếp làm cơm rồi." Anh trêu ghẹo nói, cô lại đỏ mặt, bà Cao...

Ra khỏi quầy đồ ngủ, hai người đi xuống siêu thị ở tầng thị mua đồ nấu ăn.

Cao Đạm đẩy xe mua sắm, cô ngoan ngoãn đi bên cạnh nhặt đồ, nhìn qua thật sự là một đôi vợ chồng. Anh rất thân sĩ, sẽ trưng cầu ý kiến cùng khẩu vị của cô rồi mới quyết định có mua hay không.

"Yến mạch thì sao, có thể nấu bữa sáng mai." Anh giơ một hộp yến mạch ăn liền hỏi cô.

An Hân Phỉ gật gật đầu "Bữa sáng ăn yến mạch, tôi còn tưởng anh thích bữa sáng truyền thống"

Anh đem yến mạch ném vào xe đẩy, cúi người gần sát cô "Đúng là

tôi thích bữa sáng truyền thống, nhưng tôi lo sáng mai em không dậy được thôi"

"..." hiểu được ý anh là gì mặt cô đỏ rực, bĩu môi không thèm để ý anh, thật đáng ghét, cứ luôn trêu cô. Thế mà cô còn nghĩ anh là người nhã nhặn lễ độ, ai dè lại không đứng đắn đến vậy.

Mua sắm xong, hai người xách theo túi lớn túi nhỏ về nhà, sofa màu mận chín, giường công chúa cùng màn sa mỏng đều được trang bị hoàn hảo, Cao Đạm cầm đồ ăn mang vào phòng bếp, lại kêu An Hân Phỉ vào phòng ngủ dọn hết quần áo.

Cô nhìn quần áo đàn ông bày biện chỉnh tề trong tủ, bên cạnh là vị trí đặt quần áo của cô.... Dem từng món đồ gấp gọn gàng, cô mới thực sự tin rằng mình đã kết hôn, mà đêm nay, là đêm tân hôn.

Dọn xong quần áo, cô vào phòng bếp, tất cả đều là đồ nhập khẩu đắt tiền, đối với người thích nội trợ mà nói thì đây đúng là thiên đường. Lấy tạp dề vừa mới mua mặc lên người, cô lục xem túi đồ ăn, suy nghĩ tối nay nên làm món gì.

"Em định nấu gì?" Cao Đạm - bấy giờ đã thay quần áo ở nhà - bước vào phòng bếp, ôm cánh tay tựa vào tủ lạnh, anh thay đồ ở nhà, bỏ kính ra trông càng thêm trẻ trung, bình dị gần gũi.

"À, anh có kiêng khem gì không?"

"Không, tôi không kén ăn"

"Được, vậy thì làm cơm cùng sườn om (*), canh rau với tôm bóc vỏ, thêm salad bông cải xanh nữa"

"Được"

Quá trình ăn cơm tối rất hài hoà, hai người giống như bạn tốt, cùng nhau nói chuyện công tác và việc học hành, lại rất ăn ý không động vào tình cảm ngang trái đã qua của người kia (*)

(*) nguyên văn "情感的逆鳞" = tình cảm nghịch lân

Cơm nước xong, An Hân Phỉ định dọn dẹp bát đĩa, nhưng Cao Đạm đã tỏ vẻ: nếu cô làm cơm chiều thì anh nên rửa bát. Cô không nói lại được anh, đành ra phòng khách coi TV.

Anh rửa bát xong cũng đi vào phòng khách cùng nàng xem phim truyền hình, nhìn nhìn thời gian, liền nói với cô "Tôi đi tắm rửa" rồi tới phòng tắm.

Bạn An Hân Phỉ đáng thương lại lần nữa xem cái gì cũng không vai đầu được.

Chương 7: Tâm tư nhỏ nhỏ của chú già

Đêm nay là đêm đầu của An Hân Phỉ, chân chân chính chính đúng ý trên mặt chữ là đêm đầu tiên, cô là một bé gái rất biết giữ mình trong sạch, tuy rằng đã từng có bạn trai, nhưng cô chưa bao giờ vượt qua giới hạn ăn trái cấm. Cô nghĩ một ngày nào đó, có thể hoàn chỉnh đem bản thân mình dành tặng cho ông xã tương lai vào đêm tân hôn.

Cao Đạm tắm xong ra ngoài, tóc còn nhỏ nước, áo tắm dài lỏng lẻo khoác trên mình anh, cổ áo mở rộng, thậm chí có thể thấy cơ bắp khoẻ mạnh của anh như ẩn như hiện.

Thấy anh cầm khăn lông lau tóc, bộ dáng tùy ý lười biếng của anh tựa như minh tinh đang chụp hoạ báo, cô không khỏi ngáy người ngẩn ngía.

"Tôi tắm rồi, đến lượt em, hay là muốn xem một chút trước nào?" Anh một bên xoa tóc, một bên đặt người xuống cạnh cô, cô thậm chí có thể ngửi thấy hương dầu tắm dầu gội thanh sạch dễ chịu trên người anh.

"Tôi — tôi đi bây giờ đây" cô đỏ mặt ra khỏi phòng như chạy trốn, không nhìn thấy nụ cười nuông chiều say đắm (*) trên gương mặt anh.

(*) nguyên văn "宠溺" = sủng nịch, "溺" ở đây cũng là chìm đắm, say mê không tỉnh, không kìm được

Cô cảm thấy mặt mình nóng hết cả lên, cầm túi áo ngủ mới mua vọt

vào nhà tắm. Trong đây vẫn tràn ngập mờ mờ hơi nước, dư lại mùi hương trên người anh.

Cao Đạm đã giúp nàng làm đầy bồn tắm, trên mặt nước còn rải cả cánh hoa hồng, ai đó lảng mạn ghê, cô cởi quần áo, chậm rãi nằm vào bồn tắm, dòng nước ấm áp bao quanh thân thể, vuốt ve người cô, thoải mái cực kì.

— — — — —

Ra khỏi bồn, An Hân Phỉ lấy khăn lông lau khô nước trên người, bỏ quần áo ra khỏi túi mới nhận ra không phải là đồ cô chọn, mà là váy ngủ tơ tằm hờ lưng gợi cảm màu đỏ.

"!" Là anh ta! Thảo nào có hai cái túi, tên bụng dạ xấu xa đáng ghét này, cô dấu miệng, mặt mày chù ụ.

Hiện tại chỉ có hai cách, một là kêu Cao Đạm đưa hộ cô áo ngủ cô mua, hai là mặc cái váy này theo tâm nguyện của anh.

"Thôi thôi, đã là vợ chồng thì để ý cái này làm gì" cô tự nhủ, mặc váy tơ tằm vào, nhìn mình trong gương "Cũng không tệ lắm" sau đó mặc áo tắm dài đẩy cửa phòng tắm ra ngoài.

Bên ngoài, Cao Đạm đã tắt đèn phòng ngủ, chỉ để một giá nến phát ra ánh sáng yếu ớt, trong ánh nến lung linh anh giơ ly rượu hướng phía cô hỏi "Muốn uống chút rượu vang không em?"

"Được" bây giờ cô chính là cần ít cồn.

Cô cẩn thận dè chừng ngồi bên cạnh anh, còn anh giúp cô rót rượu.

"Cheers"

"Cheers"

"Thấy thế nào?"

"Ừm, mới uống thấy hơi chát, sau lại có vị ngòn ngọt trong cổ họng"

"Haha, em lại biết phẩm rượu"

"Nào có, tôi, tôi tùy tiện nói bừa thôi"

Anh chống đầu cười đến phóng đảng, ngửa đầu uống hết rượu trong ly.

Cô nhìn người nào đấy đang cười to, anh ưu tú như vậy, giàu có, có sức mê hoặc như vậy, người đàn ông như thế thật sự là chồng cô sao?

Anh đặt ly rượu xuống, nhấn phím mở đài, âm nhạc dễ chịu nhẹ nhàng tràn ngập, anh đứng dậy làm động tác mời với cô "Cô gái xinh đẹp, tôi có thể mời em nhảy một điệu không?"

Cô nhìn bàn tay thon dài mà có lực của người đàn ông trước mặt, chậm rãi đặt tay mình vào tay anh "Có thể"

Anh kéo cô đứng dậy khỏi ghế sofa, ôm lấy vòng eo thon nhỏ, cô rất tự nhiên dùng tay ôm lấy cổ anh. Anh cao chừng 180cm, cô chỉ đến cằm anh, khoảng cách chiều cao của hai người đến là vừa vặn, tuyệt vời.

"Đêm nay là đêm tân hôn của chúng ta" âm thanh đầy sức hút của anh vang trên đỉnh đầu cô.

"Tôi — tôi biết"

"Vậy em đã chuẩn bị tốt chưa?"

"...."

"Nếu chưa thì tôi sẽ chờ em"

Cô không trả lời, chỉ kiễng chân trao cho anh một cái hôn ngây ngô.

Anh ôm chặt eo cô đáp lại nụ hôn này, dịu dàng ngậm môi cô liếm mút, nhắm nháp hương thơm từ miệng của cô bé trong ngực mình. Tay anh thông dong di chuyển ở phần hông của cô, ngón tay tháo dây lưng áo tắm, bàn tay to ấm áp vuốt ve cái lưng trắng nõn, mềm mại mượt mà của cô. Nhẹ nhàng mở rộng vạt áo tắm vướng víu, lọt vào tầm mắt là áo ngủ anh đã chọn cho cô, hoá ra lại rất vừa vặn, chất liệu tơ tằm bao quanh thân thể trẻ trung đẹp đẽ, trong con người thâm thúy của anh dần dần khơi dậy dục vọng.

"Em rất đẹp" anh cúi đầu, dấu môi nóng bỏng quấn quít trên cần cổ trắng ngần, đầu lưỡi lướt qua xương quai xanh xinh đẹp.

"Ưm ~" xen lẫn trong tiếng nhạc văng vẳng là âm thanh thờ dốc động tình dồn dập của hai người, vì thế ban đêm yên tĩnh lại càng thêm lung linh.

Tác giả có lời muốn nói: Hahaha, xem xong chương này chắc các bạn nhỏ đều biết tâm tư của ông chú già là gì rồi phải hèm? Chương sau sẽ là.... rốt cuộc cô vợ nhỏ có thể rời giường làm cơm sáng hay không, các bác hãy mở mắt chờ đợi đuy ~~~~

Editor nói: chương sau H rồi các mẹ =))))

Chương 8: Rốt cuộc.... Rốt cuộc (H) - P1

Cao Đạm nhẹ nhàng ôm An Hân Phỉ vào lồng ngực - bế kiểu công chúa đặt cô lên giường, với tay buông màn xuống.

Hai người mặt đối mặt ngồi trên giường, mặt cô ửng đỏ, thẹn thùng cúi đầu, anh lại dùng ánh mắt nóng cháy rà soát thân thể cô.

Anh chậm rãi tới gần, đem tay đặt trên vai cô hòng cởi nốt chỗ đai áo ngủ vướng víu.

"Tôi... Em (*) đem bản thân mình hoàn toàn giao cho anh... Xin anh.... Dịu dàng một chút" thanh âm cô nhỏ như tiếng muỗi, gần như không thể nghe thấy, lại có chút run run.

(*) tui chuyển xưng hô cho nữ chính thành "em-anh" cho hợp, dù gì vợ chồng cũng sắp H. Vì sao bây giờ mới đổi? Nữ9 lúc trước vẫn còn giăng co, mấy lần liền suy nghĩ mình đã thực sự kết hôn, đây là bước ngoặt nên phải đổi thôi íhìhì =)))

"..." Anh nâng cằm cô lên, chăm chú nhìn cô - mắt anh đậm nồng tình ý quyến luyến, cúi đầu dịu dàng hôn lên môi cô, nhẹ nhàng tách phiến môi cô ra, dụ dỗ dẫn dắt cái lưỡi thơm tho.

"Ừm..."

Anh vừa hôn vừa dễ như bỡn trút bỏ từng vạt vải trên thân cô, áo ngủ rút xuống, làm hai bầu ngực tròn trịa xinh xắn đang đứng thẳng hoàn toàn hiện ra trước mắt anh.

Cảm nhận được tầm mắt nóng như lửa của ai đó, An Hân Phỉ e thẹn không thôi vội đưa tay che chắn, anh lại nhẹ nhàng kéo tay cô qua đặt lên trên môi hôn hôn, đôi thỏ ngọc trắng nõn kia lần nữa xuất hiện trong tầm mắt.

"Rất đẹp"

"Ngực hình giọt nước, thịt vú trắng nõn, đầu vú mềm mịn, thậm chí quầng vú cũng là màu hồng phấn hiếm ai có được"

"Đừng, đừng nói nữa, thật xấu hổ" cô tay che đôi mắt đẹp, một tay chống trên đệm, áo ngủ rớt xuống vòng quanh hông, như vậy lại để Cao Đạm ngắm nghía thêm kĩ càng.

Anh chậm rãi tới gần, vui vẻ thưởng thức bầu ngực mềm mại, nhìn nhũ hoa bé xinh vì nhịp hô hấp của anh mà đáng thương hề hề run rẩy - đoạn cúi đầu hôn lên nhũ thịt trắng nõn.

"A..." thân mình An Hân Phỉ run lên, đôi thỏ ngọc trước ngực cũng theo đó rung lên, anh ngấm đầu vú non nớt đáng yêu đang nhện nhạo trước mắt, nhất thời mất khống chế, đem viên hồng hồng kia bỏ vào trong miệng. Anh vùi đầu trước ngực cô, sắc tình mát mát bộ ngực mịn màng dễ thương của cô.

""A nha..." An Hân Phỉ chưa trải qua chuyện này bao giờ, một tay nhỏ ôm cổ Cao Đạm, không biết là đang đồng ý đón hùa hay từ chối, tay còn lại khó khăn chống trên mặt nệm, miệng phun ra tiếng rên rỉ ư ư a.

Anh mút hai bên nhũ thịt của cô đến nổi ướt đầm dề thì mới bằng lòng bỏ qua, ôm lấy người con gái đang hỗn hển khó nhọc cùng ngã xuống giường, ngón tay thon dài kĩ càng vuốt ve bóp đùi trần trụi

mềm mịn, chậm rãi tiến dần lên trên.

"Ahn~"

Anh đem tay tìm tòi giữa hai chân cô, vải dệt mỏng đã dính chút nước.

"Bé cứng mẫn cảm thật.""

Mắt cô rung rung nước, môi khẽ nhếch không thốt ra lời.

Anh tách chân cô ra, cởi mảnh vải dệt, nơi riêng tư sạch sẽ không một sợi lông hoàn toàn lộ liễu trước mặt anh. Biết được lúc này mình đang mở rộng hai chân lộ ra bộ phận tư mật trước mặt một người đàn ông, An Hân Phi ôm chặt cái gối, vì xấu hổ cả thân mình chuyển thành màu hồng phấn, chân cũng run lẩy bẩy.

"Không phải xấu hổ, anh rất thích."" Anh nhẹ nhàng tách đôi mật đào phấn hồng mang theo sương sớm, môi âm hộ no đủ bao lấy môi nhỏ tươi tắn đậm đăng, âm hạch xinh xắn nũng nịu, khẽ nhếch miệng huyết một chút để được vươn ra ngoài tẩm li ti mật dịch. Để sát vào, thậm chí còn ngửi được hương thơm động tình của thiếu nữ.

Khóe miệng anh hiện ra nụ cười phóng đăng ái muội, tiếng nói trầm thấp chứa đầy dục vọng ""Quá đẹp, em nhất định không biết được nó đẹp bao nhiêu đâu"" - nói đoạn liền đem tay dài xoa xoa miệng huyết ướt đầm kia.

""Đừng... A!"" cô thất thanh hét chói tai, thân mình bất an vặn vẹo, cô cảm thấy được chỗ riêng tư bắt đầu trào ra dâm dịch mắc cỡ.

""Đừng sợ"" ngón tay lấy mật dịch bôi trơn, thoải mái tiến vào lối đi của cô ""Đừng sợ, tin anh"". Anh vừa nói miệng huyết trống trải vừa

hôn môi cô an ủi.

An Hân Phỉ ép buộc bản thân bình tĩnh lại, đây là bước đầu quan trọng nhất để cô trở thành "Phu nhân Cao"..... Đáp lại nụ hôn của anh, cô thả lỏng thân thể và tinh thần, cảm thụ ngón tay của người đàn ông đang hoạt động ở nơi riêng tư của mình.

P/s: sorry vì 5 ngày rồi ko update truyện, hôm nay cố gắng lết hết phần H. Bùng cháy cả người mất thôi =)) trời đã nóng còn dịch truyện hot =)))

Chương 9: Rốt cuộc... Rốt cuộc.. (H) - P2

Rút ngón tay ra, Cao Đạm lấy một cái gối mềm lót dưới eo An Hân Phi, bàn tay to cầm bắp đùi cô mở rộng để lộ ra tiểu huyết nhi phiếm nước xuân. Anh nhìn chăm chăm vào chỗ tư mật trần trụi, ánh mắt thắm lại, vươn đầu lưỡi liếm lên môi âm hộ xinh xắn.

"A... Không... Cao, Cao Đạm... Không cần liếm.... Rất bẩn" An Hân Phi dâm thanh khẽ gọi, muốn né tránh môi lưỡi của người đàn ông kia lại không ngăn chặn được cao trào đột kích, chỉ có thể tùy ý anh dâm loạn chơi đùa nơi riêng tư của cô.

Anh chưa từng làm vậy với người phụ nữ nào, thậm chí ngay cả người vợ trước đã mất cũng vậy, chẳng qua khi đối mặt với cô bé ngây thơ e thẹn này, anh liên tục mất khống chế. Đầu lưỡi chen vào nơi thịt huyết non hồng, cẩn thận liếm hôn cửa huyết dâm mẫn cảm, đầu lưỡi đảo qua âm đế sung huyết, vừa lòng nghe được tiếng rên rỉ sắc tình của thiếu nữ.

Anh đứng dậy, cởi áo tắm dài trên người ra, thân thể trắng kiện đẹp để màu đồng chiếu vào đôi mắt sưng nước của An Hân Phi, anh kéo ngăn tủ lấy ra thuốc cao bôi trơn bên trong rồi thoa lên dục vọng đang bùng bùng muốn phun trào của mình.

Anh sắp xếp thân thể của cô, nâng cao đôi chân thon, bàn tay to thương tiếc vuốt ve khuôn mặt ửng đỏ "Tiểu Phi, trong chốc lát em sẽ hơi đau một chút...."

"Không.... Không sao...." Cô có thể cảm nhận được rõ ràng dương

vật thô cứng nóng cháy của người kia đặt trên bụng nhỏ của mình.

Cao Đạm cúi xuống, trong miệng hàm chứa môi cô quăn quýt, tay lại vòng xuống cầm đỉnh đầu nhọn dưới háng mở ra khe hở chật hẹp, thẳng tới khi đụng tới màng trinh mỏng kia.

"Phỉ Phỉ, anh yêu em" rồi sau đó, anh liền đem dương vật cứng rắn như thép bá đạo chen lách tiến vào, phá tan tầng chắn mỏng, hoàn toàn chinh chinh có được cô.

"A.... Đau... Thật sự đau quá.... Xin, xin anh..... Đi ra ngoài a..." An Hân Phỉ bị phá thân, trong đầu chỉ có một chữ, đó chính là đau! Cô chống cự, tay nhỏ yếu ớt dấm đánh lồng ngực anh, mắt đẹp rơi lệ.

"Bé con, đừng khóc, ngoan, một chút nữa liền hết đau" anh nhấn nài cũng đến nỗi cực kì vất vả, biết đây là lần đầu của cô, thấy cô đau đón liền lui ra ngoài, trên cây gậy tím thô cứng trướng to dính vết máu, trong nháy mắt rút ra lại nhiễm đỏ tẩm chắn mỏng dưới thân.

Cao Đạm cúi đầu hôn cô, bàn tay to xoa nắn bộ ngực cao ngất của cô, ngón tay chơi đùa nhũ tiem sưng đỏ.

Dần dần cô lại động tình, anh nắm bắt thời cơ chuẩn xác, dương vật lần nữa thông thả tiến vào, lần này cô không còn cảm thấy quá mức đau đón. Anh chậm rãi cử động.

"Ô a~ thật... kỳ quái.... ừ"

"Bé con của anh, em rất giỏi" Cao Đạm âu yếm nhìn thân mình cô, dưới háng tiến về phía trước, dần dần tăng tốc, dương vật cực đại xuyên thấu, va chạm thật mạnh cổ tử cung mẫn cảm.

"Nha~" cô cảm giác thân thể mình ngày càng nóng, cả người tê dại,

lại thấy cực kì thoải mái.

Anh đem cô ôm vào trong ngực, liếm hôn thùy tai cô "Bé con, gọi anh ông xã"

"Ông xã~ ư ~"

"Thật ngoan" anh khen thưởng hôn hôn miệng nhỏ của cô "Ông xã thao em sướng hay không, hửm?"

Trầm mê trong lốc xoáy tình dục không thể thoát ra được, An Hân Phỉ nghe theo khát vọng nội tâm của chính mình "Sướng, chồng thao em, rất sướng.... Nha.... Muốn tới rồi...."

"Ừm... Chờ anh.... Cùng nhau...." đồng thời trong lúc cô thất thanh dâm kê tới cao trào, anh cũng đem tinh dịch bắn vào sâu trong tử cung cô.

"A nha~"

"Bé con, em đã là của anh rồi" anh quần lấy cái lười của cô, nuốt lẫn nhau nước bọt.

"Em nên mang thai sớm chút nữa" anh nói - đoạn, dương vật chưa mềm xuống hẳn lại cương cứng, ngay tức khắc thọc vào rút ra.

"A~"

Hầy, ban đêm vừa mới bắt đầu.

Tác giả có lời muốn nói: rất cuộc.... rất cuộc đem cái gì thô dài kia phát sóng rồi, cuối tuần, hi vọng các bạn nhỏ xem truyện vui vẻ ~~
xuân tới, tốt nhất cùng bạn bè ra ngoài chơi thôi ~~~ MOAH

Chương 10: Vợ bé bỏng phát sốt

Sáng sớm, khi những tia nắng đầu tiên trong ngày chiếu vào phòng ngủ, Cao Đạm nhờ đó mà tỉnh táo lại, nhiều năm qua anh đã thành thói quen - cho dù hăng hái chiến đấu đến rạng sáng cũng sẽ không ngủ nữa. Trong ngực ôn hương nhuyễn ngọc, lọt vài tầm mắt anh chính là người vợ bé bỏng cùng bộ dạng đáng thương chau mày chôn mặt trong lồng ngực anh. Xem ra nếu mỗi ngày gió mưa lăn lộn thì sáng hôm sau người nào đó sẽ không động dậy nổi, hôm nay phải ngừng làm thôi.

"Xem ra tối qua làm em quá mệt rồi." Cao Đạm vuốt ve cánh tay trắng như ngó sen lộ ra khỏi chăn, toàn bộ đều là thương tiếc.

"Ôi~" hàng mi dài mảnh của cô run lên, đôi mắt đượm nét mê man chậm rãi mở to.

Cao Đạm chống đầu, mỉm cười nhìn cô vợ nhỏ giống như mèo con "Tỉnh?"

"Ừ~" cô xoa xoa hai mắt nhập nhèm buồn ngủ, lúc này mới phát hiện toàn thân loã lồ được người nào đó cũng trần trụi tương tự ôm vào trong ngực, nhớ đến toàn bộ cuồng nhiệt đêm hôm qua, trên mặt cô dần dâng lên mảng đỏ.

Anh đem những sợi tóc vương ở trên má cô vuốt lại ra sau đầu "Có muốn ngủ tiếp không?"

An Hân Phỉ lắc lắc đầu.

"Cũng tốt, anh mang em đi tắm rửa"

"Em, em tự làm được"

"Em chắc chứ?" Anh không khỏi buồn cười, cô bé này đúng là thích mạnh mẽ.

An Hân Phi cẩn thận cử động thân thể đau nhức không thôi. "!" cảm giác được cái kia của anh còn ở trong thân thể mình, cô liền đỏ mặt nói "Trước.... Trước hết anh đi ra ngoài..."

"Anh quên mất" Anh bỗng nhiên tới gần sát bên tai cô mập mờ nói "Nơi đó của bé con thật ấm, anh không muốn rút ra chút nào" vừa lòng nhìn bộ dáng thẹn thùng của vợ yêu, anh cũng không trêu cô nữa mà lui ra ngoài.

"A~" cô có thể cảm giác được, vì không có vật cản, hỗn hợp tinh dịch cùng máu nhớt dính làm người ta xấu hổ liền chảy ra.

"Phu nhân Cao lại thẹn thùng" anh cười trêu ghẹo, xốc chăn lên, thân hình trần trụi rần rỏi của người đàn ông chặn ngang ôm An Hân Phi trong ngực "Ngoan, ông Cao mang bà Cao đi tắm rửa" rồi sau đó trên môi cô hôn trộm một cái, nghịch ngợm nói "Nụ hôn chào buổi sáng"

Anh ôm cô cùng nhau ngồi vào bồn tắm, vặn mở nước ấm, bỏ thêm vài giọt tinh dầu vào.

Cô chưa bao giờ cùng đàn ông thân mật cùng tắm gội thế này, cho dù người này vừa mới trở thành chồng cô, cô vẫn xấu hổ, cứ như vậy thân mình cứng ngắc bị Cao Đạm ôm ấp trong lòng.

Anh nâng tay lên, bàn tay dày rộng có lực ôn nhu mát xa trên eo

bụng nhức mỗi của cô, khi tay anh rờ qua bắp đùi cô, ngón tay muốn đâm vào miệng huyết mẫn cảm kia, cô khẩn trương giữ chặt tay anh "Đừng...."

Cao Đạm ôm mặt cô hôn hôn trên môi nhỏ "Ngoan, vài thứ kia giữ trong bụng không tốt, anh giúp em đào ra, đừng sợ"

Cô buông lỏng tay anh, anh đem chân cô gác trên hai bên thành bồn tắm, một tay thăm tiến huyết nhỏ quấy đảo chỗ đục dịch lưu ở bên trong, một tay nắm chặt tay cô.

Dường như thực tuỷ biết vị*, tiểu huyết mẫn cảm gấp gao cắn chặt ngón tay của anh, quyến luyến không cho rời đi. Cũng may anh nghĩ tới việc An Hân Phỉ vừa mới phá thân, liền khắc chế dục vọng bùng bùng phần chấn của mình.

(*) "thực tuỷ biết vị" = quen thuộc với mùi vị đến nỗi thành bản năng

Tắm xong, Cao Đạm đem hai người lau khô, ôm An Hân Phỉ ra khỏi phòng tắm.

"Ngồi xuống đây, anh đi đổi khăn trải giường"

Bạn nhỏ nào đó bị anh bọc thành tấm cứng nghe lời ngồi trên ghế sofa, nhìn anh đem khăn trải giường loang lổ vết dịch ái muội cùng một vết máu bỏ xuống, cô đã hoàn toàn hoàn chinh thuộc về anh rồi.

Trong lúc cô thất thần, anh tay chân lanh lẹ đổi xong ga giường, ôm con tấm cứng nằm trên giường, gãi gãi mũi nhỏ của cô "Muốn ăn gì nào?" Như vậy lẩn lộn đến giữa trưa luôn.

An Hân Phỉ nghiêng đầu nghĩ nghĩ "Yến mạch?"

"Ha ha, được" hai người đều nghĩ đến ngày đó "Không dậy nỗi sự kiện" không khỏi nhìn nhau cười.

Cao Đạm vào phòng bếp nấu yến mạch, An Hân Phi ở phòng ngủ thay quần áo ở nhà.

"Không thoải mái, eo mỏi quá, nơi đó cũng đau ghê..." cô nhỏ giọng thì thầm.

"Phi Phi, ăn cơm"

"Tới đây"

Anh bỏ hoa quả khô vào yến mạch, hương vị quả thật không tồi.

An Hân Phi miệng nhỏ ăn yến mạch, Cao Đạm ăn một lát thì dừng lại
"Em muốn đi hưởng tuần trăng mật, châu Âu hay đảo Bali?"

"Em từ khi còn nhỏ đã muốn vượt biển rồi, vậy chọn thành phố A đi"
cô không ăn nữa, nửa chừng dừng lại, anh nhìn ra được cô cũng miễn cưỡng, liền vỗ vỗ tay cô "Ăn không vô thì đừng ăn nữa, lát nữa nấu cháo cho em"

"Là chỗ vịnh nước xanh đó?"

"Ừ" cô gật đầu, cảm thấy có chút choáng váng.

"Được, nghe theo em đi nơi đó, vừa hay anh có toà biệt thự nghỉ dưỡng ở đấy"- đoạn, anh đứng dậy đến bên An Hân Phi, sờ sờ cái trán của cô "Bé con, em phát sốt"

"Em, em thấy đầu hơi váng một chút"

Anh bế cô lên trở về phòng ngủ, cẩn thận đặt ở trên giường, lại đắp chăn, kẹp nhiệt kế cho cô.

.....

"37 độ 5, sốt nhẹ thôi" Cao Đạm đưa thuốc cho cô, kiểm tra nơi riêng tư của bé con thấy chỉ hơi sưng đỏ một chút thì yên tâm.

Chương 11: Chú già toàn năng

An Hân Phỉ không chịu nổi được nữa liền hôn mê, Cao Đạm cẩn thận ghém góc chăn cho cô rồi vào bếp nấu cháo trắng, nếu lát nữa cô tỉnh còn có cái để lót dạ dày. Sau đó anh bê laptop ngồi dựa trên giường đọc luận văn y học, thi thoảng ngó qua xem săn sóc cô.

Đến khi cô tỉnh lại, đã là xế chiều.

"Tỉnh rồi, uống nước đi" Cao Đạm bỏ laptop xuống, đỡ cô ngồi dậy, kê gối sau lưng cô, đưa ly nước ấm ra.

Cô cầm ly nước, nhìn ngoài cửa sổ màn đêm đang dần buông xuống
"Đã tối rồi"

"Ừ, em ngủ cả một buổi trưa, có thấy khá hơn chút nào không?"

"Ừm" uống thuốc rồi ngủ một giấc quả nhiên tốt hơn.

Anh sờ sờ trán cô "Hạ sốt rồi"

"Đói bụng đi, anh nấu cháo cho em rồi, uống một chút, hửm?"

"Được"

Cao Đạm vào phòng bếp, múc một bát nhỏ đầy ụ cháo trắng thanh đạm, An Hân Phỉ muốn cầm lấy lại bị anh bỏ qua "Em còn yếu, anh đút cho em"

"...."

Anh múc một muỗng rồi thổi thổi thử độ ấm để không làm bỏng miệng An Hân Phỉ - vừa nói vừa dứt cho cô "Ngoan, há mồm" - ngữ khí sủng nịch như nói với một đứa trẻ con.

Khuôn mặt cô đỏ bừng, nhưng vẫn rất nghe lời hé miệng ăn hết chỗ cháo anh dứt.

Một chén cháo thấy đáy, Cao Đạm Lấy khăn giấy lau lau miệng cho cô "Vừa rồi mẹ vợ gọi điện bảo ba ngày nữa về nhà, muốn chúng ta ăn cơm"

"Em muốn đi về sao?" Anh đem quyền quyết định giao cho cô.

An Hân Phỉ nghĩ nghĩ "Trở về đi" chẳng lẽ cả đời lại có thể không qua lại với nhau?

"Được" Cao Đạm vuốt vuốt tóc cô "Vừa mới ăn xong, đừng nằm xuống, anh đỡ em đi lại một chút?"

Cô cười, xua xua tay "Em không sao" cô vưag mới hạ sốt, có chút đắc ý vênh váo, xốc chần lên nháy tót lên giường, cảm giác choáng váng lần nữa kéo đến. Cao Đạm muốn cùng ai đó thân mật tiếp xúc, một tay đem cô ôm trong lòng, búng búng mũi cô "Bé hư không nghe lời"

Buổi tối hai người đi ngủ rất sớm, ngày hôm sau Cao Đạm dậy sớm ra ngoài chạy bộ, lúc trở về vẫn còn thấy bạn An Hân Phỉ đang ăn vạ trên giường.

Anh nhìn bộ dạng vợ yêu nhà mình giống hệt con mèo con cuộn thân hình nhỏ nhắn chôn trong chăn, tim tựa như bị mèo cào, ma xui quỷ khiến cũng cởi quần áo nằm lên giường.

Tìm được nguồn nhiệt, An Hân Phỉ còn say sưa mơ ngủ liền dựa sát chui vào trong lồng ngực rộng lớn của anh.

Anh vui vẻ ôm cô, cứ như vậy nhìn thiên hạ bé bỏng trong lòng.

Hai người ôm ấp tới giữa trưa, dậy ăn cơm, mang lễ vật về nhà mẹ đẻ.

Lan Di cùng ông An Chí Quốc không còn ở trong tiểu khu cũ nữa, đã dọn tới toà cao tầng vừa xây xong đầy đủ tiện nghi, Cao Đạm cấp đủ tiền cho họ quả rất khá...

"Ai da, các con về rồi, mau vào nhà, ông Chí Quốc à, Phỉ Phỉ cùng Cao Đạm tới rồi" bà Lan Di nhiệt tình hoan nghênh hai người vào nhà.

"Mau ngồi, mau ngồi, đều là người một nhà cả, đừng khách sáo"
"Cao Đạm uống cái gì, cà phê hay trà?" Ông An Chí Quốc vẻ mặt vui vẻ chiêu đãi Cao Đạm, An Hân Phỉ nhìn quanh đánh giá căn phòng được trang hoàng, xem ra bọn họ sống rất tốt.

"Bố không cần khách khí"

"Phỉ Phỉ, vào đây một lát" Lan Di cười hướng cô vẫy tay.

"Được" cô liếc nhìn Cao Đạm, anh cầm tay cô, sự mờ ám này ông An Chí Quốc thu hết vào mắt, xem ra con gái cũng không tệ lắm, ông an ủi mình như vậy.

Lan Di lôi kéo cô trở về phòng, đóng cửa lại, hạ giọng hỏi "Phỉ Phỉ à, các con không có cái kia?"

"....."

"Đừng trách mẹ nhiều chuyện, Cao Đạm nó hơn con hơn mười tuổi, nó...." Lan Di lo lắng nơi đó của anh không xài được, sau đấy không đẻ được con thì mình mất cả người lẫn của.

An Hân Phỉ nhú mày, trong lòng đã không vui, trên mặt lại miễn cưỡng giữ nụ cười "Mẹ thật lo xa, có lẽ không lâu nữa sẽ có cháu ngoại để bế

"Không còn việc gì thì con ra ngoài trước"

"Ờ... Được... Được"

Chỉ lát sau, An Tử Nguyên tan học về đến nhà, nó ngồi xe bus của trường, đưa thẳng về đến tận cửa nhà.

Lan Di kéo An Tử Nguyên đến trước mặt Cao Đạm "Tử Nguyên à, đây là anh rể, mau chào đi con"

"Anh già như thế, là chú rồi"

"Con sao lại là cái đứa không hiểu chuyện như vậy, đây là chồng của chị hai, phải kêu anh rể" Lan Di cùng ông An đều xấu hổ, quát lớn nó vài câu.

Cao Đạm xua xua tay "Không sao cả"

An Hân Phỉ bỗng hối hận vì về nhà, lúc ăn cơm ở dưới bàn trộm nắm tay Cao Đạm, anh cầm lại tay cô đưa cho cô một nụ cười, ý bảo mình không sao.

"Tiểu Phỉ phòng con mẹ đã dọn dẹp rồi, đêm nay ở lại đi"

"Không được, ngày mai con cùng Cao Đạm phải đến thành phố C (*), đêm nay phải về dọn hành lí"

(*) tác giả viết là thành phố C

Lan Di nghe thấy chỉ có thể từ bỏ, ăn cơm xong, hai người đi về nhà.

Lên xe, Cao Đạm như cũ thắt đai an toàn giúp An Hân Phi, đang khi muốn rút tay về, cô kéo tay anh lại "Rất xin lỗi"

Anh nghiêng mình nhìn cô "Vì sao phải xin lỗi?"

"Em không biết An Tử Nguyên sẽ — "

Anh cắt ngang lời cô "Rồi, anh không để bụng, thật sự, anh chỉ có để ý cái nhìn của em thôi"

"Em thấy anh già sao?"

"Không.... Không có..." cô thật sự không thấy vậy.

"Vây được rồi" "Thật ra, kể cả em thấy anh già anh cũng có biện pháp"

"Biện pháp — Cái gì cơ?"

Anh bỗng nhiên sáp lại gần cô, cười đến tà mị "Làm em không xuống giường được"

"....."

"Haha, về nhà thu dọn hành lí nào"

Tác giả có lời muốn nói: bạn nhỏ An lại bị chú già hấp dẫn, ha ha ha~

Chương 12: Chuyện kích thích

Về tới nhà, vẻ mặt An Hân Phỉ vẫn rất chi nặng nề, Cao Đạm không muốn làm cô nghĩ nhiều, vì thế giả bộ ăn tối không no, hi vọng Phu nhân Cao có thể nể mặt trở tài làm đồ ăn khuya.

"Anh muốn ăn gì?"

"Ờ, tùy thôi, đơn giản thôi nhé"

"Mì trứng được không?"

"Được"

An Hân Phỉ lập tức thay quần áo vào bếp rửa tay làm mì, đem những chuyện dở hơi rắc rối vút lên chín tầng mây, quan trọng nhất bây giờ là làm người đàn ông của mình no bụng đã.

Vì còn phải nghỉ ngơi nữa, nên cô cũng không làm quá nhiều, một bát nhỏ, mặt trên rải vài cọng cải dầu phủ dầu mè, Cao Đạm nói vậy nhưng lại thật sự cảm thấy đói bụng.

Ăn khuya xong, hai người thu thập hành lí cần mang.

"Có lều trại không?" Cô đột nhiên hỏi.

"Có"

"Có thể mang theo không, em muốn dựng trại trên bờ cát"

"Được, anh đi lấy"

Hai người chỉ đơn giản thu thập vài bộ quần áo tắm, còn lại biệt thự bên kia của Cao Đạm đều có hết.

Bận rộn cả ngày, cuối cùng cũng được ngả lưng, cô cảm thấy thật thoải mái.

Anh lặng yên ở trong chăn nắm tay cô, mười ngón tay giao triền, cô nhìn anh, anh cúi đầu trên môi cô cọ xát, bàn tay to thăn tiến vào váy ngủ của cô, vuốt ve da thịt bóng loáng.

"A~" hơi chút trêu chọc, cô liền động tình phát ra tiếng rên rỉ

Tay anh không ngừng hướng về phía trước, dò lên trên bộ ngực no đủ, từng chút ái muội xoa bóp.

"Nha a..."

Khi cô cho rằng người nào đó sẽ tiến thêm bước nữa, anh lại buông tay.

Nhất thời cô cảm thấy hơi mất mát "Anh... Anh không cần sao?"

"Trời ạ, bé con, đừng nhìn anh bằng ánh mắt này, anh sẽ không nhịn được" Cao Đạm đem An Hân Phỉ ôm vào trong ngực, chống cằm lên đỉnh đầu cô "Ngày mai phải dậy sớm, ngủ sớm đi, đừng quên em vừa mới hạ sốt"

Cô biết anh đang lo cho thân thể của chính mình, vì thế chậm rãi đem tay vòng qua vòng eo gầy nhưng rắn chắc ôm anh, yên tâm nhắm hai mắt lại.

Từ thành phố A đến thành phố C lái xe mất chừng 3 tiếng đồng hồ, cũng may không phải ngày nghỉ lễ đặc biệt gì, trên cao tốc không có kẹt xe, hai người chỉ sau 2 tiếng rưỡi đã tới địa điểm cần đến, đi vào biệt thự nghỉ dưỡng bên bờ biển của Cao Đạm. Tường ngoài biệt thự chủ yếu là sắc trắng thuần, bên trong trang hoàng màu lam nhạt lãng mạn theo kiểu Địa Trung Hải, thật hoà hợp với biển rộng bát ngát mênh mông bên ngoài. Tuy rằng Cao Đạm thingr thoảng mới tới đây, nhưng vẫn có người có người định kì đến quét dọn nên rất sạch sẽ, có thể vào ở trực tiếp luôn.

Hai người cất gọn hành lí, đơn giản ăn cơm trưa, An Hân Phỉ thay váy dài màu vàng cát cùng Cao Đạm áo thun rộng với quần đùi đi dép tông cầm lều trại tới bờ biển.

Một thành phố ven biển đông dân giống thành phố C này tự nhiên không thể thiếu vài người chào hàng bán đồ lưu niệm được.

Cao Đạm giữ An Hân Phỉ dừng lại trước một quầy hàng "Chờ một chút"

"Hả?"

Anh chọn một cái kẹp tóc kết hoa tươi màu hồng nhạt cài trên tóc mai cô, vừa lòng gật gật đầu "Không tồi"

"...."

Thanh toán tiền xong, hai người tiếp tục đi phía trước. Trên bờ cát đã "mọc" lên mấy lều trại, hai người tìm vị trí có phong cảnh đẹp, anh đem lều trại đã chuẩn bị sẵn từ trước dựng lên. An Hân Phỉ thích thú cực kì, đi lòng vòng từ trong ra ngoài, xung quang lều trại mấy lần.

Cao Đạm ở một bên nhin cười nhìn cô, ánh mắt sủng nịch "Được rồi,

lều trại ở chỗ này sẽ không chạy trốn đâu, nhân lúc mặt trời chưa xuống núi chúng ta đi dạo trên bờ cát một chút"

"Vâng"

Dường như bởi vì thay đổi không gian, tâm tình cô đặc biệt vui vẻ, chủ động cầm tay anh đi chân trần trên bờ cát mềm mại, lảng xảng nhảy nhót đuổi bắt hải sản.

"Ha ha ha" bạn nhỏ chạy vội trên bờ cát, vui sướng giống như đứa trẻ, gió biển thổi mái tóc dài cùng làn váy cô tung bay, mỗi cái cau mày hay tươi cười đều làm Cao Đạm rung động không thôi.

Mặt trời buổi chiều đã về phía tây, hai người bước chậm rãi trên bãi cát màu vàng kim - lưu lại dấu chân. Trở lại lều trại, anh hỏi cô buổi tối muốn ăn gì, cô nghĩ nghĩ "Thịt nướng"

"Được, vừa lúc này có thể thuê ít đồ nướng thịt, chúng ta tự mình làm"

"Tốt quá tốt quá"

.....

Cao Đạm lắp giá nướng, đốt lửa than củi chuẩn bị nướng thịt, An Hân Phỉ ở một bên trợ giúp anh, cầm bàn chải nhỏ phết nước sốt lên thịt. Anh thuần thục nướng thịt, sau đó đưa que thịt xiên đã chín cho cô, cô cầm lấy cắn một miếng, vẻ mặt thoả mãn "Ăn ngon lắm"

Anh cười cười, tiếp tục sự nghiệp nướng thịt, cô đem chỗ thịt dư lại đã thôi thôi bớt nóng đưa tới bên miệng anh "Anh ăn thử đi"

"Ừ" anh há mồm ăn phần thịt nướng mà vợ nhỏ nhà mình chủ động

đưa cho, gật gật đầu "Không tời"

Cơm nước no say, hai người ngồi trước trại nhìn ngắm biển rộng, tới lúc chạng vạng tối, trên bờ biển đã không còn nhiều người.

"Anh có một kinh hỉ, muốn biết hay không?"

"Muốn"

"Vậy em hôn anh một chút" Cao Đạm vẽ mặt cười xấu xa.

"....."

An Hân Phỉ nghiêng người mở trên mặt anh một cái, anh tiện đà nghiêng đầu hôn môi cô, cuốn cái lưỡi nhỏ vào trong miệng mình nhấm nháp.

"Ừ ~"

Hôn xong, anh nhìn khuôn mặt nhỏ hồng rực của người đang núp trong lồng ngực "Kinh hỉ chính là, tối nay chúng ta có thể ngủ trong lều"

"Thật vậy chẳng?"

"Thật sự"

"A a a, tuyệt quá, có thể ngủ trong lều"

Hiện tại là giữa hè, buổi tối ngủ trong lều trại hoàn toàn không có vấn đề gì, nhưng anh sợ cô sẽ bị cảm lạnh, về biệt thự lấy chăn, cũng đủ mềm mại.

Nằm trong trại, bên tai là gió đêm nhẹ nhàng, thỉnh thoảng lại có đợt sóng va vào vách đá.

An Hân Phi nhìn đỉnh lều vải, suy nghĩ: sau khi ở cùng Cao Đạm cô được trải nghiệm rất nhiều thứ tưởng như không thể, thật là thần kì.

Anh thấy cô vẫn còn mở to mắt không có ý muốn ngủ, liền xoay người đè cô dưới thân, thân thiết nói "Không ngủ được, chúng ta có thể làm chút chuyện kích thích."

Bạn nhỏ nào đó ngây ngô hỏi lại "Cái gì.... chuyện kích thích cơ?"

Anh ghé vào bên tai cô, trong miệng phả ra hơi nóng khẽ vuốt ve nhĩ thịt nhạy cảm của cô "Ở trong lều làm, sao hả, đủ kích thích đi?"

Cô ngơ ngác dựa vào anh, đến khi hiểu được hết ý tứ trong lời nói của anh, một rặng mây đỏ treo lên gò má của cô.

Mãi sau anh cho là cô không đồng ý, cô thế thọt lằm bằm "Vâng ~"

"....."

Cao Đạm thề, anh chỉ muốn trêu chọc cô một chút thôi, nhưng mà, nếu cô đã đáp ứng, mình cũng chẳng phải là Liễu Hạ Huệ gì cho cam, vì thế, điều chỉnh đèn trại tối đi, anh cúi người hôn cô.

Chương 13: Tiến hành kích thích trong lều (H)

Đêm nay An Hân Phỉ không bị động hưởng thụ nữa, mà chủ động đặt tay bám trên sống lưng rộng lớn của Cao Đạm, nhu thuận đáp lại nụ hôn của anh. Anh giữ chặt đầu cô làm cho nụ hôn càng thêm sâu, hơn nữa đem đầu lưỡi tham nhập vào khoang miệng cô phóng túng đảo lộn, thực tủy biết vị [1] liếm mút cái lưỡi thơm tho của cô.

"A ~" tiếng rên rỉ ngọt ngào tràn ra khỏi khoe miệng cô.

Nụ hôn triền miên này khiến cho nước bọt không kịp nuốt xuống của hai người theo khoe miệng chảy ra, hôn xong, An Hân Phỉ có chút thở hổn hển, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn đã phiem hồng. Cao Đạm hơi thẳng người, dùng ánh mắt mãnh liệt chứa đầy dục vọng nhìn cô bé dưới thân, ánh đèn êm dịu làm nổi bật khuôn mặt nhỏ xinh đẹp thanh tú của cô. Anh hôn hôn cái trán của cô, nụ hôn ẩm ướt nóng bỏng kéo xuống phía dưới, tới giữa hai bầu ngực đầy đặn của cô.

Cao Đạm đưa tay đem váy dài của cô cởi đến bên hông, áo lót ren màu đen bao quanh đôi nhũ thịt trắng mềm, anh chui đầu vào ngực cô, chậm rãi cởi áo lót ra, hai khỏa trắng nõn mềm mại nháy thoát ra, cọ vào sườn mặt anh.

Anh vẫn cảm thấy không tưởng tượng được nổi, dáng người cao gầy, khung xương cân xứng, thậm chí nhìn qua có chút gầy yếu, nhưng là lại có bộ ngực làm đàn ông điên cuồng.

"Cao... Cao Đạm..." An Hân Phỉ hơi hơi cúi đầu, nhìn ai đó đang

ngắm ngực mình chăm chú đến mức xuất thần.

"Bé cưng, gọi ông xã" Cao Đạm dùng tay bao lại hai luồng thịt trắng trẻo kia, giống như nhồi bột mà đè ép xoa nắn, ngón cái cùng ngón trỏ xoa bóp đầu vú mềm mại non nớt.

"Ừ ~ ông... Ông xã... Nha ~" cô ôm lấy đầu ai đó, muốn chống cự nhưng lại chào đón ưỡn ngực về phía trước, tùy ý để anh ngất lấy bầu sữa căng đau.

Cao Đạm ngậm nhũ thịt nặng trĩu trong miệng, đầu lưỡi trêu đùa đầu nhũ mãi cảm, say sưa liếm mút như một đứa bé.

"A... Ừm ~"

Đến khi hai vú đều bị tắm ướt bằng nước bọt của mình, Cao Đạm - người hiếm khi nào có lòng tốt - nhả ra nhũ hoa biến to vì bị liếm mút.

"Bé con, anh yêu em..."

"....." Đây không phải là lần đầu tiên anh nói câu "anh yêu em" với cô, trước kia trong đêm đầu tiên anh cũng đã nói ra, chỉ là khi đó suy nghĩ của cô rối loạn, hiện giờ tinh thần lại tỉnh táo, nghe được câu ""anh yêu em"" của Cao Đạm, không phải không kinh ngạc, bạn nhỏ An trực tiếp thể hiện sự kinh ngạc này bằng việc rướn người đem bạn ""lớn"" Cao đè ở dưới thân.

Ánh mắt anh hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng cũng nhanh chóng thả lỏng nằm xuống xem cô muốn làm cái gì.

An Hân Phỉ ngẩng đầu nhìn Cao Đạm một cái, trong tầm mắt nóng cháy của anh chậm rãi cúi xuống nhìn, thẳng tới giữa háng anh.

Cao Đạm tuy rằng mặc quần đùi đi biển, nhưng cô rõ ràng biết nơi đó của anh có bao nhiêu mạnh mẽ to lớn. Mang theo tâm trạng ngượng ngùng, sợ hãi cùng xúc động, cô lui xuống quần anh, nhìn chính khối quần kia, cự long đang ngủ đông đã thức tỉnh - đem quần lót căng đến phình phình trướng trướng.

Đỏ mặt, cô chậm rãi kéo quần lót của anh xuống, cự long thô dài hơi rỉ nước liền như vậy trực tiếp xuất hiện trước mặt cô. (=,=)

"!" Cô chưa bao giờ xem qua nơi đó của nam giới, hiện giờ gần gũi tiếp xúc vật cứng khùng bố như kia, cô có thể cảm giác được tim mình nhảy thình thịch không ngừng nghỉ.

"Bé con... A!" Cao Đạm vừa định đứng dậy, nhưng không ngờ An Hân Phi lại cúi người hôn hôn lên đỉnh chóp của mình, cuối cùng thoải mái cả người run lên.

Bạn nhỏ nào đó thật cẩn thận nhìn nhìn phản ứng của chồng mình, thấy anh không ngăn cản liền chậm rãi vươn cái lưỡi liếm mút đầu nắm cực đại kia.

"Ừmmm, bé con..." Anh cảm thụ được cô đang ngây ngô mút vào dục vọng của anh, sau đó thử ngậm vào trong miệng.

Cao Đạm hơi nhồm dậy, lọt vào trong tầm mắt là khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ của An Hân Phi, bộ ngực lõa lồ, dáng vẻ khó khăn phun ra nuốt vào chính mình dương vật. Tính khí kia lại càng thêm trướng to, bạn An bé nhỏ đã vốn ngậm nuốt gian nan liền nức nở chảy nước mắt.

Anh kéo cô lên, bá đạo hôn môi cô "Bé con bé bỏng của anh" anh không ngờ tới cô sẽ khẩu giao cho mình.

An Hân Phỉ được dịu dàng đặt trên tấm đệm mềm mại, Cao Đạm cởi quần áo hai người, nhẹ nhàng tách hai chân cô ra, giữa đùi đã là một mảnh dính nhớp.

Anh mang dục vọng ở cửa huyết cô mài lên mài xuống, thô cứng dương vật quen cửa quen nẻ mà phá cửa đi vào, lúc này, anh mới nhớ ra mình không mang cao bơi trơn! Nhưng tên đã tra vào cung, không bắn không được.

"Bé con, nơi này không có cao bơi trơn, sẽ bị đau"

"Không sao... Đi vào... Chồng ơi ~" An Hân Phỉ chủ động vòng chân quanh eo Cao Đạm, vẻ mặt xuân sắc.

Anh không nhẫn nại thêm chút nào nữa, không nói câu nào đâm vào trong cơ thể cô, không đủ trơn ướt, lối đi chật hẹp của cô cản bản không thể thừa nhận to lớn từ anh, mặt không khỏi đỏ sẫm, kêu lên thành tiếng "Đau quá..."

Nghe thấy cô kêu đau, anh liền nhịn xuống dừng lại không tiến vào, khắc chế dục vọng đang dâng trào của bản thân đi an ủi bé yêu nhỏ bé dưới thân. Những cái hôn như mưa ôn nhu rơi trên gương mặt cô, trên môi, mút liếm hai cánh môi của cô, tay cũng hết sức phát huy khả năng khiêu khích, xoa bóp đầu nhũ yêu kiều non mềm.

"Ưm... Cao Đạm ~"

Cao Đạm nhìn An Hân Phỉ vận vẹo thân mình, khuôn mặt nhỏ giăng đầy mây hồng, liền biết được cô đã động tình, vì thế, côn thịt dưới háng chậm rãi đâm vào luật động.

"Nha ~ thật lớn"

"Bé con, huyết nhỏ của em thật nóng thật biết hút, thắt chặt lấy anh, thoải mái cực kỳ"

"A... Lại biến to... Quá sâu..."

Anh nâng mông thịt cô lên làm cô ngồi dậy, bỗng nhiên thay đổi tư thế khiến dương vật càng thêm tiến sâu vào tử cung. Từng cái va chạm mạnh mẽ làm cô giống như điều đứt dây, chỉ có thể đóng đưa thân mình theo tiết tấu của người đàn ông, tay nhỏ khó khăn lắm mới bám được ở trên cổ anh.

Cao Đạm chui đầu vào ngực cô, vươn đầu lưỡi miêu tả quầng vú màu hồng phấn, rồi sau đó đem nải tiêm nhỏ xinh liếm mát.

"Ừ... Căng quá... Bên kia... Hút hút một cái đi mà ~" An Hân Phi âm thanh mang theo tiếng khóc rần rứt, đặt đầu bên gáy anh "Chồng ơi ~"

"Bé con hư hỏng" anh cười vồ vồ mông trắng, cô vô thức làm nũng càng làm tim anh ngứa giống như bị mèo cào.

Anh hướng về phía trước mãnh liệt thúc làm, bạn nhỏ An ê ê a a phát ra tiếng ngâm kêu "Nha... Muốn... Ừ... Muốn tới..."

"Chúng ta cùng nhau..." Anh ôm chặt cái eo thon nhỏ, kéo đầu cô xuống tìm khuôn miệng anh đào nho nhỏ hôn thật sâu.

"Ừ ~ bắn vào đi... Chồng ơi... Em muốn sinh con cho anh"

"Ồ... Bắn cho em... Đều cho em..." Cao Đạm gầm nhẹ đem đặc sệt tinh dịch phun tiến nơi thật sâu trong tử cung của An Hân Phi

"Nóng quá ~"

Anh ôm lấy cô ngã nằm xuống đệm, ôn nhu theo mái tóc dài mượt mồ hôi của cô, hôn bên gáy cô "Thật hi vọng em có thể vĩnh viễn thuộc về anh" đáng tiếc, cô bé có thể lực chống đỡ hết nỗi đang mơ màng sắp ngủ kia không nghe được lời tỏ tình thân mật khát khao của anh.

[1] thực tuy biết vị: giống như theo bản năng vậy đó:v cũng khó giải thích quá

Chương 14: Phong cảnh ven đường rất đẹp, nhưng không bằng em

Ngày hôm sau, An Hân Phi thật sớm liền tỉnh, tuy rằng như cũ eo mỗi lưng đau nhưng tóm lại Cao Đạm vẫn quan tâm đến thân thể của cô, cực kì ôn nhu, chỉ làm một lần rồi ôm cô ngủ, cho nên cảm giác cũng không tệ lắm.

Cô hơi nghiêng người, cùng anh mặt đối mặt, cánh tay của người đàn ông còn khoác lên hông cô. Đây là lần đầu tiên cô nhìn anh ngủ với khoảng cách gần như vậy, trút xuống dáng vẻ tinh anh (tài hoa, hoàn mỹ) thường ngày, lúc này anh giống như một đứa bé - không hề có chút phòng bị gì cả, không biết trong mơ thấy cái gì, lông mày anh hơi nhíu lại, cô lặng lẽ vươn tay phác họa khuôn mặt anh, muốn đem hàng mày đang nhăn lại kia vuốt giãn ra. Đầu ngón tay nhẹ lướt vuốt ve môi anh, người ta đều nói môi mỏng bạc tình, nhưng cô lại thấy anh rất ôn nhu sẵn sốc.

Nghĩ đến mọi thứ Cao Đạm làm cho mình, An Hân Phi cảm lòng không đậu ở trên môi anh hạ xuống một cái hôn nhẹ. Hôn xong, trong nháy mắt cô ngây người, rồi sau đó nhẹ nhàng bỏ bàn tay đang khoác trên hông mình ra, mặc váy phủ thêm cái áo khoác rồi ra khỏi lều.

Khi cô đã đi rồi, cái người vốn đang ngủ lại mở mắt, ngón tay vuốt ve môi, nơi đó, dường như còn lưu lại độ ấm trên môi cô.

"Anh có thể hiểu là thái độ của em đối với anh đã thay đổi hay sao?"

Cao Đạm lẩm bẩm tự hỏi. Rồi sau đó ngồi dậy - về mặt bất đắc dĩ
"Cao Đạm ơi Cao Đạm, mày rơi vào đi"

Anh mặc xong quần áo, kéo mở lều trại, gió biển tươi mát thổi vào mặt, bởi vì còn rất sớm, cho nên trên bờ biển cũng không có nhiều người. Xa xa anh thấy An Hân Phỉ đang khom lưng nhặt cái gì.

"Phỉ Phỉ" Cao Đạm hô một tiếng, An Hân Phỉ nghe thấy được, nhìn anh đứng ngoài lều, hai tay đút trong túi quần, tóc ngắn gọn gàng bị gió biển thổi lên, mỉm cười nhìn cô, cô không chút nghĩ ngợi chạy về phía anh.

Bởi vì quán tính quá lớn, cô một mạch đâm sầm vào lồng ngực anh, anh tiện thể ôm chặt cái người bé nhỏ trong lòng.

Cô từ trước ngực anh ngẩng đầu, đôi mắt sáng lấp lánh "Anh dậy rồi"

"Làm sao lại dậy sớm vậy?" anh buông cô ra, đưa tay sửa lại đầu tóc rối bù của cô.

"Vốn dĩ muốn nhìn mặt trời mọc, kết quả lại dậy trễ" cô có chút tiếc nuối.

"Muốn nhìn mặt trời mọc không cần phải gấp gáp, ngày mai lại xem cũng giống nhau"

"Ừ"

"Trong tay cầm cái gì, vỏ sò?"

"Đúng vậy, anh xem, đẹp không?" An Hân Phỉ giống như dâng vật quý cho Cao Đạm xem vỏ sò cô vừa mới nhặt được, là một cái vỏ sò hình trái tim rất đặc biệt.

"Đẹp, nhưng không bằng một phần vạn người đang đứng trước mặt anh" anh ngắm cô ôn nhu nói.

"....."

Anh nhìn cô đứng ngốc ở đó - không khỏi cảm thấy buồn cười, vì thế liền kéo tay cô "Đói bụng không, mình trở về ăn sáng"

"Vâng"

Cô ngoan ngoãn để anh tùy ý nắm tay đi về biệt thự.

"Muốn ăn cái gì?"

"Em làm cho"

Cao Đạm ấn An Hân Phỉ ngồi yên ở phòng khách "Ngoan, nghe lời, eo không mỏi sao?"

"....." Được anh nhắc nhở, cô cảm thấy eo mình thật sự có chút đau, lúc nhặt vỏ sò thời không thấy bị làm sao cả, nhưng đột nhiên nghỉ ngơi, cảm giác nhức mỏi lại tới. Vì thế cũng không hề cự nự, ngoan ngoãn nghe lời.

"Trứng rán với chân giò hun khói thì thế nào?"

"Được đó"

Anh xoa xoa đỉnh đầu cô "Ngoan lắm ~" rồi vào phòng bếp chuẩn bị bữa sáng.

Tới khi anh làm xong bữa sáng kêu cô ra ăn cơm, cô đã dựa vào sô

pha ngủ từ lúc nào rồi.

Cao Đạm tuy là không đành lòng đánh thức cô, nhưng cơm sáng bắt buộc phải ăn, vì thế nhẹ nhàng chọc chọc cô "Phỉ Phỉ, ăn cơm sáng"

"Ừ, em thế nào lại ngủ rồi" cô dụi mắt, bĩu môi, anh cảm thấy rất đáng yêu, cúi đầu hôn hôn cô, cọ xát một hồi lâu mới nói "Ăn cơm đi"

.....

Ăn xong bữa sáng, An Hân Phỉ có chút mệt mỏi, vì thế liền về phòng ngủ ngủ bù, vỏ sò cô nhặt về đã được rửa sạch sẽ đặt trên bàn trà ngoài phòng khách, Cao Đạm thấy cô thực thích cái vỏ sò kia, trong đầu lóe lên một sáng kiến.

Khi An Hân Phỉ tỉnh ngủ, đồng hồ đã chỉ hướng 12 giờ trưa. Thầm nghĩ bản thân gần đây luôn ngủ không đủ giấc, liền xốc chăn xuống giường, ánh mắt lơ đãng đảo qua đầu giường, mặt trên dán một tờ giấy ghi chú "Con sâu lười bé nhỏ, giữa trưa rồi, anh đã làm cơm ở phòng bếp, mau đi ăn, có bất ngờ cho em!"

"Bất ngờ?" cô thò đầu thám thính, phát hiện ra anh cũng không ở nhà, một bên suy nghĩ bất ngờ mà anh bảo là cái gì, một bên cầm giấy nhấc đi vào phòng bếp, trên bàn cơm bày một lồng đầy đồ ăn, vẫn ấm, hẳn là anh đi cách đây không lâu, cô ngồi xuống ngoan ngoãn ăn cơm, cơm nước xong xuôi cô định cầm bát đĩa đi rửa sạch, ở dưới mâm lại phát hiện thêm một tờ giấy nhắn "Bé ngoan, có thể nhìn thấy tờ giấy này chứng tỏ em có ngoan ngoãn ăn cơm, tốt lắm, vậy liền khen thưởng cho em nha, vào phòng ngủ mở ngăn kéo bên trái nhìn xem"

An Hân Phỉ cảm thấy mình giống nhà thám hiểm - một đường đi theo manh mối Cao Đạm để lại cho cô, tìm được báu vật. Cô mở ngăn

kéo bên trái ra, bên trong để một hộp trang sức xinh xắn, mở ra, đập vào mắt là vỏ sò buổi sáng cô nhặt được, chẳng qua được anh dùng trâm châu xâu thành vòng tay.

"!"cô đem vòng tay mang trên tay, rất vừa vặn, trong hộp đựng vòng cũng rơi ra một tờ giấy, mặt trên viết "Cái này bất ngờ, phu nhân Cao vui thì tốt, nếu như thích, vậy thay áo tắm ra bờ biển tìm anh đi"

An Hân Phỉ cười, đem chỗ giấy nhắn tin Cao Đạm để lại cho cô bỏ vào hộp trang sức, lại thật cẩn thận đóng ngăn kéo. Đứng dậy mở tủ quần áo, thay áo tắm, đi ra cửa.

Tác giả có chuyện muốn nói: Gào lên la hét, đại thúc lại tới ngược cầu ~~ chương sau đi trong nước, ở trong nước làm chút gì tốt đây, cầu giải đáp... Online chờ đợi ha ^^

Editor: sẵn tiện mấy hôm rảnh, dịch nốt bộ này cho xong. Cảm ơn mọi người đã đọc hen, tới nay có 13x người coi rồi, thank you thank you moah moah (^ __ ^) ☆

Chương 15: Bí mật vận động sau bãi đá ngầm (H)

An Hân Phi tìm thấy Cao Đạm đang thư thái đeo kính râm nằm tắm nắng trên ghế nằm bên bờ biển.

"Cảm ơn anh, em rất thích" cô ngồi bên cạnh ghế nằm của anh, hướng anh nói câu cảm ơn.

Anh quay đầu về phía cô, khoe miệng giương lên "Khiến cho vợ vui vẻ cũng là trách nhiệm của người làm chồng anh đây mà"

"Có cái gì em có thể làm cho anh không?" cô nghĩ nghĩ "Trừ việc sinh con ra" vì cái này là cần thiết.

Cao Đạm giống như thật sự suy tư tự hỏi "À, vậy làm phiền phu nhân Cao giúp anh thoa kem chống nắng đi"

"Vâng" An Hân Phi lấy tuýp kem chống nắng, đổ chất kem lỏng lỏng bàn tay mình chà xát mới đưa tay đặt lên sống lưng rộng lớn, đẹp đẽ, trắng kiện của anh. Tay nghề của cô khá tệ, nhưng đôi tay nhỏ mềm mại đang du tẩu dọc theo lưng anh lại khiến cho anh tâm viên ý mã (tâm trạng đứng ngồi không yên, ý chí chạy nhảy như ngựa =))) tức là kiểu không bình tâm được ấy ạ).

Anh lật người qua, bị tay cô trêu chọc mà nổi lên dục vọng, cô cũng thấy được, nhất thời có chút luống cuống. Anh kéo cô lại gần, tiếng nói trầm thấp mà gợi cảm "Tin anh sao?"

Cô nhìn anh, gật gật đầu "Tin"

"Được, đến với anh" Cao Đạm kéo An Hân Phỉ xuống nước, tới mặt sau một bãi đá ngầm cực lớn, ở chỗ này, sẽ không có ai thấy, anh đặt tay cô chống trên đá ngầm, anh thì từ phía sau vươn tay ra xoa gạt hai vúno đủ tròn trịa mất hồn của cô.

"Ừ ~" cô nâng lên cần cổ xinh đẹp, từng lọn tóc bay tán loạn.

Anh đem áo ngực bikini của cô cuốn lại đẩy lên cao, bàn tay to trực tiếp bung lên một đôi đại bạch thủ thưởng thức chơi đùa, xoa bóp đầu vú béo mập.

"Cao... Cao Đạm..."

Anh kéo cô, đem tay cô đặt trên vai anh, tư thế như vậy càng khiến cho hai bầu ngực của cô cọ xát vào lòng bàn tay anh.

Anh một tay chống trên phiến đá một tay chậm rãi di chuyển xuống dưới, dọc theo bụng nhỏ bằng phẳng của cô vói vào quần bơi, ngón tay thon dài đẩy ra bối thịt mập dày, không có gì bất ngờ khi cảm nhận được một cỗ nhiệt dịch dính nhớp.

"Nha... Cao Đạm... Ông xã ~" An Hân Phỉ bất an run rẩy, lắc lư mông trắng tuyết, một loại cảm giác hư không vô danh ập tới.

Cao Đạm xoay mặt cô hôn hôn "Bé con đừng nóng vội, chúng ta từ từ tới, ngoan"

Ngón tay anh chậm rãi thọc vào rút ra trong lối đi của cô, thỉnh thoảng quét qua khối thịt mẫn cảm, trêu chọc khiêu khích. Cô bất lực, chỉ có thể mang âm thanh khóc lóc liên tục dâm kêu thành tiếng.

Cao Đạm hôn sống lưng trần trụi của cô, rồi sau đó nửa quỳ ở trong

nước, chậm rãi cởi ra quần bơi của cô, bàn tay to phủ lên thịt mông mượt mà, xoa bóp chơi đùa.

"Ừ ~ Ừ ~"

An Hân Phỉ theo bản năng đem eo hạ xuống, mông thịt đuối theo tay người đàn ông, muốn nhiều hơn.

Anh tách chân cô ra, tiểu huyết nhỏ bé đã động tình hiện ra trước mắt anh, hai mảnh bối thịt run rẩy, tựa như hoa nhỏ chờ người đến hái.

Mà anh cũng thật sự làm vậy, cúi đầu vươn lưỡi ở khe hẹp chặt chẽ hoạt động, mút vào tiểu hạch.

"A ~ dừng... Ừ..." An Hân Phỉ cao trào, Cao Đạm thực hiện ""chính sách"" nước phù sa không chảy ruộng ngoài - đem tất cả mật nước của vợ yêu nuốt xuống bụng. Rồi sau đó đứng lên, gấp gáp kéo xuống quần bơi đang cản trở của mình, phóng xuất ra cự long cương cứng quanh quẩn ở nơi huyết khẩu trơn ướt.

"Nha... Tiến vào... A... Em muốn ~"

"Tuân mệnh, bà xã đại nhân" anh thúc hông về phía trước một cái, cực đại thô cứng đâm vào đường đi của cô, trong khoảng thời gian ngắn đến được thỏa mãn hai người liền dồn dập phát ra tiếng rên rỉ đầy thoải mái.

"Ô... Bé con, huyết nhỏ của em thật ấm áp, thật chặt"

"Ừm ~"

"Muốn anh dùng sức hơn nữa không?"

"Muốn ~"

Cao Đạm không hề kiềm hãm chút nào nữa, dừng mãnh đâm vào lại thong thả rút ra, mỗi một lần tiến vào đều hiển nhiên xuyên qua cổ tử cung thẳng tới chỗ thật sâu trong tử cung của cô, thậm chí có mấy lần làm cô có một loại ảo giác mình bị đâm thủng luôn rồi.

Cô dần dần bị anh kích thích mà đáy lòng sinh ra dục vọng, đuổi theo dương vật của người đàn ông lắc lư mông thịt bản thân, tiểu huyết nhỏ xíu chẹt hẹp gắt gao mút lấy tính khí nam giới.

Anh đem cô đối mặt với mình, một tay nâng chân cô lên, say mê bá đạo gặm hôn môi cô, cô cứ như vậy bị lạc vào trong gió bão tình ái của người đàn ông này.

"Ông xã... A... Muốn tới... Ừ..."

Cao Đạm mãnh liệt tiến lên, nắm đầu cực đại ma sát vách trong ướt rượt, không biết qua bao lâu, anh tiết ra, tưới vào hoa tâm.

Trong nháy mắt, cô cảm thấy hình như mình đang ở trên mây, cảm giác nhẹ nhàng phiêu diêu, bởi vì anh bắn tinh, cô lại lần nữa cao trào, khoái cảm mãnh liệt như vậy, hết thảy đều là do anh trao cho cô.

Cao trào qua đi, anh hôn môi cô "Xin lỗi, anh có chút thô lỗ, có làm tổn thương em không?"

Cô đỏ mặt lắc đầu, vùi đầu trong ngực anh, nhỏ giọng nói câu "Em thích" nhưng anh lại không có nghe thấy "Cái gì?"

Cô then thùng không muốn nhiều lời, chỉ nói mình không có sao. Anh

cũng không hỏi tới nữa, mặc quần bơi rồi giúp cô mặc lại áo tắm, hai người nắm tay nhau đi lên bờ.

Chương 16: Tình không biết bắt đầu từ chốn nào, vậy mà đã đậm sâu

Ở thành phố C chơi mấy ngày, Cao Đạm cùng An Hân Phỉ ngày mai cũng phải đi về.

Anh vừa tắm xong đi ra đã thấy cô đứng trước cửa sổ sát đất giương mắt nhìn chăm chú ra bên ngoài.

"Sao vậy?" anh tới phía sau lưng bà xã nhà mình xoa xoa mái tóc của cô.

"Nơi này đẹp quá, em thấy hơi không muốn về rồi" đối với một thành phố lãng mạn như vậy, mặc dù không muốn thừa nhận, nhưng nơi này có tất cả những hồi ức tốt đẹp của mình, cô có chút luyến tiếc.

"Anh hứa với em, khi nào chúng ta có thời gian thì lại đến đây, có được hay không?"

"Vâng"

Buổi tối, hai người qua quýt thu dọn hành lý, rồi đi ngủ sớm.

Vừa mới rạng sáng hôm sau, Cao Đạm đánh thức bạn học An vẫn còn đang ăn vạ trên giường "Ài, phải đi rồi sao?"

"Không phải là em muốn xem mặt trời mọc à?"

Mặc quần áo tử tế, hai người tới chỗ lều trại đã dựng từ trước đó, ngồi xuống chờ mặt trời đi lên.

"Khi về nhà, có thể sẽ không có thời gian dành cho em" anh đột nhiên nói.

"Ừ, em biết mà" cô gật đầu một cái, dù sao anh cũng là viện trưởng, rất bận, đi chơi mấy hôm nay phỏng chừng công việc dồn đống không ít.

Nhất thời hai người không nói năng gì.

"Mau nhìn!" cô hưng phấn kéo kéo tay anh.

Chỉ thấy ở một đầu biển nước mênh mông, mặt trời đỏ rực chậm rãi bước ra khỏi mặt nước, quanh thân phát ra ánh sáng chói lòa, lúc bấy giờ làm cả một vùng đất đai phủ lên lớp áo vàng rực rỡ.

"Quá đẹp luôn" An Hân Phỉ buột ra lời khen ngợi từ đáy lòng.

"Phỉ Phỉ"

"Hả?" cô vừa mới quay đầu lại đã bị anh hôn lên môi, sững sờ một lát, liền cũng trức trắc đáp lại, dưới tấm lụa mỏng mang sắc vàng óng ả của thiên nhiên đất trời, cùng nhau hôn sâu.

Sau đó, hai người nhanh chóng ăn sáng rồi lái xe lên đường.

Vừa mới về đến nhà, Cao Đạm đã nhận được điện thoại từ bệnh viện, cần anh ngày mai đi công tác ở nơi tham gia hội thảo giao lưu.

"Được, tôi biết rồi" sau đấy tắt điện thoại.

An Hân Phỉ vừa phơi quần áo xong, đi ra liền thấy vẻ mặt buồn bực của anh "Sao vậy?"

"Ngày mai phải đến nơi khác tham dự hội thảo giao lưu"

Nhất thời cô có chút kinh ngạc, rồi kịp phản ứng hỏi "Phải đi mấy ngày?"

"Chừng một tuần"

Cô gật đầu "Em giúp anh sắp xếp hành lý"

"Từ từ đã" anh từ phía sau ôm chầm lấy người cô "Hả?"

"Anh không ở nhà nếu thấy buồn chán thì về nhà bố mẹ em biết chưa?"

"Được, rõ rồi ạ"

"Anh phải đi một tuần liền đấy" anh ở bên tai cô cọ xát, hành vi mập mờ.

"....."

"Cho nên, đêm nay thỏa mãn anh thật tốt đi" nói xong, bế ngang cô lên, trở về phòng ngủ.

.....

Để cho kịp giờ bay, Cao Đạm thức dậy rất sớm, theo thường lệ ra ngoài chạy bộ, khi anh trở về, An Hân Phỉ vẫn ôm lấy chần với vẻ mặt mê man.

Anh vuốt vuốt tóc cô "Thức dậy làm gì, ngủ tiếp đi"

Co lắc đầu "Em tiễn anh đi"

Anh không nhớ rõ tối qua muốn cô hết bao nhiêu lần, chỉ nhớ rõ làm tới khi cô thể lực chống đỡ hết nổi ngất đi, anh qua loa rửa ráy thân thể hai người rồi mới nằm ngủ.

Cao Đạm ở phòng bếp làm bữa sáng, An Hân Phỉ tắm rửa thay quần áo xong xuôi thì dựa ở cửa phòng bếp nhìn động tác thành thạo làm bữa sáng của anh, quần áo ở nhà hết sức bình thường mặc trên người anh vừa vặn giống y như dành cho người mẫu.

Cô thấy câu "Mặc đồ nhìn gầy còi đồ có thật" dùng để miêu tả anh lại chẳng thích hợp quá đi mất.

"Ngắm gì thế, ăn cơm thôi"

"À"

Dùng xong bữa sáng, anh vào phòng ngủ thay quần áo ở nhà mặc âu phục.

"Làm phiền phu nhân Cao đeo caravat cho anh được không?" Cao Đạm giơ caravat trong tay lên.

"Em, em không biết làm sẽ"

"Không sao, anh chỉ cho em" vì thế cô đứng đối diện anh, để mặc anh nắm tay mình tay, từng chút làm động tác thắt caravat của anh.

"....." hoàn thành nhiệm vụ, anh vẫn như cũ nắm tay cô, ánh mắt ôn nhu nhìn cô đến nỗi cô đỏ mặt.

"Này, sắp trễ rồi" cô ngượng ngùng nhắc nhở anh.

Anh cũng không trêu cô, mỉm cười nói "Đi thôi"

Hai người gọi taxi ra sân bay, trên đường vì kẹt xe thiếu chút nữa muộn giờ bay.

Cao Đạm làm xong thủ tục đăng ký, một tay kéo rương hành lý, một tay dắt cô "Anh không ở nhà, phải tự giác ăn cơm đầy đủ đúng giờ, tối thì đi ngủ sớm một chút, đừng có thức khuya rồi chưa?" anh coi cô như trẻ con dặn dò từng tí một, thật là trăm nẻo không yên tâm.

"Vâng"

Trong chốc lát anh chỉ nhìn cô không nói lời nào, loa thông báo thúc giục hành khách lên máy bay.

"Mau đi đi..." Còn không có đợi cô nói xong, anh liền ôm cô vào lòng "Sẽ nhớ anh chứ?"

"....."

"Anh sẽ nhớ em lắm" làm như không quan tâm đến việc không nghe được đáp án mình muốn, anh cứ vậy thổ lộ ra suy nghĩ trong lòng.

"Anh đi đây" Cao Đạm buông An Hân Phỉ, cười vẫy vẫy tay, xoay người hướng tới cửa lên máy bay.

Cô nhìn hình bóng anh, đột nhiên hô to "Thuận buồm xuôi gió, đi sớm về sớm, em chắc chắn sẽ nhớ anh..."

Anh bỗng nhiên quay đầu lại, khóe môi cong lên, trong nháy mắt, triệt

tiêu mọi bất an hoang mang của cô, đối với cô mà nói, Cao Đạm chính là người mang tới quãng thời gian tươi đẹp, những năm tháng dịu dàng ấm áp cho cô.

Editor: ồ, hóa ra truyện sắc cũng có chương ""có não"" và thật deep.....

Chương 17: Nhớ anh

Tiền Cao Đạm đi rồi, An Hân Phỉ đi dạo quanh trung tâm thương mại gần đấy, nhớ tới vòng tay anh đưa cho cô, cô cũng muốn tặng anh một món quà làm vật đáp lễ, cô nhìn trúng một cái nút tay áo đá quý, nhưng giá tiền lên tới gần một vạn nhân dân tệ thì cô thật sự là kham không nổi. Cô chỉ là sinh viên sắp tốt nghiệp, tiền gửi trong ngân hàng có hạn, tuy rằng sau khi kết hôn anh có đưa cô một tấm thẻ tín dụng để cô mặc sức ""càn quét"", nhưng cô chỉ dùng nó mua sắm đồ gia dụng, còn lại không có động qua. Tiền mua quà tặng anh, cô cũng chẳng muốn trích ra từ tấm thẻ này.

Cuối cùng, An Hân Phỉ chọn lựa một cái cà vạt, cô để ý rằng tủ quần áo của anh toàn là cà vạt một màu đơn điệu hoặc màu tối, vì thế cô cố ý mua một chiếc cà vạt giá cả phải chăng có màu xanh đen mặt trên khảm hoa văn bông hoa của thương hiệu nào đó, tốn hết một ngàn đồng ít ỏi mà cô gửi được ở ngân hàng, song thật ra cô cũng không xót ruột lắm.

Đợi nhân viên bán hàng gói ghém đồ cẩn thận, An Hân Phỉ gọi taxi tới nhà ông An Chí Quốc, dẫu sao từ tuần trăng mật trở về mà không qua nhà thì không tốt lắm, cũng chẳng biết mua cái gì, vì thế liền mua cả giỏ trái cây đi qua.

Lúc cô về bên ngoại, ông An Chí Quốc không ở nhà, An Tử Nguyên cũng đang đi học chưa về, chỉ có Lan Di ở nhà.

"Đã về rồi, Cao Đạm đâu, sao không cùng con về đây?"

"Ở nơi khác tổ chức hội thảo giao lưu, anh ấy phải đi công tác"

Bà Lan Di đem giỏ hoa quả cất gọn, gọt trái cây cho cô, lại rót nước trái cây ngồi trên sô pha nói chuyện phiếm.

"Tiểu Phi à, đừng trách mẹ lắm miệng, con vẫn là phải chắc chắn cùng Cao Đạm sinh một đứa bé"

"Con biết, dù sao vai trò của con cũng là đi chữa hộ người ta"

"Tiểu Phi à, mẹ không có ý này" "Ý mẹ là con sớm một chút sinh con của Cao Đạm, nhân lúc tuổi còn trẻ, cũng tính có đường lui ấy mà"

An Hân Phi hiểu rõ lời bà Lan Di nói, không ngoài việc sinh con - hoàn thành nghĩa vụ của một người mang thai hộ, sau đó kết thúc cuộc hôn nhân hoang đường này. Cô hiểu đạo lý này, nhưng với việc giao phó thân thể cô có thể thấy không sao cả, song trái tim, đâu phải muốn dừng là được.

Lan Di nhìn ra được biểu cảm hơi rầu rĩ trên mặt cô, cũng không hề nhiều lời nữa, ánh mắt đảo qua vòng tay của cô, thuận tiện chuyển chủ đề "Tiểu Phi, vòng tay đang đeo được Cao Đạm đưa cho à?"

"Vâng" ngón tay vuốt ve hạt châu nhẫn mịn, An Hân Phi không khỏi nhớ vị Cao Đạm kia à.

"Xem ra anh đối với con thật đúng là không tồi đâu"

"?"

"Người trẻ tuổi như các con ấy mà, không hiểu sao, con nhìn chuỗi hạt trân châu này mỗi viên đều tròn đầy, mỗi viên hình dạng đều giống nhau, hiện giờ trân châu tốt như này không dễ kiếm đâu"

An Hân Phỉ ngó đăm đăm chiếc vòng tay, rơi vào trầm tư.

Cô ngồi một lát liền rời đi, cô muốn về nhà, trở về ngôi nhà tràn ngập hương vị của anh.

Vừa mới nấu xong cơm trưa, cô nhận được điện thoại của Cao Đạm.

"Có ngoan ngoãn ăn cơm hay không?"

"Có đây, đang ăn nè"

"Vậy lát nữa anh gọi lại, em ăn cơm đi"

"Đừng... Anh... Đừng cúp máy" An Hân Phỉ vội lên tiếng ngăn cản.

"Ồi chà, nhớ anh hả?" Trong điện thoại, thanh âm gợi cảm trầm thấp của anh truyền tới, âm cuối cao lên làm cô cảm thấy tim mình đập nhanh từng đợt.

"Làm sao mà đã gọi điện tới rồi?"

"Vừa xuống máy bay thì họp luôn, mới kết thúc, liền lập tức gọi cho em"

An Hân Phỉ nhớ tới lời bà Lan Di nói, nhìn vòng tay "Cái vòng tay trên châu kia..."

"Hả, thế nào?"

"Không có gì, ta rất thích"

"Ha ha, anh biết, nhanh ăn cơm đi, buổi tối đi ngủ sớm một chút, anh cúp máy đây"

Cô cầm điện thoại đã ngắt, ngần ngơ nhìn cơm trưa trước mặt.

"Có chút nhớ anh ấy đâu" cô lẩm bẩm tự nhủ.

Chương 18: Nam chủ nhân trở về

Ăn cơm trưa xong, An Hân Phi nhàn rỗi không có việc gì để làm nên đi dọn dẹp nhà cửa, nói là lau dọn, thật ra cũng chỉ là tại trong gian phòng tràn ngập hương vị của ai kia mà nhớ nhung một người thôi. Trên bàn trà làm từ cây mây trước khung cửa sổ sát đất còn bày mấy quyển sách y học Cao Đàm chưa xem xong, ban công phơi mấy cái áo sơ mi đã giặt sạch sẽ của anh, trong tủ giày đựng đôi giày của anh đặt ngay cạnh giày thể thao anh mua cho cô, ở phòng tắm có hai cái cốc một đen một trắng bên trong đặt hai bàn chải đánh răng cùng kiểu dáng. Ánh mắt đảo qua bồn tắm mát xa, nghĩ đến cảnh tượng hôm ấy hai người cùng tắm rửa, cô không khỏi đỏ mặt.

Dọn nhà xong, An Hân Phi mang quần áo đã phơi gấp lại chỉnh tề rồi cất gọn vào tủ, vuốt ve chỗ quần áo mang theo mùi nắng của người đàn ông, và sự rung động mà anh mang tới cho cô - cùng với ánh mặt trời đều giống nhau như vậy.

An Hân Phi lên mạng, xem một bộ phim ngắn về tình yêu trong sáng, cứ thế lẩn lộn tới giờ cơm tối, cô không muốn ăn, nhưng tới lời anh dặn dò, vẫn ngoan ngoãn chuẩn bị cơm chiều.

Cơm nước xong, rửa bát đĩa, tắt đèn ngồi coi TV, rồi đi tắm rửa sau đó chuẩn bị lên giường ngủ. Cô vừa mới tắm xong quần khăn quanh người ra khỏi phòng tắm, nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang, vội vàng chạy đến mép giường nhắc máy "Đang làm gì?"

"Vừa mới tắm rửa xong, chuẩn bị ngủ"

"Bé cưng ngoan lắm"

"Anh đang... Làm cái gì?" An Hân Phi mơ hồ nghe thấy chút âm ỉ ở đầu dây bên kia.

"Có bữa tiệc"

"À" cô nghĩ nghĩ "Uống ít rượu thôi, kéo hại sức khỏe"

"Ừ, anh rõ rồi" hình như bên kia có người mời Cao Đạm uống rượu, anh từ chối "Cục trưởng Lý, vị nhà tôi cấm dạn, không cho phép uống rượu"

Chuyện Cao Đạm tái hôn người trong giới đều biết, thấy sợ vợ như vậy, ha ha cười vang, anh cũng không để bụng, trong lòng đặc ý dạt dào. Đó là vợ yêu lo lắng cho mình, các ông không hiểu được.

"Không nói nữa cục cưng, anh còn phải đối phó đám sâu rượu kia, mau ngủ đi, ngủ ngon, nhớ mơ tới anh nhé"

"Ngủ ngon..." cô ngơ ngác nắm điện thoại, suy nghĩ bay đi đâu mất, trong đầu chỉ còn lại nụ hôn gió của anh trước khi gác máy.

Nằm trên giường, An Hân Phi trần trọc mãi không sao ngủ được, vậy ra không có vòng ôm ấm áp của Cao Đạm nên muốn đi vào giấc ngủ khó khăn đến thế, không khỏi nhận xét, thói quen thật là đáng sợ. Cô không còn cách nào khác, lấy gối đầu của anh ôm vào trong ngực, chớp mũi ngửi mùi hương của anh, chậm rãi chìm vào giấc ngủ.

Cao Đạm rời đi mấy ngày nay, An Hân Phi cứ thế ở suốt trong nhà, lười ra ngoài.

Hôm nay, cô đang nấu cơm tối, vì xào thức ăn nên tiếng chảo dầu

loạt xoạt vang lên tiếng máy hút mùi hoạt động nên cô không nghe được tiếng mở cửa. Chỉ biết người nọ thay giày, đem cặp công văn ném trên sofa rồi khẽ khàng không một tiếng động đi vào phòng bếp, thấy chị xã nhà mình chỉ mặc một cái quần short bó sát cùng áo dây màu trắng bên ngoài phủ tạp dề màu hồng. Thân ảnh yếu điệu của thiếu nữ trước mắt anh đông đưa, ánh mắt nóng bỏng dõi theo cô không hề nhúc nhích, đợi đến lúc cô vợ bé bỏng của anh hơi khom người nếm nước canh mà lộ ra rãnh hông, người nào đấy nổi lên sắc tâm, tiến lên đem vợ yêu từ sau ôm trong lồng ngực.

"A! Là ai?!" Thiếu nữ kinh hoảng thét chói tai, liên tục giãy giụa.

"Shh, là anh, cục cưng bé bỏng"

Nghe thấy thanh âm quen thuộc, cô ngừng vùng vẫy, để mặc anh ôm ấp.

"Bé con, anh rất nhớ em" tiếng nói trầm thấp gợi cảm của anh vang lên bên tai cô, tay không an phận dọc theo mép tạp dề thăm dò, trực tiếp phủ lên địa phương xinh đẹp duyên dáng mình khao khát mấy đêm trời.

Chương 19: So với cơm thì muốn ăn em hơn (H)

"A, làm sao... Đã về trước thời hạn rồi?" An Hân Phỉ mềm nhũn dựa vào trong ngực người đàn ông, tùy ý để anh giờ trò, bản thân cô cũng không còn sức phản kháng.

Cao Đạm một bên xoa cục bột trước ngực cô, một bên dùng dục vọng đã tỉnh thức dưới háng va chạm cọ xát cánh hông cô. Anh sắc tình liếm hôn nhĩ thịt cô, trêu đùa nói "Em nói xem" bởi vì nhớ em, cho nên bỏ qua tour du lịch ngắm cảnh sau khi hội thảo kết thúc để được trở về nhà với vợ nhỏ ôn hương nhuyến ngọc a~.

"A ~ Cao... Cao Đạm ~"

"Cục cứng ngoan, tiếp tục nấu cơm, lát nữa chúng ta cần ăn"

"Ừm, anh... dừng lại trước đã chứ" hình như tay anh có ma lực vô hạn, ở trên người cô thi triển ma pháp, làm mạch máu cô tê dại nóng ran, bảo cô làm sao còn có tâm tư làm gì khác.

"Nhưng mà, so với ăn cơm, anh bây giờ muốn ăn em hơn, bé cưng" đang khi thủ thỉ tâm tình, anh đã đem áo dây màu trắng của cô cởi đến bên hông, bàn tay to cách áo ngực xoa nắn nhũ thịt mềm mại, đem chúng bóp thành các loại hình dáng ái muội.

"Ừ ~" An Hân Phỉ đáng thương bị Cao Đạm khiêu khích như thế vẫn còn muốn rửa tay đun nóng canh, gắng sức nỗ lực cắt rau dưa cho vào canh, cuối cùng cũng không chống lại được sóng triều bề dục từng đợt từng đợt kéo tới, đôi tay khó khăn lắm mới chống lên được

trên bề sắp đồ liên tục kêu thảm.

Cách tăng vài dẹt âu yếm đôi thỏ trắng, anh cũng không hài lòng, vì thế cởi nút nội y của cô, mất đi đồ lót gò bó, đôi nhũ no đủ to lớn liền nháy thoát ra, nhũ thịt trắng nõn trơn nhẵn bị bàn tay to của đàn ông nắm trong tay, ngón tay thon dài vuốt ve đầu vú xinh xắn. Đợi đến khi anh buông tay ra, nhũ hoa béo mập thế nhưng cao ngất nhô lên dưới lớp tạp dề hồng.

Bàn tay anh tiện đà dọc theo bụng nhỏ phẳng lì của cô, kéo khóa quần cô xuống, quần short trượt xuống mắt cá chân, lộ ra mông thịt bị ren đen bao quanh.

"A..." ngón tay anh chui vào quần lót, phủ lên nơi riêng tư trần trụi đang chảy nước kia.

"Bé con mẫn cảm" hai ngón tay hơi căng ra cánh môi, theo mật dịch bôi trơn chậm rãi thọc vào rút ra.

"Nha... Ừ, đừng..."

"Cực cưng, anh muốn em!"

Cao Đạm tắt bếp, dẫn An Hân Phỉ ra khỏi chỗ bếp núc rồi hướng cô đối mặt với anh, nụ hôn nóng cháy áp lên môi cô, cánh môi bao vây lấy cô, cô yếu kiều rên rỉ, hơi mở ra miệng nhỏ nghênh đón anh hôn sâu, anh nhân thể dò vào trong miệng cô, dây dưa quấn lấy lưỡi cô, không bỏ sót góc nhỏ nào trong khoang miệng cô.

An Hân Phỉ lúc động tình vô cùng đáng yêu, tay nhỏ ôm lấy cổ anh, giống như người lữ khách lâu ngày du hành nơi sa mạc khô cằn đột nhiên gặp mưa, ngửa đầu quấn chặt mà vội vã mút nước bọt của Cao Đạm.

"Bé bỏng đáng yêu, hôm nay sao nhiệt tình chủ động như vậy nè?"
mà đối với anh sự nhiệt tình của cô lại càng thêm hoan nghênh càng thêm điên cuồng.

Chính là anh không biết, anh đi xa mấy ngày nay, cô đã suy nghĩ rất kĩ, đối với quan hệ của hai người, vừa vặn là quyết định của chính mình.

Anh buông lười cô ra, một đường hôn ướt át đi vào bầu ngực đầy đặn, vú no đủ vểnh lên của thiếu nữ cứ vậy hiện ra trước mắt anh.

Ngực phụ nữ bất kể lúc nào mà nói cũng đều là cảm dỗ đối với đàn ông, hướng chi nhũ thịt của An Hân Phỉ trắng nõn, đầu vú màu hồng nhạt. Cao Đạm ghé sát vào, hơi thở phủ lên đầu vú mềm non yếu ớt, chọc cô mềm nhũn làm nũng không thôi. Rồi sau đó, vội vàng đem một bên nải tiêm hút vào trong miệng, tẩm tặc liếm mút, bàn tay to nhàn rỗi một bên ôm lấy eo thon nhỏ của cô một bên đè ép nhũ thịt bên kia.

"Nha... A..." tay cô lùa vào đầu tóc anh, bộ ngực cao ngất như thể muốn cự tuyệt nhưng lại chào đón dâng lên.

Thân thể đã bị đàn ông khai phá qua hết sức mẫn cảm, thân thể trắng nõn mềm mại bởi vì động tình mà nhiễm màu hồng phấn, khuôn mặt nhỏ ửng đỏ rất là làm người ta muốn thương yêu, nhưng lại càng có phần muốn hung hăng làm nhục bé cưng xinh đẹp dưới thân hơn.

Phun ra đầu vú bị nước miếng tẩm ướt, môi lười anh ở trên da thịt trắng nõn da thịt lưu lại vô số dấu vết sắc tình. Đầu lười trơn ướt phác họa cái rốn nhỏ xinh, thoáng chốc làm cô rên khẽ một tiếng, thân thể không kìm được mà run rẩy.

Cao Đạm đâu có biết nguyên nhân là sao, động tác trên tay cởi quần lót cô ra, trong dự kiến nhìn thấy vải dẹt thấm ướt bên trong cùng với u hoa phiem nước xuân.

"Cao Đạm... Em... Em..." cô lắp bắp nói không ra lời.

Anh lấy tay tách ra thịt môi của cô, dọc theo khe hở trên dưới hoạt động "Nói cho cho, bé cưng, em muốn cái gì, Hà?"

"Em muốn cái gì, anh đều thỏa mãn em, được không, nói cho anh" anh từng chút một dụ hoặc cô, ngón tay cũng đâm vào đường đi thông thả thọc vào rút ra.

"Ư ~ em... Em muốn... Em muốn anh... Nha"

"Muốn anh cái gì, nói rõ ràng, bé con đáng yêu?" anh đem hai ngón tay cắm vào tiểu huyết cô, đầu ngón tay như có như không quét gãi vách tường dững đạo trơn ướt.

"A... Em muốn... Muốn anh tiến vào..."

"Liền nghe theo bé cưng" nói đoạn, anh một tay bế cô lên, xoay người kê cô nằm lên bàn com.

Anh cởi ra quần tây cùng quần lót, cự long cương cứng, trương phình nóng giận diều võ dương oai, đầu nắm thậm chí tràn ra bên ngoài chút bạch dịch. Cao Đạm tách chân cô ra, giữ eo nhỏ đem mộng thịt cô hướng lên trên không "Bé con, anh tới đây" dứt lời, dương vật hung hãn ngẩng cao đầu liền đâm đi vào.

"A ~" nháy mắt bị lấp đầy thỏa mãn làm cô sảng khoái yêu kiều rên ra tiếng, giống như bị điện giật làm cô hưng phấn lên.

"Bé con bé bỏng, huyết nhỏ của em thật chặt, nóng quá" Cao Đạm chậm rãi rút ra mà lại cả căn hoàn toàn đi vào.

"A, ưm, quá... Sâu... A"

"Sâu bao nhiêu, hả?" Dứt lời, ý xấu dùng sức hướng phía trước thúc mạnh "Nha a... Sắp nứt ra mất... Chọc đến... Tử cung..... Oa a~"

"Phải không, vậy càng tốt, vì để bé cưng mau chút sinh hạ con của chúng ta, anh cần phải nỗ lực thật nhiều mới được" cúi người ở trên miệng nhỏ ngon miệng của cô trần trọc hôn sâu, dưới háng khổng lồ to lớn lại một chút rồi một chút thẳng đụng đến chỗ sâu trong tử cung cô.

Theo trong phòng tiếng thân thể va chạm, tiếng nước dâm loạn, hai người chậm rãi leo lên đỉnh cao dục vọng.

Chương 20: Vợ nhỏ mơ hồ

Hai người tiểu biệt thắng tâm hôn, xa nhau gần một cái tuần, bất kể về mặt sinh lý hay trong lòng, đều cực kì thương mến nhớ nhưng nhau. Bữa tối ăn qua loa rồi lại kìm lòng không nổi lăn lộn đến cùng nhau, lăn qua lộn lại thẳng đến rạng sáng cả hai mới thiếp đi.

Sáng sớm, tinh thần Cao Đạm ""hớn hờ"" hơn trăm lần rời khỏi giường, tối hôm qua túng dục với anh mà nói không có chút ảnh hưởng nào, trên mặt cũng không thấy dấu vết mệt mỏi. Nhìn bà xã ngủ ở một bên, mặt mày trở nên nhu hòa, không kìm lòng được ở trên má cô in xuống một nụ hôn. Rồi sau đó, xốc chăn lên, sợ làm kinh động đến bé cưng đang ngủ mơ, anh cực kì cẩn thận xuống giường.

Anh một thân trần trụi, dáng người đẹp đẽ không bỏ sót hiện ra, dương vật dưới háng nửa mềm, anh cũng không để ý lắm, mở ngăn kéo lấy quần lót mặc vào, vào phòng tắm rửa mặt rồi thay đồ thể thao, như thường lệ ra ngoài chạy bộ.

Tối khi anh chạy về, thấy An Hân Phi vẫn còn ngủ, liền vọt vào tắm rửa, mặc tạp dề hóa thân thành ông chồng tốt, ""nhị thập tứ hiếu""[1] đi chuẩn bị đồ ăn sáng. So với bữa sáng kiểu Tây có trứng rán với chân giò hun khói thì anh thích bữa sáng cháo loãng màn thầu kiểu Trung hơn nhiều. Không như một bộ phận nhiều nam giới có thân phận có địa vị cho rằng ""quân tử xa nhà bếp"", Cao Đạm cảm thấy có thể nấu cơm vì người mình yêu là một chuyện thực sự hạnh phúc, như vậy phu nhân Cao có thể thường xuyên được ăn cơm tình yêu của anh.

Cháo gạo kê đã nấu chín mềm, bánh bao nhân trứng sữa cấp đông mua ở siêu thị cũng được hấp hơi đến mềm mại, ngài Cao tay chân lanh lẹ chuẩn bị xong cơm sáng, tự giác đi vào phòng ngủ đánh thức phu nhân Cao.

Anh ngồi ở mép giường, nhẹ nhàng vỗ vỗ cánh tay như ngó sen lộ ra bên ngoài của ai đó "Bé con, dậy ăn sáng"

"Ừm, mệt lắm, không ăn đâu" mắt cô cũng không mở, lẩm bẩm nói xong lại vùi đầu trong chăn ngủ.

Anh không khỏi buồn cười, cô bé nhỏ trước mặt mình ngày càng thể hiện rõ ra bản chất thật của cô, anh thấy thực vui mừng cũng thực thỏa mãn.

Thấy cô thật sự mệt mỏi, biết được tối hôm qua cô cực kì vất vả nên cũng không hề nhiều lời, ăn sáng rồi để phần cô ở trong nồi, trên đầu giường để lại tờ giấy, rồi cầm cặp công văn đi làm.

.....

Mặt trời lên cao, An Hân Phỉ mới cảm thấy đã giấc, giãn cơ duỗi duỗi người, dụi mắt, liền nhìn thấy tờ giấy Cao Đạm để lại trên đầu giường.

【 Cơm sáng ở trong nồi, đun nóng lại rồi hãy ăn, cục cưng ngoan ngoan nghe lời, nếu không, hừ hừ, xem anh trở về có đánh mông em không nhé — — tiên sinh Cao lưu lại 】

Cô cầm tờ giấy, kéo ra nụ cười mím dịu dàng, cất tờ giấy cẩn thận, thay quần áo ở nhà sửa sang lại giường đệm rồi đi tắm, giỏ đựng quần áo bẩn trong phòng tắm còn đựng ga trải giường dính đầy dịch thể của hai người tối hôm qua, cô đỏ mặt không xem bỏ nó vào máy

giặt, rửa mặt xong nghe lời đi đun lại thức ăn.

Ăn cơm xong, cô phơi trải giường đã giặt xong, thu dọn phòng qua loa rồi cầm hộp kem ngồi ở phòng khách xem TV. Bỏ hai hộp kem vào bụng, cô cảm thấy bụng hơi khó chịu liền nằm trên giường, xong lại ngủ tiếp.

Cao Đạm ở trong viện báo mình về nhà sớm, thấy An Hân Phỉ còn nằm trên giường ngủ, tưởng tối hôm qua mình quá kịch liệt làm cô bị thương, vội vàng sờ sờ đầu cô, không phát sốt. Lại xốc lên chăn thấy trên quần lót cô có vết máu, anh kinh hãi, cởi ra kiểm tra tới lui mới phát hiện, cô tới kì kinh nguyệt, nhất thời dờ khóc dờ cười.

"Bé con, kì kinh nguyệt hàng tháng của em em cũng không biết sao?"

Trong nhà không có băng vệ sinh, Cao Đạm ra cửa hàng mua cho cô băng vệ sinh miên cùng đường đỏ, khi tính tiền không có chút lúng túng, dường như điều này hết sức bình thường.

Sau khi về nhà dùng khăn bông thấm nước ấm lau sạch cho cô, giúp cô đóng băng vệ sinh đang hoàng. Lại cho cô uống nước đường đỏ

"Bé con, uống chút nước đường đỏ nào"

Cô dựa vào ngực anh ừ ừ ừ ừ ừ uống nước đường.

Giúp cô uống xong, Cao Đạm đặt chén rỗng ở một bên rồi cởi giày lên giường đem cô ôm vào trong ngực, bàn tay to nóng hằm hạp phủ lên bụng nhỏ của cô giúp cô làm ấm.

"Cô bé này cứ tham đồ lạnh đi" vừa lúc đi vứt rác anh đã thấy hai hộp kem trống không.

"Đừng mắng em, khó chịu" cô làm nũng vùi trong ngực anh, khoan

khoái dễ chịu để mặc anh dùng bàn tay ấm áp mát xa bụng cô.

"Em thật là!" trong giọng anh tràn đầy bất lực, trên mặt lại là vẻ hạnh phúc.

[1] nhị thập tứ hiếu "二十四孝" là tác phẩm kể lại sự tích 24 tấm gương về sự hiếu thảo do Quách Cư Nghiệp biên soạn vào thời nhà Nguyên. Ông nổi tiếng là một người con hiếu thảo, sau khi cha mất ông đã xuất bản quyển này. Hầu hết các người con hiếu thảo là nam giới báo hiếu cho mẹ già. Các câu chuyện được kể lại xảy ra từ thời Thuấn Đế đến đời ông.

Chương 21: Cách ăn kem ốc quế đúng đắn

Cao Đạm ở viện vừa mới họp xong cùng các cán bộ cấp dưới, trở lại văn phòng liền nhận được điện thoại của mẹ Cao.

"Mẹ?"

"Vừa mới họp xong"

"Được, ngày mai con về" anh lại nghĩ nghĩ "Con đưa một người về"

Mẹ Cao ở đầu dây bên kia lại nói gì đó, giọng anh lộ ra vẻ cười
"Đúng vậy, mang con dâu về cho ngài"

Cúp máy, Cao Đạm ngồi trên ghế dựa, đập tay lên mặt bàn gỗ, không biết nghĩ ngợi cái gì.

Buổi tối về nhà, vợ nhỏ đặc biệt trở nên thương người, bốn món mặn một món canh cùng cơm chín trắng dẻo đã được bày trên bàn cơm, quần áo mặc ở nhà ấm áp dễ chịu đã phơi dưới nắng nay được gấp gọn gàng, đặt chỉnh tề trên giường lớn. Cao Đạm nhướn mày, uây, cô bé này có ý tứ gì đây.

"Thay quần áo rồi ra ăn cơm đi nha" âm thanh dịu dàng của bà xã từ phòng bếp vọng ra.

"Làm liền đây" anh thay quần áo ở nhà, rửa sạch tay, đến phòng ăn ngồi xuống.

An Hân Phỉ cời tạp dề, ngồi xuống gắp cho anh một khối xương sườn "Nếm thử xem hương vị như thế nào?"

An Hân Phỉ cắn vào trong miệng, vẻ mặt nghiêm túc, điệu bộ nhai nuốt cẩn thận giống như nhà phê bình ẩm thực, trong lòng cười trộm nhìn dáng vẻ hồi hộp của chị xã ngồi đối diện, cuối cùng mặt giãn ra, cười, gật gù đầu "Ăn ngon lắm"

An Hân Phỉ cười cười, cầm đũa ăn cơm.

"Ngày mai chúng ta về nhà đi" đang ăn, Cao Đạm bất thành lời nói một câu không đầu không đuôi.

"Cái gì?"

"Mẹ anh muốn gặp em"

"!"An Hân Phỉ cuối cùng có chút căng thẳng, cơm cũng ăn không vô nữa.

"Con dâu xấu thì cũng phải gặp bố mẹ chồng a, huống chi là phu nhân Cao xinh đẹp như hoa thế kia" anh nói đùa, lại thấy vẻ mặt cô sợ hãi kinh hoàng liền đặt chén đũa xuống, nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của cô "Đừng sợ, mẹ anh là một người dịu dàng hòa nhã, bà thấy em, nhất định sẽ thích"

Ăn xong cơm tối, Cao Đạm tự giác nhận việc thu dọn rửa bát, anh vẫn không quên chỗ đó của cô còn đang có ""tình trạng đặc biệt"" đâu.

Làm xong, ông chồng tốt ""nhị thập tứ hiếu"" - ngài Cao lại sẵn sàng nấu nước đường đỏ cho phu nhân Cao.

"Bụng còn đau không?"

"Còn một chút" An Hân Phỉ bấu môi mang theo chút tủi thân.

Anh bóp bóp cái mũi nhỏ của cô, để cô dựa vào trong ngực mình, bàn tay to nóng hằm hập dò vào vạt áo cô phủ lên bụng nhỏ "Về sau không được ăn nhiều đồ lạnh"

"Dạ, biết rồi"

Vòng ôm của người đàn ông mang theo cảm giác an toàn, trong bầu không khí này An Hân Phỉ liền chậm rãi ngủ say, cuối cùng vẫn là anh thay áo ngủ cho cô rồi bế cô lên giường.

Ngày hôm sau, trước khi về nhà hai người ghé qua trung tâm thương mại, tuy rằng ba Cao mẹ Cao cái gì cũng không thiếu, nhưng đưa con dâu mới về nhà thì vẫn phải ra dáng chứ.

Cao Đạm đỗ xe trong gara dưới mặt đất, hai người ngồi thang máy đi lên tầng thương mại.

Ra thang máy, anh đột ngột dừng bước chân, An Hân Phỉ khó hiểu nhìn anh, chỉ thấy anh cong một bên cánh tay, hướng phía cô hất hất đầu, dường như muốn nói, còn không mau lại đây khoác tay ông xã.

Mặt cô đỏ hồng, thuận theo khoác lên, đúng một bộ dáng vợ nhỏ đáng yêu.

Cao Đạm vừa lòng, kiêu ngạo, bước nhanh cùng bà xã đi dạo phố.

"Mua cái gì đây?" cô hoàn toàn không có manh mối nhìn hàng xa xỉ phẩm rực rỡ muôn màu xa hoa, ba Cao mẹ Cao yêu thích cái gì cô hoàn toàn không biết.

Anh vỗ vỗ tay cô "Yên tâm, cứ giao cho anh"

Cao Đạm dẫn An Hân Phi vào một cửa hàng toàn là ống tẩu cổ, giải thích nói "Ba anh ngoài cầm dao giải phẫu mở sọ nghiên cứu não người, thích nhất chính là sưu tầm tẩu thuốc ở khắp nơi trên thế giới"

Cô gật gật đầu ra vẻ đã hiểu, ánh mắt bị hấp dẫn bởi đủ loại kiểu dáng tẩu thuốc trên quầy triển lãm, đáp ứng không xuể.

Anh đã gọi điện trước cho chủ cửa hàng, báo tên, kiểm tra hàng rồi cẩn thận gói lại "Đi thôi"

"Ơ, đã mua xong rồi?"

"Ừ" Cao Đạm giơ túi quà tặng lên.

Ra khỏi cửa hàng đồ cổ, hai người lại tới khu chuyên bán nữ trang, một cửa tiệm chuyên may sườn xám.

"Mẹ anh sinh ra trong thư hương thế gia, khi còn trẻ thứ yêu nhất chính là sườn xám, đương nhiên, bà bây giờ vẫn thích, bình thường cũng sẽ mặc ra ngoài đi chơi tụ tập cùng chị em""

Anh mang theo cô xuyên qua không gian đủ kiểu dáng sườn xám "Đây, thử xem cái này"

"Em á?"

"Đúng vậy, con dâu thử giúp mẹ chồng xem sao"

"Thưa cô, phòng thử đồ ở bên này" cô nhân viên bán hàng rất là

niệt tình.

An Hân Phi không còn cách nào khác, đành phải đi thử.

Chỉ lát sau, cô mặc bộ cổ phục sườn xám làm từ vải tơ nhung [1] thêu hoa do anh chọn, thiết kế tà váy xẻ cao làm đôi chân dài của cô lộ ra, khuy đóng cổ áo đứng tinh xảo, vạt áo may chéo làm bộ ngực đầy đặn của cô càng thêm cao ngất ngạo nhân.

Cao Đạm không khỏi nuốt nuốt nước miếng, thầm than, quả nhiên sườn xám là trang phục duy nhất có thể hiện ra dáng người của phụ nữ.

"Trông thế nào vậy?"

"Khụ, rất... Rất đẹp..."

"Theo kích cỡ của cô ấy làm một bộ"

"Cao Đạm?" Không phải, mua cho mẹ Cao sao?

Anh thần bí cười cười ghé vào bên tai cô nói "Chẳng lẽ em không muốn mặc sườn xám làm một lần sao?"

"....." Lưu manh! An Hân Phi đỏ mặt đẩy anh ra.

Cao Đạm bật cười, chọn một bộ sườn xám màu mận chín thêu hoa chìm mua cho mẹ Cao, hơn nữa để lại kích cỡ của bà cùng địa chỉ gửi qua bưu điện, quét thẻ thanh toán xong liền lôi cô vợ nhỏ đang không cảm thấy tự nhiên ra cửa.

Anh lại mua cho em gái anh sản phẩm mới của nhãn hiệu đá quý con bé thích nhất, đã quên không kể, anh có một cô em gái, hai người

cách nhau mười hai tuổi, là sản phẩm tránh thai thất bại của mẹ Cao. Cô em của anh là một thanh niên luôn làm người khác lo lắng, tuổi còn trẻ đã thành một bà mẹ chưa cưới đã có con, anh mua thêm robot đồ chơi cho cháu ngoại trai nhỏ, hành trình mua sắm của hai người đến đây tuyên bố kết thúc.

Hai người đi dạo mệt mỏi giờ ngồi nghỉ ngơi trên ghế dài, An Hân Phi hỏi anh có muốn ăn kem hay không.

Cao Đạm kinh ngạc "Còn ăn cái thứ kia à?"

"Muốn ăn!" bạn nhỏ rất là kiên trì.

An giờ tay đầu hàng "Ăn cái gì, anh đi mua?"

"Không cần, em tự đi, anh ăn không?"

An lắc đầu "Em ăn đi"

Chỉ lát sau, cô trở lại, giờ kem ốc quế tạo hình đáng yêu.

"Ăn ngon không?"

""Có chứ, anh nếm thử xem..." An Hân Phi đưa kem ra trước mặt anh, không chờ cô nói xong, Cao Đạm liền cúi người hôn lên môi cô. Miêu tả dấu son môi, nhắm nháp kem thơm ngọt trong miệng cô.

Cô liền như vậy ngốc nghếch giương to mắt ngó kem ốc quế.

"Xác thật không tòi" nhận xét, còn cực kỳ sắc tình liếm liếm khoe miệng.

Mặt cô thiếu nữ họ An căng trướng đến đỏ bừng, cô còn chưa từng

hôn ai ở nơi công cộng đông người đâu đấy, xấu hổ muốn chết đi được, tên đầu sỏ gây tội ngồi trước mặt này vẫn còn cười hì hì, hừ, cô nhét kem vào trong tay anh, thở phì phì chạy đi.

"Bé con đáng yêu, da mặt còn mỏng quá" anh Cao một tay cầm kem ốc quế một tay xách theo túi mua sắm, đi thang máy xuống bãi đỗ xe tìm người.

Tới bãi đỗ xe, An Hân Phỉ dựa trên nắp xe, màu đỏ ửng trên mặt còn chưa biến mất.

Cao Đạm đem túi lớn túi nhỏ cất vào cốp xe "Bé con, em giận rồi à?"

"Hừ"

"Phu nhân Cao, phu nhân Cao thân yêu, phu nhân Cao xinh đẹp, đừng tức giận được không?" anh còn dùng vẻ mặt nịnh nọt hai tay dâng kem lên, cô phì cười ra tiếng, cô cũng không có thật sự tức giận, chỉ là nhất thời cảm thấy ngượng ngùng.

An Hân Phỉ nhận lại kem trong nháy mắt, Cao Đạm ôm cô vào trong lòng ngực, cầm cọ lên đỉnh đầu cô "Tin tưởng anh, anh chỉ là không kìm được lòng"

Hai người ngồi vào trong xe, chia sẻ một que kem, cả hai đều có phần, Cao Đạm tỏ vẻ anh thực vừa lòng.

[1] Vải tơ nhung: hay còn gọi là lụa Hàn Quốc, lụa Hàn, là loại vải có chất liệu mềm, mịn, độ co giãn cao, đứng áo, tạo sự thoải mái và sự uyển chuyển cho người mặc. Vải này được dệt theo công nghệ Hàn Quốc, ngoài sợi tơ tự nhiên, có kết hợp thêm sợi co giãn, thế nên có độ co giãn cao đó.

Chương 22: Vợ nhỏ ra mắt mẹ chồng

Cao Đạm lái xe ra khỏi nội thành, đường xá một đường thông suốt không bị ngăn trở. Tiếng nhạc êm dịu vang trong xe, anh quay cửa kính xe xuống, trong lúc nhất thời gió nhẹ phả vào mặt, không khí so với nội thành càng thêm trong lành tươi mát.

"Sau khi về hưu, ba anh vì không thích trung tâm thành phố ồn ào, cho nên chọn về chỗ này sinh sống" lại cũng vì, rất nhiều bạn bè của ba Cao đều ở đây.

An Hân Phỉ trưng khuôn mặt ""đã rồi"": "Em biết rồi, giống như bậc cao nhân ở ẩn tránh đời"

Cao Đạm nghe xong cười to, nhấc một bàn tay lên xoa xoa đỉnh đầu cô.

Xe ra khỏi quốc lộ Bàn Sơn, An Hân Phỉ lúc này mới nhìn rõ khu biệt thự xây cất ở trên sườn núi, chỉ thấy cây cối xanh um, vây kín từng tòa kiến trúc độc lập, các tòa nhà cũng cách nhau vừa đủ nhằm giữ lại sự riêng tư của từng hộ gia đình, người ở chỗ này không giàu thì cũng sang. Tuy cô từng xem giới thiệu về bối cảnh gia đình của Cao Đạm trên tạp chí, nhưng được chứng kiến trực tiếp như này vẫn làm cô dao động, cũng càng nhận thức rõ hơn: khoảng cách giữa hai người lớn đến mức nào.

Xe dừng lại trước cổng sắt chạm khắc hoa, Cao Đạm ấn vang còi xe, rồi sau đó cánh cổng lớn chậm rãi mở ra.

Đi xe vào nơi đỗ, dừng hẳn lại, Cao Đạm mở cửa xe lại vòng qua sườn bên kia mở cửa xe cho An Hân Phỉ "Xuống xe đi"

"Đừng lo lắng, bé cưng" một tay anh nắm tay cô, một tay cầm lẽ vật vào cửa.

"Cậu chủ" anh gật gật đầu, để người làm cầm lấy túi mua sắm.

Cao Đạm kéo An Hân Phỉ ngồi xuống ghế sofa, đúng lúc mẹ Cao từ tầng trên đi xuống, nhìn thấy con trai trở về nhà, rất là vui mừng.

"Mẹ" anh cười, tiến lên ôm mẹ Cao.

"Đúng là đã về, nhưng nếu tôi mà không gọi điện giục anh, thì không biết lúc nào anh mới về đây đúng không?" mẹ Cao oán giận phàn nàn.

"Mẹ, con không phải là về rồi sao?"

An Hân Phỉ ở một bên nhìn, trông qua thì mẹ Cao chăm sóc rất tốt, bộ sườn xám ngắn tay màu xanh đen bà mặc trên người rất đoan trang, thanh nhã; mái tóc xoắn nhẹ gọn gàng để sau gáy, nhìn ra được bà khi còn trẻ nhất định là một người đẹp.

Ôm con trai đủ rồi, mẹ Cao mới chú ý tới An Hân Phỉ đang đứng một bên.

"Vị này chính là?"

Anh ôm cô, tự nhiên giới thiệu "Đây là An Hân Phỉ, bà xã của con"

Rốt cuộc mẹ Cao cũng gặp qua việc đời người, cho dù trong lòng khiếp sợ, trên mặt lại không biểu lộ gì hết, nhiệt tình kéo tay cô "Tiểu

Phỉ, mẹ có thể gọi con như vậy không?"

"Có, có thể ạ"

"Mau ngồi xuống, người trong nhà cả, đứng làm cái gì!" mẹ Cao kéo An Hân Phỉ ngồi bên cạnh mình, thân mật khen ngợi "Con gái lớn lên thật là xinh đẹp"

"Cảm, cảm ơn ngài đã khen" mặt cô đỏ hồng, ánh mắt lại theo thói quen nhìn Cao Đạm, anh đáp lại cô một ánh mắt trấn an. Hành động hỗ trợ nhau của hai người, mẹ Cao ngồi một bên coi trông đến là rõ ràng.

"Vú Trương, đưa trà lên"

"Vâng, thưa phu nhân"

"Có thể uống trà chứ, hay vẫn muốn nước trái cây?"

"Vâng, trà được ạ!" An Hân Phỉ có chút ""được sủng ái mà lo sợ"".

"Vú Trương, cho tôi một ly sữa bò nóng"

"Vâng, cậu chủ"

Trà cùng sữa bò được đưa lên, Cao Đạm đưa sữa bò cho An Hân Phỉ "Uống cái này", còn anh lại bung ly trà nóng.

An Hân Phỉ nhất thời ngượng ngùng đón lấy, mẹ Cao cười cười, xoa xoa tay.

"Đúng rồi, ba đâu?"

"Đang cùng bác Vương của con chơi cờ rồi, gần đây say mê cờ vậy, không đến giờ ăn cơm thì không trở về"

Mẹ Cao lại nhìn An Hân Phỉ, gương mặt bà hiền từ "Tiểu Phỉ mệt rồi nhỉ, để Cao Đạm đưa con về phòng nó nghỉ ngơi một chút, lát nữa chúng ta ăn cơm"

"Đi thôi"

Cô cẩn trọng gật gật đầu với mẹ Cao, rồi theo Cao Đạm lên lầu về phòng anh.

"Mệt rồi đúng không, em ngủ một lát đi"

"Anh đi đâu thế?" cô nắm lấy tay anh, vẻ mặt luống cuống.

Cao Đạm xoay tay lại, nắm lấy tay cô đặt lên môi hôn hôn "Anh đi nói chuyện mẹ, chút nữa sẽ lên, ngủ đi"

An Hân Phỉ lúc này mới gật gật đầu, buông tay Cao Đạm ra.

Cao Đạm tìm được mẹ Cao ở vườn hoa biệt thự.

"Mẹ!"

"Ngồi đi, nói xem nào, chuyện này đến cùng là chuyện gì đây?"

"Chuyện gì là chuyện gì, con cùng Phỉ Phỉ kết hôn?"

"Con trai à, con không còn trẻ nữa rồi."

"Con biết, nguyên nhân chính là vì không còn trẻ, nên con mới muốn nắm lấy cơ hội."

"Tiểu Phi nhìn qua mới đầu hai thôi phải không?"

"Vâng, mới năm thứ tư, còn chưa tốt nghiệp."

Nét mặt mẹ Cao không tán đồng "Anh có biết hai người nhà anh cách nhau bao nhiêu tuổi, cô ta có thể cùng anh an an ổn ổn sống qua ngày sao?" Mẹ Cao tuy rằng không nói thẳng, nhưng Cao Đạm hiểu, bà lo vợ nhỏ chính là vì tiền của anh, tất nhiên, hai người ở bên nhau, mục đích ban đầu chính xác là vì tiền, nhưng với mối quan hệ của họ phát triển đến bây giờ, anh tin chắc, tình cảm An Hân Phi dành cho anh đã có sự thay đổi, anh có thể cảm giác được.

"Là bởi vì Tiểu Nguyệt, cho nên con?" Nhớ đến cô con dâu đáng thương cùng cháu trai bé nhỏ, mẹ Cao liền đau lòng không ngăn được, bà biết, con trai bà so với bà càng khó chịu hơn. Quả nhiên, nghe mẹ Cao nói tới Đào Nguyệt, sắc mặt Cao Đạm trở nên không tốt lắm.

"Mẹ, Đào Nguyệt đã đi rồi, đừng nhắc đến cô ấy nữa."

"Được rồi, mẹ không nói, không nói nữa" mẹ Cao kéo tay Cao Đạm "Con phải hiểu, mẹ không cầu mong xa vời gì, chỉ hi vọng con có thể hạnh phúc." Con trai đáng thương của bà chịu tang thê tang tử ở tuổi trung niên, bà chỉ mong nửa đời sau của con trai có thể có một người vừa ý, biết đau xót, biết yêu thương con bà, nhưng mà, người kia, sẽ là An Hân Phi tuổi vẫn còn trẻ sao?

Cao Đạm cười cười, kéo tay mẹ Cao "Yên tâm đi mẹ, con sẽ hạnh phúc mà". Ánh mắt dịu dàng của anh dừng lại ở một ô cửa sổ của lầu hai, trong gian phòng kia có tất cả khát vọng tương lai của anh.

Cao Đạm đứng dậy, đi về phòng mình, trong lòng ngẫm nghĩ, khẳng

định là cái cô bé kia lại đem đầu vùi trong chăn mà ngủ, thói hư này chẳng hiểu được tạo thành từ lúc nào nữa, bây giờ anh - vị chồng "nhị thập tứ hiếu" - phải về phòng "đào" chị xã nhà mình từ trong chăn ra.

"Tiểu Phi thích ăn cái gì, tí nữa nói cho vú Trương để bà còn chuẩn bị cho, đừng để người làm lựa chọn"

"Cô ấy sẽ không" anh cười, khoát tay một cái.

Chương 23: Vợ nhỏ thắng chức thành mợ nhỏ

"Ô, hôm nay sao lại về sớm thế này?" Mẹ Cao buông tờ báo trên tay, tháo cặp kính viền thị xuống, rót ly trà cho ba Cao.

"Con trai con dâu nhà lão Vương về thăm.""

"Ôi, vừa khéo, con trai ông hôm nay cũng về thăm nhà đây." Về mặt mẹ Cao thần thần bí bí "Còn mang cả con dâu về cho ông nữa đấy."

"Cao Đạm đã về?" Ba Cao gật gật đầu, hình như lại nghĩ đến cái gì "Từ từ, bà vừa mới nói cái gì, con dâu?!" Ông đột nhiên nâng cao giọng.

Mẹ Cao vỗ ông một cái, hất hất đầu về phía trên lầu "Nhỏ giọng chút, người ta đang ở trong phòng của Cao Đạm trên lầu đấy."

"Là người như thế nào?"

"Tôi thấy khá tốt, là người an phận thủ thường, nhưng mà tuổi quá trẻ."

"Tuổi trẻ, năm nay bao nhiêu rồi?"

"Cao Đạm nói năm nay mới tốt nghiệp đại học."

Nghe nói con trai mình thế mà lại tìm người vợ kém nó tận hơn mười tuổi, ba Cao tay dùng sức gõ cây trượng xuống nền đất, cao giọng mắng trách "Quả thực là càn quấy!"

"Ba đang nói ai càn quấy thế?" Cao Đạm nắm An Hân Phỉ đi xuống lầu.

"Tiểu Phỉ, lại ngồi bên cạnh mẹ nào." Vẻ mặt của mẹ Cao từ ái, hướng phía cô vẫy tay.

An Hân Phỉ nơm nớp lo sợ đến ngồi bên cạnh mẹ Cao, cúi đầu không dám đối mặt với ba Cao đang ""khí tràng [1] cường đại"". Cao Đạm tiện thể ngồi xuống bên cạnh cô, cánh tay tự nhiên mà khoát lên thành ghế sofa sau lưng cô: "Ba, con giới thiệu một chút, đây là An Hân Phỉ, vợ của con."

"Hừ, thì ra là cánh đã cứng cáp rồi đấy phỏng, kết hôn lấy vợ gả chồng chuyện lớn như thế cũng không cùng cha mẹ thương lượng bàn bạc, tự mình quyết định xằng bậy!" Mắng xong, ánh mắt sắc bén của ba Cao quét sang phía An Hân Phỉ. Như thể là cô dự dõ đưa con trai quý báu của ông.

Lưng An Hân Phỉ như bị gai đâm, nếu bây giờ có cái khe đất thì cô nhất định sẽ chui vào.

"Phỉ Phỉ, em còn không mau hành lễ lạy cha mẹ đi."

Ba Cao giương tay lên "Thôi đừng, tôi không nhận nổi!"

Nhất thời tình cảnh trở nên lúng túng, An Hân Phỉ đứng ngồi không yên, mẹ Cao vội vàng ra tay hoà giải "Thôi được rồi, lát nữa lại nói tiếp, ăn cơm trước đã!" rồi hướng vào phòng bếp gọi "Vú Trương, dọn cơm lên thôi!"

"Vâng, phu nhân"

"Đi thôi, ăn cơm nào." Mẹ Cao nhìn nét mặt không rõ buồn giận của ba Cao, quay sang lắc lắc đầu với ông con trai quý hóa nhà mình.

Sau khi cha mẹ Cao rời đi, Cao Đạm nắm lấy tay An Hân Phi "Thực xin lỗi" anh quá nóng vội rồi.

Cô lắc đầu "Em không sao."

"Ăn cơm trước đi, chuyện còn lại cứ để cho anh."

Trên bàn ăn, ba Cao ngồi trên ghế chủ nhà, mẹ Cao ở phía bên trái, Cao Đạm cùng An Hân Phi ngồi phía bên phải của ông, đồ ăn ngon lành theo thứ tự được mang lên bàn ăn, khi bốn người trong nhà bắt đầu dùng bữa, bên ngoài truyền đến tiếng ô tô.

"Phu nhân, là cô chủ về nhà."

Đang nói, con gái nhà họ Cao, em gái Cao Đạm mang theo đứa con trai bốn tuổi đi vào nhà.

"Anh đã về rồi à?"

"Ba, mẹ!"

"Hừ, mấy ngày nay không thấy cô đâu, hôm nay về làm cái gì?" Thật là, không làm cho người khác bớt lo.

"Ấy dà, hôm nay hỏa lực của ba cao quá, có phải chơi cờ cùng bác Vương bị thua đúng không ba?"

"Hừ!"

Mẹ Cao nghiêng đầu, liếc ba Cao một cái "Vú Trương, mang thêm

chén đưa ra đây."

"Cháu chào ông bà ngoại ạ!"

"Ai u, bé Phàm Phàm của bà ngoại, bà ngoại nhớ con muốn chết rồi."

Ba Cao tuy rằng thấy đứa con gái không ngoan ngoãn này vẻ mặt liền không vui, nhưng gặp cháu ngoại thì vẫn mừng rỡ, bộ dáng hòa ái, sờ sờ khuôn mặt của đứa cháu nhỏ.

Cao Nghị vừa mới ngồi xuống đã chú ý đến cô thiếu nữ bên cạnh Cao Đạm, cái đầu lạnh lẽ của cô rất nhanh liền hiểu được vị này chính là chị dâu mới của mình, nhưng nhìn qua cũng không lớn hơn cô là bao nhĩ.

Cao Nghị nhướn mày nhìn về phía Cao Đạm, hai anh em tất nhiên là hiểu ý nhau, anh cười gật gật đầu, vẫy tay gọi cháu ngoại lại gần mình, rồi ôm đứa bé vào trong ngực.

"Cậu ạ!" - Giọng điệu ngây thơ đầy vị sữa của Tiểu Phàm Phàm vang lên.

"Phàm Phàm ngoan quá, cậu mang quà về cho con đấy, lát nữa con lấy ra chơi được không?"

"Cảm ơn cậu!" nói đoạn, mắt to bay tới chỗ An Hân Phỉ, cô cũng đang nhìn bé, đứa nhỏ này liếc qua một cái là biết đồ trên người bé toàn quần áo trẻ em xa xỉ, giày thể thao màu trắng, hai mắt thật to, làn da vừa trắng vừa non vừa mềm, tóc mềm mại, nhìn qua đáng yêu cực kỳ.

"Cô là bạn gái của cậu sao?"

"....."

"Ha ha, con trai, đó là mợ của con đó, mau gọi mợ đi."

Cao Tử Phàm hết nhìn cậu đang ôm mình, rồi lại nhìn ""mợ"" ngồi một bên, cuối cùng vươn tay ra trước mặt cô: "Mợ ôm một cái~"

An Hân Phỉ kinh ngạc nhìn về phía anh, lại nhìn Cao Nghệ trước mặt mình, chỉ thấy hai người đều mỉm cười, vì thế ôm thân mình mềm mại của Phàm Phàm vào trong lòng.

Mẹ Cao mẫu nhìn cô ôm đứa cháu nhỏ, tuy rằng động tác có hơi lóng ngóng, nhưng nhìn ra được cô cũng thực thích trẻ con, ba Cao quan sát cô, ánh mắt ông cũng có một tia biến hóa.

"Con ngoan, xuống thôi, chúng ta ăn cơm, đến với mama nào."

"Phàm Phàm không thể ngồi ở chỗ này sao?" Đôi mắt nhỏ ngập nước nhìn An Hân Phỉ.

"Có, có chứ." Thiên thần nhỏ bé này ấy à, ai có thể cự tuyệt đây.

"Mama, mợ nói được kìa."

Cao Nghệ nhún nhún tỏ ý ""không sao cả"".

Vẫn là Cao Đạm sờ sờ mái đầu tơ mềm của cháu nhỏ, dỗ dành:
"Cậu bảo người làm mang ghế dựa để bên cạnh mợ con, con ngồi chỗ đó, được không?"

Tiểu Phàm Phàm gật gật đầu "Vâng ạ."

Người một nhà lúc này mới bắt đầu ăn cơm.

[1] Khí tràng cường đại ""气场强大"": khí tràng (气场) là năng lượng vô hình của con người - theo Triết học Trung Quốc và Đạo giáo, nó - dù ít hay nhiều - là thứ có thể nắm chắc quy luật tự nhiên. Người thuận theo quy luật tự nhiên, khí tràng càng lớn; người rời xa quy luật tự nhiên, khí tràng lại càng nhỏ. Quy luật tự nhiên cùng quy luật hoạt động của thân thể và tâm trí con người vừa vận thống nhất với nhau [...] (Trích baike)

Tóm lại ở đây hiểu là ba Cao đang max tức giận, vậy thôi =.="

Chương 24: Vợ nhỏ bộc lộ bản năng của người mẹ

"Tiểu Phi à, nếm thử món này xem, đều là người trong nhà cả, đừng khách khí làm gì!"

"Cảm ơn... Bác gái ạ."

Đối với việc An Hân Phi không gọi bà là ""mẹ"", mẹ Cao cũng không nói cái gì, chỉ cười gật gật đầu.

Cao Nghệ ở một bên ồn ào nói giỡn "Xong rồi xong rồi, mẹ không có thương đứa con gái này, đi thương chị dâu nhỏ rồi~" làm An Hân Phi rất là ngượng ngùng, đầu nhanh chóng chôn xuống bát cơm.

"Thương cô, thương cô thì có ích gì, mấy ngày nay không trở về nhà, cô không về cũng được, nhưng cũng phải đưa Phàm Phàm về cho tôi chứ." Không được gặp đứa cháu ngoại, mẹ Cao rất nhớ bé.

"Thôi được rồi, đừng chì chiết con nữa, Phàm Phàm hai ngày tới đều ở chỗ này, được rồi chứ?" Cao Nghệ giơ hai tay làm bộ đầu hàng, sức niệm ""kinh Măng Mỏ"" của mẹ Cao có tính sát thương quá lớn.

Bà hài lòng ban thưởng cho Cao Nghệ một miếng thức ăn đã nướng chín "Như thế mới được chứ.""

Cao Đạm gấp con tôm từ nồi nước đun vào trong bát, bóc vỏ tôm ra rồi bỏ vào bát của An Hân Phi, cô cũng lột vỏ tôm cho anh, chất thịt không bị nát chút nào, vỏ tôm bị lột xuống cũng còn nguyên vẹn. Hai người tự nhiên mà nhìn nhau cười, ngọt ngọt ngào ngào quả thực

làm người khác ước ao.

Cao Nghệ nhìn một loạt hoạt động ân ái của hai người trước mặt, khiến cho cô thật muốn yêu đương.

An Hân Phỉ một mặt vừa ăn cơm, lại vừa quay sang săn sóc cho Tiểu Phàm Phàm đang ở bên cạnh, bé Tiểu Phàm Phàm quy quy củ củ ngồi trên ghế, tay nhỏ bụ bẫm thịt mềm cầm đôi đũa xinh xinh dành cho các bạn bé, ăn cơm: một chút cũng không làm cho người lớn lo lắng.

Cô tỉ mẩn giúp Tiểu Phàm Phàm bỏ xương cá lột vỏ tôm, thấy khỏe miệng bé dính nước sốt thì lấy khăn giấy lau cho bé, rất là có kiên nhẫn.

Cơm nước xong, người một nhà ở phòng khách ăn hoa quả, xem TV. Có ba Cao ở đây, một khuôn mặt lạnh lùng, làm không khí có chút xấu hổ.

Phàm Phàm như cũ thích dính lấy An Hân Phỉ, thân thiết bảo mẹ chơi xe lửa cùng bé.

Cao Nghệ dựa vào người Cao Đạm lẩm nhẩm hỏi thầm "Đầu cua tai nheo sự việc ra sao?"

"Cái gì?" Anh không quay đầu lại, cười tủm tỉm nhìn vợ nhỏ cùng cháu ngoại chơi đến là vui vẻ, nét mặt An Hân Phỉ giống y hệt một đứa bé.

Cao Nghệ nhìn khuôn mặt đá vọng thê của anh trai, chế nhạo cười "Anh, anh xong rồi!"

"Hả?" Cao Đạm lúc này mới nhìn về phía em gái "Em nói cái gì?"

Cao Nghệ ôm bả vai "Anh bị lún xuống rồi, em chưa từng thấy anh thích một người đến như vậy." ngay cả người chị dâu đã mất cũng không như thế.

"Có lẽ vậy." Anh cúi đầu cười cười.

"Chỗ ba mẹ giải thích như thế nào rồi?" Cao Nghệ cầm một miếng dưa hấu bỏ vào trong miệng.

"Ba đó là rõ ràng không đồng ý"

"Đừng suy nghĩ nhiều, ba đang lo lắng cho anh lắm đấy."

"Anh biết"

"Đúng rồi, trước khi về đây có mang cho em sản phẩm mới của SC, lát nữa qua phòng anh mà lấy."

"Cảm ơn anh trai nha." nói đoạn, Cao Nghệ ôm mặt Cao Đạm hôn một cái, một màn này vừa vặn bị An Hân Phỉ trông thấy.

"Ai, chị dâu nhỏ, xin lỗi nhé, vừa mới chiếm dụng mặt anh trai một chút."

Bạn nhỏ An không ngoài ý muốn xoách một cái đỏ bừng mặt.

"Không nghiêm chỉnh gì cả."

"Gần đây sao rồi?"

"Cái gì sao cơ?" Cao Nghệ nhai múi quýt trong miệng, ra vẻ không để bụng chút nào.

"Em biết anh nói cái gì mà, vấn đề cá nhân của em."

"Không phải chứ anh, làm sao anh lại đứng cùng phía ba mẹ rồi?"

"Anh là lo cho em, năm nay cũng ba mươi rồi, cứ tính ở vậy một mình mang theo Phàm Phàm cả đời?"

"Em thấy ở một mình chẳng có gì là không tốt."

"Tiểu Nghệ..."

"Anh, em một chút cũng không hối hận lựa chọn hồi trước, nếu lại một lần nữa, em vẫn sẽ làm như thế thôi." Cao Nghệ nắm con trai chơi đùa đến nỗi khuôn mặt nhỏ hồng lên, nhớ lúc trước cùng người đàn ông kia quen biết yêu nhau, cô rất hạnh phúc, nhưng kết quả lại ngoài dự đoán của mọi người. Tuy rằng khi cô biết được mình mang thai cũng rất bàng hoàng, nhưng cô vô cùng may mắn vì lúc trước đã giữ lại đứa con.

"Đừng lo cho em, em gái anh là người như nào anh còn không biết sao, có người thích hợp em nhất định sẽ chủ động ra tay trước."

"Em gái anh ưu tú như vậy, chắc chắn sẽ gặp được người tốt."

"Ừ ừ, quà đâu, em muốn đi lấy quà." Cao Nghệ cười hì hì chạy lên lầu, đằng sau nụ cười tươi tắn của cô chính là buồn phiền khổ não, sao lại để người nhà lo lắng cho cô đến thế.

Cao Nghệ lên lầu, An Hân Phi thấy Phàm Phàm chơi đã thấm mệt rồi, cái gáy nhỏ mướt mồ hôi, sợ bé bị cảm mạo, Cao Đạm liền nói với ba mẹ Cao: "Ba, mẹ, con cùng Phi Phi lên lầu, Tiểu Phàm Phàm cũng cần phải thay quần áo."

"Mau đi đi"

"Ông ngoại bà ngoại ngủ ngon ạ!"

"Ngủ ngon, cháu ngoan của bà."

Mẹ Cao quan sát hai người nắm tay Phàm Phàm, ngấm nghĩ về sau cháu đích tôn nhà mình ra đời, cũng không tồi đâu.

"Tôi thấy khá tốt đấy." Mẹ Cao huých ba Cao một cái.

"Rồi, bà chờ mấy năm nữa xem, Cao Đạm năm mười, cô ta lớn hơn được bao nhiêu, còn có thể cùng thẳng làm càn kia yên ổn chung sống?"

"Tiểu Phi sẽ không đâu, xét qua con bé không phải người như vậy."

"Hừ, một đám con lớn đầu hết cả mà không làm cho cha mẹ già bớt lo."

"Ấy, ông định làm gì thế?"

"Vào thư phòng" mắt không thấy, tâm không phiền.

Chương 25: Hôn nhiều lần thì sẽ biết

Tiểu Phàm Phàm theo cậu mợ lên lầu tìm mẹ.

Trở về phòng, Tiểu Phàm Phàm lập tức dính lấy Cao Nghệ, sít sao theo sát mẹ, Cao Đạm lấy quà đưa cho Cao Nghệ "Tiểu Phi tới giúp chọn đồ."

"Cảm ơn anh" lại cười với An Hân Phi đứng một bên "Cảm ơn chị dâu"

"A... Không... Không cần cảm ơn đâu."

"Anh, em có thể một mình nói chuyện với chị dâu không?"

An Hân Phi nghe xong, bất an nhìn chồng mình, ánh mắt kia như tỏ con đang hoảng sợ, làm cho anh suýt chút nữa thì đưa tay sờ sờ đầu cô. Cuối cùng chỉ đáp cho cô một cái ánh nhìn trấn an: "Anh mang Phàm Phàm đi thay quần áo."

Cao Đạm vẫy tay với bé Phàm Phàm, Tiểu Phàm Phàm chạy lại nắm tay anh rồi đi theo, sau còn quay đầu lại vẫy tay chào An Hân Phi cùng mẹ mình.

Cao Nghệ xua xua tay tượng trưng.

Sau khi Cao Đạm rời đi, Cao Nghệ nhìn vẻ thận trọng của An Hân Phi đang ngồi phía đối diện.

"Đừng căng thẳng, thật sự chỉ là tâm sự chuyện trò thôi mà." Cô đáng sợ đến thế sao, đáng dấp lúc lớn lên cũng đẹp lắm mà, Cao Nghệ nghĩ thầm.

"Chị cùng em tuổi tương đương nhau, chúng ta lấy tên xưng hô được không?"

"Được."

"Nhìn không ra tuổi chị còn trẻ thế mà có kiên nhẫn đến vậy." Cô ám chỉ việc An Hân Phi dỗ bé Phàm Phàm chơi đùa "Có đôi lúc em nhúc hết cả đầu."

"Phàm Phàm rất đáng yêu." Nhớ đến bàn tay nhỏ đầy thịt của Tiểu Phàm Phàm, thanh âm trẻ con ngây thơ vị sữa gọi cô là mẹ, kề cận dựa sát vào cô, khoe môi An Hân Phi lơ đãng hiện ra một nụ cười.

"Chị thích trẻ con như vậy, sao không cùng anh trai sản xuất ra một đứa?" Cao Nghệ cũng có suy nghĩ riêng, rốt cuộc cô vẫn nghĩ cho người nhà, cô hy vọng hai người có thể sớm có con, như vậy thì An Hân Phi coi như là có thứ ràng buộc. Nhưng lại cũng nhớ rằng, có con là có thể giữ lại chắc, chính cô còn không phải là ví dụ tốt nhất sao.

Nói đến vấn đề có con, An Hân Phi có chút xấu hổ, nhưng vẫn đáp lại "Thuận theo tự nhiên vậy." và nhớ đến hiệp nghị giữa hai người.....

Cao Nghệ cười cười "Khá tốt, thừa dịp bây giờ còn có thể hưởng thụ thể giới hai người, có con rồi thì bận rộn lắm." Nửa đêm rời giường cho con bú sữa quả thực không thể kiên nhẫn nổi.

Cao Nghệ rất khéo tạo không khí, hai cô gái nói từ chuyện con cái tới

bát quái trong giới giải trí, An Hân Phi nghiêm nhiên mở lòng, hai người nói xong lời cuối cùng còn hẹn nhau cùng đi du lịch.

Cao Nghệ đưa di động của mình cho An Hân Phi xem đủ thể loại ảnh, video của Phàm Phàm từ hồi bé còn nhỏ, bé mặc váy nhỏ màu hồng nhạt nha, ngồi trên thảm mặt đầy nước mắt a, hai người chụm đầu vào nhau, xem đến nỗi cười ha ha.

Cao Đạm khoanh tay dựa cạnh cửa, đúng lúc gõ cửa cắt ngang hai người "Phàm Phàm đã thay áo ngủ rồi, rửa mặt xong rồi, em thân là mẹ nó có phải nên đi dỗ con ngủ hay không?"

"Anh làm mất hứng quá đi."

"Ngày mai chúng ta lại tiếp tục vậy." Cao Nghệ làm mặt quỷ với An Hân Phi.

"Thế nha."

Cao Nghệ đi đến cạnh Cao Đạm, nhỏ giọng chế nhạo "Em giờ không quấy rầy việc thực hiện kế hoạch tạo người của anh cùng chị dâu nữa."

"Biết rồi còn không mau đi." Cao Đạm ngạo nghễ nâng cao đầu.

Cao Nghệ cảm thấy sự hiểu biết của mình bị phá hủy hoàn toàn, vị anh trai đứng đắn trong ấn tượng của cô đi đâu mất rồi, chắc chắc, tình yêu này toàn mùi hư hỏng thôi "Xí"

Lúc này, trong phòng chỉ còn lại hai nhân vật chính Cao Đạm cùng An Hân Phi, Cao Đạm xoay tay lại đóng cửa phòng, chậm rãi đến gần An Hân Phi. Lập tức yên tĩnh làm lòng người hoảng hốt.

Cô không chịu nổi cảm giác áp bách anh mang cho cô, anh chậm rãi tiến gần, cô chậm rãi lui về sau, đến khi không lùi nổi nữa, lưng đều áp sát vào cửa sổ sát đất.

Anh nâng cằm cô lên, con ngươi như hồ nước sâu thẳm chăm chú ngắm cô: "Vì sao, em đối với anh lại có lực hấp dẫn lớn đến vậy?" Không có lúc nào là không muốn ôm em, truy đuổi em...

Cô luống cuống ngó anh, bị người đàn ông nhìn chăm chăm như thế, trong lòng cô như có nai con chạy loạn, hô hấp cũng bắt đầu trở nên dồn dập.

Đầu ngón tay anh khắc họa môi cô rồi sau đó giữ chặt đầu cô, nụ hôn nóng bỏng rơi xuống.

Cái lưỡi linh hoạt chui vào khoang miệng cô, đảo lốt qua mỗi chiếc răng của cô, dây dưa cùng cái lưỡi của cô.

"Ừm ~" Bàn tay nhỏ của An Hân Phi bám lên đầu vai người đàn ông, trức trặc đáp lại nụ hôn sâu của anh, hơi thở có chút rối loạn.

"Bé cưng, nhiều lần hôn nhau đến thế còn không biết cách thở như nào sao?"

"....."

"Không sao, hôn vài lần nữa thì sẽ biết cách thôi." Dứt lời, liền cúi đầu xuống lần nữa, xâm nhập vào miệng cô như gió bão.

Cô nhón mũi chân, ôm cổ người kia, cô ăn tùy biết vị (*), biết rõ khoái cảm dục vọng như gió bão tràn về, tất cả điều này, chỉ có thể là do người trước mắt đưa cho cô.

"Anh muốn nhìn em mặc bộ sườn xám này vào." Cao Đạm ái muội mà sắc tình liếm hôn thùy tai An Hân Phi.

Lúc này cô mới nhận ra, không biết khi nào trên tay anh đã cầm một bộ sườn xám, chính là món mà cô đã mặc thử hôm đó.

"Mới vừa đưa tới, mẹ rất thích, bảo anh thay mặt bà cảm ơn em."

"Vậy bây giờ, em có nên đồng ý đề nghị của anh hay không?"

(*) Ăn tủy biết vị = Thực tủy biết vị: đây là thành ngữ của Trung Quốc. Nghĩa gốc là: hương vị của tủy xương thực rất ngon, ăn rất thích, còn muốn nếm ăn lại lần nữa. Câu này mang hàm nghĩa tiêu cực. Thường dùng để miêu tả việc trộm cướp hoặc loại yêu đương vụng trộm giữa nam nữ, ý tứ là làm một lần không bị bắt quả tang liền muốn làm lần thứ hai; cũng có thể giải thích là: vì ngẫu nhiên làm chuyện nào đó vốn để thỏa mãn lòng tham hoặc cảm giác mới mẻ lúc nhất thời, nhưng làm xong việc này lại cảm thấy thỏa mãn hoặc kích thích, về sau còn muốn tiếp tục làm, thậm chí có khả năng biến thành thói quen, đam mê.

Chương 26: Bộ sườn xám chỉ được dùng đến một lần rồi bị bỏ xó (H)

Đối với đề nghị của Cao Đạm, An Hân Phi không trả lời, chỉ nhón mũi chân, trúc trắc mà chủ động hôn lên môi anh.

"Anh có thể hiểu là em đã chấp nhận ý kiến này rồi sao?" Anh ôm, siết chặt eo cô, cọ xát môi cô, lại không quên kéo bức màn xuống, anh không muốn người của anh bị ai khác nhìn thấy.

"Ngoan, đi thay nào."

An Hân Phi cầm bộ trang phục, cúi đầu bước nhanh vào phòng tắm.

Cao Đạm ở lại thừa dịp An Hân Phi đi thay quần áo cũng nhanh chóng thay áo ngủ, khóa kĩ cửa phòng, điều chỉnh đèn đến tối mờ, sau đó dựa trên đầu giường, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Chỉ lát sau, cửa phòng tắm mở ra, chàng Cao nghe tiếng nhìn qua "!" Bị kinh diễm [1] rồi.

Chỉ thấy An Hân Phi mặc bộ sườn xám xẻ tà cao thêu hoa tinh xảo, thiết kế độc đáo càng nổi bật lên dáng người lồi lõm quyến rũ xinh đẹp, yếu điệu của cô, mái tóc đen nhánh xoắn nhẹ rối tung, xõa xuống vai khiến cho cô càng thêm phần xinh tươi, đáng yêu mê người.

Cao Đạm âm thầm nuốt nuốt nước miếng, cho dù dục vọng đã lật trời

đổ đất, trên mặt vẫn như cũ, làm bộ không chút biểu cảm, vẫy tay gọi cô: "Lại đây, bé cưng."

Nàng An Hân Phi e lệ cắn môi, mặt mang vệt đỏ, chân trần giẫm lên mặt thảm, cách một khoảng gần, bộ dáng bé nhỏ then thùng kia quả thực làm anh tâm ngứa khó nhịn.

Cô tới mép giường thì đứng yên, anh kéo tay cô qua, nhẹ nhàng hướng vào trong lồng ngực của mình, cô giật mình khẽ khàng kêu lên một tiếng, ngay ngắn hoàn hảo khóa ngồi trên đùi anh.

Tư thế này làm cơ thể chạm vào nhau, ánh mắt Cao Đạm chiếu thẳng xuống đôi miên nhũ của An Hân Phi đang được vải dệt bao phủ, dưới tác dụng của lớp vải, ngực sữa có vẻ càng thêm ngẩng cao no đủ.

"Cởi nút thắt mặt trên ra." Anh trầm giọng ra lệnh, bàn tay to ở vùng eo cô quấy phá.

Khuôn mặt xinh xắn của An Hân Phi hồng lên, tay nhỏ trắng nõn run rẩy cởi ra nút thắt, nhưng vì then thùng mà thất bại.

"Đừng nóng vội, từ từ làm, bé cưng."

Theo nút thắt bị cởi bỏ, cảnh xuân trước ngực cô hiện ra, bị anh ngắm trọn hết luôn. Áo lót ren gợi cảm màu trắng bao bọc một đôi tròn trịa đầy đà, lại lỏa lồ ra tới nửa viên nhũ thịt.

Ánh mắt anh nhìn cô càng thêm nóng cháy, vươn tay lột bỏ cái áo ren kia, đập vào mắt chính là đôi tuyết nhũ mà mình ham mê cực kì. Trên thịt vú tuyết trắng nở rộ hạt đậu đỏ hồng phấn xinh đẹp, thậm chí quầng vú cũng là màu hồng nhạt đáng yêu.

Cao Đạm chậm rãi ép sát, vươn đầu lưỡi thử một liếm trên đầu vú cô, rồi cuộc thành công làm thân thể mềm mại của An Hân Phỉ run rẩy, nhẹ kêu ra tiếng, tay bám thật chặt lấy bả vai anh.

"Bé cưng vẫn là như vậy mãi cảm, anh thích." Dứt lời, một phát đem đầu nhũ bỏ vào trong miệng, chiếc lưỡi linh hoạt không ngừng khiêu khích đầu đỏ mãi cảm, tới khi làm nãi tiêm đáng thương kia bị mút hôn trở nên lớn hơn cứng hơn nữa mới rủ lòng tốt buông tha, rồi lại bắt nạt bên kia.

An Hân Phỉ bất an vặn vẹo thân mình, lại không biết cô làm như vậy chỉ khiến dục vọng của Cao Đạm càng lúc tăng cao.

Ngoài việc anh dùng miệng liếm mút đầu vú cô, trên tay hình như cũng có ma lực lướt đến chỗ đùi cô, dọc theo tà váy xẻ cao dò vào, quen cửa quen nẻo sờ đến quần lót phiếm ướt.

"A ~"

Anh sờ soạng viền quần lót của cô, một bên kia lại có nút buộc, đây lại càng thêm dễ dàng, ngón tay lạnh lẽo khều cái dây mảnh, rồi sau đó nhẹ nhàng kéo, khối vải dẹt mỏng, bé tí kia liền đáp xuống tay anh.

"Thế mà không nói cho anh, hóa ra bé cưng thích đồ anh đưa cho em đến vậy." Quần lót này với cái áo lót kia đều là một bộ áo ngủ gợi cảm hồi trước anh mua cho cô.

An Hân Phỉ mặt căng ra đến đỏ bừng, không dám hó hé gì cả.

Cao Đạm nâng quần lót lên trước mắt hai người "Bé cưng xem xem, quần lót em ướt hết rồi, ướt rượt thế này mặc thoải mái sao được?"

Bạn nhỏ ngây thơ họ An nào còn tí thể diện nào nữa, túng quá đấm đánh bả vai Cao Đạm rồi chui đầu vào cổ anh, oa, không còn mặt mũi gặp người khác nữa rồi.

Anh lại không muốn bỏ qua cho cô, vẫn đùa giỡn như cũ: "Ừm, là hương vị của bé cưng này."

Cô ngẩng đầu liếc trộm anh, lập tức càng làm cô xấu hổ muốn chết, cha này thế nhưng đi ngửi quần lót của cô!

Để đề phòng vị ông tổ kia làm thêm mấy trò khiến người khác then chết điếng, An Hân Phỉ nhanh tay cướp quần lót từ trong tay Cao Đạm rồi ném trên mặt đất. Chủ động ôm đầu của anh, hôn lên khuôn mặt anh, mật cốt trần trụi phiểm nước phía dưới cách lớp áo tắm dài anh đang mặc, cọ xát anh.

"Ừm" Cao Đạm phát ra tiếng rên rỉ thỏa mãn, động tay vén làn váy sườn xám lên trên, lộ ra đôi chân mượt mà, trắng mịn cùng mông thịt đầy đặn.

An Hân Phỉ cọ xát khiến cho hai người đều có chút lau súng cướp cò [2]. Nhưng ngay khi Cao Đạm đánh mất lý trí, anh nhớ đến một vấn đề rất quan trọng.

"Bé cưng, kinh nguyệt đi rồi đúng không?"

"A ~ đi... Đi rồi"

"Bé hư, không nói cho anh gì cả, hại anh nhẫn nhịn lâu như vậy!"
Dường như để trừng phạt, anh vỗ vỗ vào mông thịt cô.

"A, Cao Đạm... Ừm... Khó chịu quá~"

"Ngoan, một hồi đi vào liền không khó chịu nữa." Cánh tay rảnh rỗi của anh vén vạt áo ngủ lên, dưới phần háng không một mảnh vải che chắn là dương vật đã cương cứng, thân trụ cường tráng căng to, gân xanh toàn bộ nổi lên, quy đầu tròn trịa thậm chí đã chảy ra bạch dịch.

Anh nâng mông cô lên, đem tính khí của mình chậm rãi nhập tiến.

"Nha ~ Rất... Rất trướng..."

"Bên trong bé cứng thật ấm." Anh ái muội ở bên tai cô thổi khí, trên tay không ngừng làm động tác trêu đùa cô bé dưới thân.

"Nha... A... Quá... Sâu rồi~" mỗi lần đâm vào đều giống như đem cô chọc xuyên, vững chắc đóng đinh trên dương vật của người đàn ông.

Cao Đạm ngấm bầu ngực trắng nõn phiêu đảng trước mắt, cúi xuống cắn nhai viên hồng nhụy, lại bắt chước trẻ con bú sữa mà mút nuốt nãi tiêm của cô. Trên dưới khoái cảm đánh mất bản thân khiến An Hân Phi không kìm được rên rỉ ra tiếng, giống như hình hài phóng đảng của vưu vật [3] nhân gian.

Đang lúc hai người kịch liệt làm pít-tông vận động, di động của Cao Đạm ở trên sô pha đột nhiên vang lên.

"A... Dừng... Di động... Aaá ~"

"Sợ cái gì, chúng ta cùng đi." Nói đoạn, anh thế nhưng đứng lên trong trạng thái kết dính của hai người, vừa ôm cô thọc vào rút ra vừa tới chỗ sô pha, điện thoại cũng đã tắt.

"A a ~!" Tư thế đặc biệt này làm cô thét chói tai, đạt tới cao trào.

Cao Đạm nhìn điện thoại đã tắt cũng không thèm để ý, đề cô trên sofa, xâm nhập khoang miệng cô, động tác dưới háng không hề tạm dừng, ngược lại càng thêm cuồng dại càng rõ.

"Nha... Ô..." An Hân Phỉ mất hết sức lực, đành để mặc người đàn ông lưu lại dấu vết ái muội trên người mình, trong mắt chảy ra nước mắt sinh lí, tầm mắt mờ hồ ngấm người trước mặt.

"Cao Đạm... Cao Đạm..." Trong nháy mắt, cô có chút hoảng loạn, vươn tay quơ loạn xạ trong không khí.

"Anh đây... Bé cưng..." Cao Đạm bắt lấy tay cô, mười ngón tay của hai người giao nắm, dục vọng tới đỉnh điểm, anh phóng thích trong mật cốt của cô.

Một đêm kia, An Hân Phỉ không nhớ rõ hai người rốt cuộc làm bao nhiêu lần, chỉ nhớ rõ bộ sườn xám kia chỉ mặc một lần như vậy rồi hết chỗ phát huy tác dụng.

[1] Kinh diễm 惊艳: thấy được thứ gì đó quá mức đẹp đẽ, mỹ lệ mà giật mình kinh ngạc =)))

[2] Lau súng cướp cò 擦枪走火: Nghĩa gốc là khi tay đang lau súng thì bắn đạn, bởi vì súng sau khi dùng xong viên đạn bên trong không có hoàn toàn bị đẩy xuống hết hoặc chưa ấn chốt an toàn xuống, trong lúc chà lau súng ống không cẩn thận bóp cò, phát sinh việc bất ngờ cướp cò. Suy ra nghĩa rộng hơn thì:

Chỉ hai quân đoàn, cả hai đều thù địch đối nghịch nhau, tính chất phát sinh chỉ có một, bất ngờ không kịp chuẩn bị liền nhanh chóng xảy ra giao chiến hoặc chính vào lúc chuẩn bị giao chiến, bấy giờ chỉ tùy tiện một "viên đạn" là có thể khiến đại chiến xảy ra hoặc tranh đấu.

[3] Vưu vật: báu vật; ưu tú (dùng cho người hay đồ vật, thường dùng để nói tới người phụ nữ đẹp)

Chương 27: Ngài Cao hóa thành hoa sơn trà đau khổ vì tình

Ngày hôm sau, cô nàng An Hân Phi bị ép lẫn lộn cả đêm đúng theo dự đoán dậy khá trễ.

An Hân Phi vẫn còn trong trạng thái mơ hồ vô thức dò tay sờ sang bên cạnh, một khoảng lạnh lẽo, không tìm được khối thân thể quen thuộc kia.

Cô bừng tỉnh mở to mắt, phát hiện Cao Đạm không có trong phòng, với tay lấy di động đặt trên cái tủ đầu giường xem giờ, thời gian hiển thị trên mặt di động là một giờ, cô cho rằng mình nhìn nhầm, dụi dụi mắt rồi tá hỏa nhận ra, thật sự đã là buổi chiều rồi.

An Hân Phi xốc chăn lên, thân thể thiếu nữ trần trụi lộ ra ngoài, trên làn da trắng nõn rải rác bao nhiêu dấu hôn kích tình. Cô lấy áo ngủ mặc vào, vội vội vàng vàng chạy vào phòng tắm, sau đó trong phòng tắm vang lên tiếng nước.

Lát sau, cô quấn khăn tắm đi ra ngoài, vừa lau tóc vừa lẩm nhẩm trong miệng: "A! Nhanh lên, nhanh lên nào!"

Sấy tóc sơ sơ qua, thay áo váy, hít thở sâu mấy lần mới mở cửa đi ra.

An Hân Phi thật cẩn thận thăm dò hành lang, ngó xuống dưới lầu thấy mẹ Cao ngồi một mình trên sofa xem báo, không thấy ba Cao

đầu, liền yên tâm.

Mẹ Cao lơ đãng ngẩng đầu, thấy An Hân Phỉ ở trên lầu lăm la lăm lét ngó nghiêng nhìn lên, cười vẫy tay với cô, cô lập tức nhu thuận ngoan ngoãn xuống lầu, ngồi cạnh bà "Bác gái."

Mẹ Cao mỉm cười gật gật đầu "Cơm phần con ở trong bếp, đi ăn đi."

"Cháu..." Chân tay An Hân Phỉ lại trở nên lóng ngóng.

"Cao Đạm ở thư phòng ba nó." Nói xong lại thần thần bí bí nhỏ giọng bảo với cô: "Nói là để tìm cái báu vật gì đấy, là cái gì nhỉ, có phải bộ sườn xám của mẹ không?"

"Dạ?" Bỗng nhiên thấy mẹ Cao trưng ra vẻ mặt như trẻ con, cô hơi không hiểu đầu đuôi mô tê gì cả, nhưng đột nhiên nghĩ đến nụ cười tinh nghịch của Cao Đạm, hình như tìm ra được nguyên nhân rồi.

"Mẹ rất thích bộ sườn xám đó."

Nghe bà nói như vậy, An Hân Phỉ mới chú ý: mẹ Cao đang mặc bộ sườn xám mà cô và Cao Đạm đã chọn lựa, quả nhiên rất hợp với bà. Chỉ là, nhắc tới sườn xám, lại không tránh khỏi nhớ đến tối hôm qua, Cao Đạm như thế nào đè nặng cô, lần lượt tiến lên va chạm, phóng thích ở trong cơ thể cô, khuôn mặt nhỏ nhắn không khỏi nổi lên một lớp ửng hồng đáng nghi.

"Tối hôm qua ngủ ngon không?"

"Rất... Tốt ạ." Ấy da, mặt càng ngày càng đỏ.

"Xin lỗi bác."

"Sao thế?" Mẹ Cao kinh ngạc hỏi.

"Cháu vừa xuống, thật không phải phép rồi."

Mẹ Cao thân thiết cầm tay cô: "Người trẻ tuổi ấy mà, mẹ hiểu chứ, trước mắt mẹ vẫn ngóng trông con có thể sinh cháu đích tôn cho nhà họ Cao chúng ta đây này."

"....."

"Ngoan, đi ăn cơm đi."

Lúc này, trong thư phòng của ba Cao.

Ba Cao ngồi ở chiếc bàn đọc sách làm từ gỗ thật, ông dựa vào lưng ghế chủ tịch bọc da, tay phải nắm cây trượng, đoạn chính trang nghiêm, cho dù đã ngoài bảy mươi, nhưng sống lưng ông như cũ thẳng tắp. Nhìn quanh nội thất thư phòng cực kì giống với tính cách của ba Cao, thiết kế hoài cổ theo tính chất cổ xưa, không tránh khỏi toát lên vẻ cứng nhắc, một bên trong ngăn tủ bày sách y học, đó là bảo bối của ba Cao, sát bên là bộ sưu tập của ông - tẩu thuốc.

Ngồi đối diện với ba Cao, Cao Đạm chìa ra một hộp gỗ đàn hương nhỏ đến trước mặt ông "Ba."

Ông mở hộp, mặt mày lập tức sáng lên, tuy nhiên lại nhanh chóng lắng xuống, nhìn vào mắt con trai, bĩu môi, không tình nguyện hừ một tiếng: "Làm phiền nhà anh rồi." Còn không phải là vì con bé kia nên tới lấy lòng tôi, ba Cao nghĩ thầm.

"Không bàn tới làm phiền hay không, nhưng mà thực sự con tìm rất lâu đó."

"Anh tới, không phải chỉ có mỗi việc bàn luận về cái tàu thuốc với tôi phải không?"

"Không sai, con muốn cùng ba nói chuyện của con với Tiểu Phi."

"Có cần thiết không?"

"Đương nhiên, cô ấy là vợ của con."

"Vớ vẩn!"

"Ba, có thể nghe tâm sự trong lòng con một chút được không?" Cao Đạm nhàn nhạt thở dài "Đào Nguyệt cùng Tiểu Trí rời đi cũng đã hơn hai năm rồi, lúc vừa mới mất họ con quả thực đau đớn muốn chết, thậm chí sợ hãi không muốn trở lại căn nhà đã từng tràn ngập kí ức kia, mọi góc ngách đều lạnh như băng, đoạn thời gian kia con từng đêm ngủ không được, mỗi ngày trợn mắt chờ đến bình minh... Sau đó đến bệnh viện, tăng ca, quanh đi quẩn lại, sau khi phát hiện còn có thể gây tê bản thân, cho nên con đi bar mua say, lúc đấy trong nhà khắp nơi là chai rượu rỗng." Nói đến đây, anh tự giễu cười cười "Có thể nói, đó là thời gian đau khổ tối tăm nhất trong đời con, con hoàn toàn không biết phải vượt qua như thế nào, cho đến khi, vì một buổi diễn thuyết không từ chối được ở trường đại học, con tình cờ gặp Tiểu Phi..... Cô ấy thậm chí làm con cảm thấy là Đào Nguyệt đã trở lại, cô ấy tốt như vậy, thuần khiết như vậy, ngay lúc đó con cũng không muốn theo đuổi cô ấy, cho tới khi gặp cô ấy thêm lần nữa....." Duyên phận bất ngờ, công ty của ông An Chí Quốc phải đóng cửa phá sản, ông khẩn cấp cần tiền, cho nên, anh dùng thủ đoạn gần như dê tiện khiến An Hân Phi từng bước một đi vào cái bẫy mà anh đã sắp đặt.

"Anh đem cô ta làm thế thân cho Đào Nguyệt?"

"Không, tính cách của cô ấy với Đào Nguyệt hoàn toàn đối lập nhau, Đào Nguyệt là người phụ nữ rất tao nhã, lại khéo léo hiền thực; còn Tiểu Phi lơ đãng, ngây thơ, có chút nhút nhát, giống con mèo nhỏ." Nhưng mà bây giờ con mèo nhỏ đã trưởng thành, sẽ chậm rãi vươn móng vuốt nhỏ với anh, meo meo kêu. Nghĩ đến An Hân Phi, anh bất giác nhếch khóe môi lên, ba Cao thu hết biểu cảm của anh vào trong mắt.

Cao Đạm nói ra thật nhẹ nhàng, bởi vì đoạn thời gian tăm tối mù mịt kia đã trở thành quá khứ rồi. Nhưng mà người lắng nghe, cha anh, lại kinh hãi, cộng thêm đau lòng. Những lời này, ông chưa từng nghe anh nói qua, trong lòng ông, con ông vẫn luôn kiên cường mạnh mẽ, một mình đảm đương tất cả, một viện trưởng bệnh viện bất luận là làm cái gì cũng đều gọn gàng ngăn nắp. Sau khi con dâu cùng cháu đích tôn qua đời vì tai nạn giao thông, về ngoài bình tĩnh này hóa ra chỉ là nguy trang của con ông. Mà cô bé An Hân Phi, trùng hợp xuất hiện lúc đó, giống như ánh nắng sáng chói gay gắt, chiếu rọi thế giới trước mắt anh, cung cấp tất cả những yêu cầu của anh.

Ba Cao trầm ngâm một lát, chỉ nói một câu: "Tôi biết rồi, anh đi ra ngoài đi."

"Cảm ơn ba."

Editor: sau lần này, không bao giờ edit hay đọc truyện nào mà nam9 đã từng có một đời vợ nữa, đã vợ thì thôi đi lại còn có cả con:) fuck it. Phải chọn lựa truyện thật kĩ, dòe mòe. Cũng không chọn truyện nhiều H nữa:) tui sẽ edit truyện sung sướng xuân vườn trường, các bác có nhắm thích thì theo dõi tiếp hen:)

Chương 28: Ba chiếc mặt nạ mèo con

Cao Đạm ra khỏi thư phòng, mẹ Cao đang xem "tuồng kịch" tình ái cuồng nhiệt, dai dẳng, lâm li bi đát được phát sóng gần đây.

"Mẹ."

"Tiểu Phi ở trong phòng bếp đấy." Sau đó, bà cầm khăn tay lau nước mắt, tình cảnh này người nhà họ Cao đã chứng kiến nhiều rồi nên không lạ lắm gì.

Cao Đạm đi vào phòng bếp, An Hân Phi ăn xong cơm trưa đang rửa chén, tiếng nước chảy ào ào cho nên cô không nghe thấy tiếng bước chân chậm rãi tiếp cận ở phía sau.

Anh từ phía sau ôm cô gái vào trong lòng "Sẽ có người làm dọn rửa cho mà."

"A... Anh" An Hân Phi xoắn đến xoắn đi, sợ bị mẹ Cao bên ngoài nhìn thấy được.

"Đừng sợ, mẹ đang xem phim truyền hình, không rảnh quản chúng ta đâu."

Nghe anh nói như vậy, An Hân Phi liền yên tâm dựa vào lồng ngực anh, thấp giọng giải thích: "Em dậy muộn, sao lại không biết xấu hổ để người khác rửa hộ được?" Cô vẫn không quen kiểu sinh hoạt áo tời duỗi tay cơm tới há miệng này.

"Ra là vậy à, anh đây đành cùng em rửa vậy." Nói đoạn, Cao Đạm xắn tay áo lên, cầm tay An Hân Phỉ cùng nhau rửa chén.

"Ai, anh... Không cần đâu!"

"Sao lại không cần, dù sao em dậy trễ, tội lỗi là do anh mà." Anh cười cười.

"....."

Hai người dính vào nhau rửa xong chén, dường như ngay lúc Cao Đạm vừa mới tách ra, An Hân Phỉ đã bị Tiểu Phàm Phàm nhào vào trong lồng ngực làm cô lão đảo thân mình, cũng may anh ở phía sau cô ôm được.

Cô mỉm cười, cúi đầu xoa xoa mái tóc của Phàm Phàm: "Con đi đâu thế, vừa nãy mẹ không nhìn thấy con đâu ở hết luôn?"

"Mama đưa con đi ra ngoài đó." Tiểu Phàm Phàm ngửa đầu ngó cô.

"Thế mẹ con đâu rồi?" Cao Đạm hỏi.

"Để con ở ngoài cửa rồi đi rồi."

"....." Anh đỡ trán, Cao Nghệ này.

Hai người nắm tay Tiểu Phàm Phàm ra phòng bếp, mẹ Cao đang cầm khăn tay lau nước mắt, thoáng nhìn thấy Phàm Phàm giữa hai người: "Ây da, Phàm Phàm hả, về lúc nào vậy, tới đây với bà ngoại nào."

Tiểu Phàm Phàm chạy đến bên người bà, thân mật chào hỏi: "Bà ngoại ạ!"

An Hân Phỉ nhìn vành mắt hồng hồng của mẹ Cao, hoảng sợ, vội vàng kéo tay Cao Đạm: "Bác gái sao lại..."

"Không chừng là nữ chính mất trí nhớ, không nhớ rõ nam chính."

Lời này vừa vắn bị mẹ Cao nghe thấy, bà sửa lại ngay: "Sai rồi, là nam chính mất trí nhớ!"

"A... À." An Hân Phỉ giống như nhìn thấy khoe miệng Cao Đạm giật giật.

"Mợ ơi." Không biết từ lúc nào Tiểu Phàm Phàm đã qua bên người An Hân Phỉ, kéo kéo tay cô.

"Sao thế?"

An Hân Phỉ ngấm vẻ muốn nói lại thôi trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Phàm Phàm, cúi lưng xuống, nhỏ giọng thầm thì: "Sao vậy, nói nhỏ cho mợ nghe được không?"

Tiểu Phàm Phàm lúc này mới ôm đầu cô, ghé vào bên tai cô thì thầm vài câu, cuối cùng, An Hân Phỉ xoa xoa tóc của bé "Mợ giúp con được không?"

"Được ạ ~"

An Hân Phỉ dẫn Tiểu Phàm Phàm trở về phòng bếp, đặt bé yên vị trên ghế ngồi, rồi đi xem xét xem có dụng cụ làm bánh quy hay không.

"Đang tìm cái gì vậy?" Cao Đạm lắc lư tiến vào, thấy dáng vẻ ngó ngoáy tìm kiếm của cô thì hỏi.

"Ừ, có khuôn làm bánh quy ở đây không?"

"Khuôn bánh? Để anh hỏi vú Trương thử xem."

Chốc lát sau, Cao Đạm trở lại, trực tiếp mở nắp trên tủ bát, lục lọi lấy ra một cái hộp nhỏ, mở ra, bên trong là đủ loại kiểu dáng khuôn đúc bánh quy, động vật nhỏ, bông hoa nhỏ nữa này.

Cô cầm khuôn đúc quơ quơ: "Thật tốt quá, có khuôn đúc, chúng ta có thể làm bánh quy rồi, vui không Phàm Phàm?"

"Vui quá, vui quá!!" Tiểu Phàm Phàm vui sướng xoay quanh An Hân Phi.

"Được, trước tiên phải chuẩn bị một cái chậu đã." Khi cô đang giảng bài, Cao Đạm đã lanh lẹ mang chậu ra, lấy thêm cả nhiên liệu cần thiết - bột mì, trứng gà - đợi đến lúc làm bánh quy.

"Oa, cậu thật là giỏi!"

"Con để cậu chơi cùng có được hay không nào?" Lời này là hỏi Tiểu Phàm Phàm, nhưng anh lại đưa mắt nhìn cô.

"Được chứ, được ạ, cậu với chúng ta cùng nhau chơi."

An Hân Phi gật gật đầu, sau đó đổ chỗ bột mì đã ước lượng tốt vào trong chậu, Tiểu Phàm Phàm bưng bình dùng tay nhỏ chạm vào, sau đó cảm thấy chóp mũi ngứa lại sờ sờ khuôn mặt nhỏ của mình. Cô thấy vậy, cười, lấy khăn giấy lau mặt cho bé: "Phàm Phàm biến thành mặt mèo con rồi này."

Cao Đạm lén lấy ngón tay quệt vào bột mì, lặng lẽ tới gần cô "Tiểu

Phỉ."

"Cái gì?" Cô vừa quay đầu lại, trên chóp mũi liền bị anh quét bột mì lên.

Tiểu Phàm Phàm cười "Mợ cũng biến thành mặt mèo con rồi."

An Hân Phỉ tức giận, bột mì dính trên tay cũng phải chà lên người Cao Đạm, anh làm sao để cô được như ý, chạy vòng quanh bàn bếp. Rồi đến khi thấy cô thở hồng hộc vì mất sức mới chạy lại ôm cô vào trong ngực.

"Như trẻ con vậy nè."

Cô vung tay đem bột mì bôi trên mặt anh "Ha ha, anh cũng là mặt mèo rồi nhé." Cô cười to.

Lần này rất vừa, ba người đều biến thành mặt mèo con.

Cảnh này trùng hợp bị mẹ Cao đi ngang qua chứng kiến được, đã bao lâu rồi, từ khi con dâu cùng cháu đích tôn qua đời, bà không thấy được dáng vẻ cười to thoải mái của con trai.

Có lẽ cô bé này đối với Cao Đạm, đúng là sự tồn tại đặc biệt thật, mẹ Cao cười cười, tới thư phòng tìm ông lão nhà mình.

An Hân Phỉ cùng Tiểu Phàm Phàm nhào bột xong xuôi, cán mỏng, Cao Đạm lấy khuôn đã rửa sạch ra.

"Phàm Phàm, con thích hình gì, chúng ta ấn một cái trên mặt bánh như thế này, ten ten, đây chính là hình hoa hồng này."

"Ừm, con thích cún con." Phàm Phàm cũng học tập làm theo, một

miếng bánh hình cún con rất sinh động thật nhanh liền xuất hiện.

Cao Đạm bỏ khay bánh đủ loại kiểu dáng vào lò nướng, sau đó tổng cổ Tiểu Phàm Phàm ra bên ngoài chờ, còn mình ở lại dọn dẹp phòng bếp cùng An Hân Phi.

"Sao lại nghĩ ra trò làm bánh quy hả?"

"Phàm Phàm muốn thực hành bài học làm bánh quy, Cao Nghệ lại không có thời gian."

"Anh chắc tám phần là đã quên có chuyện này rồi." Cao Đạm không chút khách khí giới nước lã tặng cho Cao Nghệ.

Chiều hôm đó, ba người làm thật nhiều bánh quy, An Hân Phi dùng túi nilon xinh xắn đóng gói thật kĩ, để lại cho Tiểu Phàm Phàm ngày mai mang tới nhà trẻ chia sẻ cùng các bạn nhỏ, phần còn lại, Cao Đạm pha bình trà hoa, mời mẹ Cao cùng ra hoa viên uống trà chiều.

An Hân Phi ở một bên cùng Tiểu Phàm Phàm chơi đánh đu.

Lúc này, ba Cao từ trong phòng đi ra, An Hân Phi thấy ông như chuột thấy mèo, cung cung kính kính chào hỏi: "Bác trai."

Ông nhìn cô, gật gật đầu, lại nhìn đến mẹ Cao mẫu đang ăn bánh quy, bộ dáng có vẻ ăn rất ngon, liền tiện tay cầm một miếng, mẹ Cao ghen cười hỏi: "Ăn ngon không?"

Ông gật gật đầu "Ăn ngon, ngọt mà không ngấy." Đáp khen, lại cầm lên miếng nữa.

"Ba thích là tốt rồi, Tiểu Phi làm suốt cả một buổi trưa đấy."

"....." Ba Cao đột nhiên cảm thấy bánh quy trong miệng mất hết vị ngon, cắt hứng nhìn mẹ Cao, ánh mắt ông dường như đang chất vấn bà vì sao lại không nói trước cho ông biết, mẹ Cao lại làm như không thấy ông, uống trà hoa ăn bánh quy bánh quy con dâu làm, ngon quá.

Ba Cao thấy vậy, dứt khoát bất chấp tất cả, hỏi An Hân Phỉ đang đứng một bên: "Có còn bánh quy không?"

"Có, có ạ, ngài chờ một lát ạ." An Hân Phỉ chạy vào nhà, vào phòng bếp lấy chỗ bánh quy còn dư lại đã được gói cẩn thận ra đưa cho ba Cao.

"Ừ." Ba Cao cầm bánh quy rời đi. Hừ, ngày hôm qua lão già họ Vương kia khoe khoang con dâu nhà lão hiếu kính như nào ra sao ngay trước mặt ông, hừ, con dâu nhà tôi cũng làm bánh quy cho tôi đây, ông có không, ông có không hả.

An Hân Phỉ ngây ngốc nhìn bóng dáng ba Cao, lại không biết từ khi nào tay đã bị Cao Đạm tới gần nắm chặt: "Đã phát triển theo chiều hướng tốt rồi."

"Ừ!" An Hân Phỉ kiên định gật gật đầu.

Chương 29: Con dâu nhà họ Cao chính thức "thăng cấp"

Mãi cho đến lúc ăn cơm chiều, Cao Nghị mới từ bên ngoài về nhà.

"Oa, thật tốt quá, có cơm ăn, đói chết con rồi!"

Ba Cao thấy cô liền phát cáu, nhin không được quở trách: "Cô là người làm mẹ, con trai muốn thực hành bài trên lớp, cô đi đâu, không giúp con hoàn thành, lại lêu lổng chỗ xó nào?"

"Bài thực hành trên lớp, bài gì thế?" Cao Nghị mơ hồ không thể nào nhớ nổi việc này, liền hỏi Tiểu Phàm Phàm đang ngoan ngoãn ăn cơm một bên: "Con trai, con có nói việc này với mẹ không đó?"

Phàm Phàm gật gật đầu "Có mà, hôm qua trước khi ngủ đó mama."

Cao Nghị bừng tỉnh ngộ ra: "A, nhớ rồi!" Sau đó lộ ra biểu tình ngượng ngùng: "Thực xin lỗi, mama quên mất, bài tập kia như thế nào, lát nữa mama giúp con làm?"

"Không cần đâu mama, cậu với mợ làm giúp con xong rồi."

"Thật không?!"

Cao Nghị nhìn Cao Đạm cùng An Hân Phỉ phía đối diện, làm mặt quỷ "Cảm ơn anh với chị dâu."

"Không cần khách sáo!" An Hân Phỉ cũng nghịch ngợm đáp lời, sau một đêm trò chuyện cùng Cao Nghị, quan hệ ""chị dâu em chồng""

của hai người có thể nói là được củng cố đó.

"Tiểu Nghệ à, con không còn nhỏ nữa, con..." Mẹ Cao vừa định mở máy hát, Cao Nghệ liền liên tục xin tha: "Mẹ, tha mạng, con sai rồi, con bảo đảm không có lần tiếp theo."

"Con cái đứa nhỏ này!"

Trong bữa ăn, Cao Đạm nói ngày mai muốn cùng An Hân Phỉ về nhà.

Thân mình ba Cao ngừng lại một chút, cử động nhỏ đến khó phát hiện, làm bộ không để tâm như cũ cầm đũa dùng bữa.

Mẹ Cao có chút không nỡ: "Mấy ngày nữa hăng về có được không?"

"Trong bệnh viện còn có việc, với cả Tiểu Phỉ cũng phải tốt nghiệp, cần về trường lấy bằng tốt nghiệp."

Anh thấy vẻ mặt cô đơn của mẹ, an ủi: "Mẹ, có thời gian chúng con lại về mà."

"Đúng vậy, mẹ, chờ anh cùng chị dâu rảnh thì lại lái xe về đây, thật sự không được, mẹ để anh vậy mới đúng nha."

Mẹ Cao gật gật đầu, nghiêm túc suy tính đề nghị Cao Nghệ nói tới.

Ăn cơm xong, Cao Đạm cùng Cao Nghệ ở ban công nói chuyện phiếm, Tiểu Phàm Phàm dính lấy ba Cao nơi đó xem phim hoạt hình, mẹ Cao vẫy tay gọi An Hân Phỉ vào phòng ngủ của bà.

"Ngồi đi, Tiểu Phỉ." Nói đoạn, mẹ Cao đưa một hộp trang sức nhỏ cho cô, cô nhận lấy rồi mở ra, bên trong là một chiếc nhẫn hồng

ngọc, vừa thấy đã biết là có giá trị xa xỉ.

"Bác gái!"

Mẹ Cao kéo tay cô qua, đeo chiếc nhẫn hồng ngọc quý giá kia lên ngón trỏ của cô: "Cái nhẫn này do tổ mẫu của Cao Đạm từ xưa để lại, xem như đồ gia truyền nhà chúng ta, hiện tại mẹ đưa cái nhẫn này cho con, con chính là con dâu của nhà họ Cao chúng ta."

"Không, này... Con... Bác gái." Cô làm sao gánh được đây.

"Đứa bé này, ngoan, hai ngày nay con với Cao Đạm... Mẹ đều thấy hết cả rồi, mẹ cũng đã quên bao lâu rồi Cao Đạm mới vui vẻ như vậy, đây đều là công lao của con đó, Tiểu Phi."

"Bác gái..."

"Còn gọi mẹ là bác gái?"

An Hân Phi nhìn bà, đột nhiên liền ngượng ngùng "Mẹ..."

"Ng ngoan, đừng trách ba, ông ấy tính nết khó chịu khó tính cả đời, nói chuyện có hơi quá đáng, nhưng rốt cuộc cũng là vì con mình thôi."

"Con sẽ không."

Mẹ Cao vui vẻ vỗ vỗ tay cô: "Cùng Cao Đạm chung sống thật hòa thuận, nó có chút tật xấu con chịu khó một chút nhé."

"Không, ngày thường đều là anh ấy lo cho con, anh... Rất tốt."

"Tuyệt quá, mẹ đây chờ đợi tin tốt của hai đứa."

Khi An Hân Phi trở lại phòng ngủ lầu hai, Cao Đạm vừa mới tắm rửa xong, chỉ quần cái khăn tắm quanh eo, màu lúa mạch khỏe mạnh, thấy được tám khối cơ bụng, ẩn hiện sau vạt áo choàng tắm càng làm người thêm thèm nhỏ dãi.

Cô âm thầm nuốt nuốt nước miếng, ngồi trên giường không dám nhìn khối thân thể đàn ông dụ dỗ người ta phạm tội kia.

Nhưng vị đương sự kia lại không thèm để ý, ôm lấy cô vợ bé bỏng đang ngồi ở mé giường: "Mẹ tìm em làm gì thế?"

"Cái này nè." Cô đem hộp trang sức đang cầm trên tay đưa cho anh.

"Ồ, xem ra là mẹ đã chấp nhận cô con dâu là em rồi nha."

An Hân Phi nhìn chiếc nhẫn hồng ngọc quý giá kia, như đi vào cõi thần tiên, lại bị người bên cạnh chấm dứt sàm sỡ. Tay Cao Đạm càng lúc càng không đứng đắn, vuốt ve cổ cô, cố hết sức làm chuyện trêu đùa khiêu khích thiếu nữ, ai ngờ anh vừa mới phủ tay lên hai bầu ngực mềm mại, liền bị cô đẩy ngã trên giường.

"Em, em muốn đi tắm." Nói xong, liền chạy vọt vào phòng tắm, cũng không quay đầu lại.

Ông chú già họ Cao cười nhẹ "Phu nhân Cao, có cần ngài Cao đây đưa khăn tắm cho em không, hay là phu nhân Cao lại thích để trần hơn?... Ha ha... Anh cũng thích lắm."

"A, Cao Đạm... Đáng ghét!" Hóa ra vừa nãy cô trốn gấp quá, quên lấy khăn tắm, thôi thắm rồi!

Kể ra, đêm đó rốt cuộc là Cao Đạm mang khăn tắm hay An Hân Phi trần truồng đi ra, kết quả, đều là giống nhau đi.

Ngày hôm sau, cô thừa dịp chồng mình đang thu dọn đồ đạc, gạt anh lẳng lẽ đi đến thư phòng cùng ba Cao tiến hành một cuộc nói chuyện bí mật, nội dung là gì không ai biết.

.....

"Mẹ, bọn con đi đây."

"Có thời gian liền trở về."

"Vâng."

"Anh trai, chờ em tìm anh với chị dâu chơi nha."

"Được, lúc nào cũng chào đón."

"Mợ, Phàm Phàm sẽ nhớ mợ lắm, mợ cũng sẽ nhớ Phàm Phàm sao?" Tiểu Phàm Phàm ngửa đầu, dẩu cái miệng nhỏ ỏ rữ buồn bã.

An Hân Phỉ ngồi xổm xuống, ôm bé: "Mợ cũng sẽ nhớ Phàm Phàm, chờ mama có thời gian bảo mama mang con đến nhà cậu chơi, mợ còn làm bánh quy cho con nhé, được không?"

"Vâng ~"

"Ngoan quá."

Cao Đạm ôm An Hân Phỉ: "Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta phải đi thôi."

"Đi nhanh đi, về đến nhà nhớ gọi điện báo đó."

"Vâng."

"Ba con đúng là lão già cổ hủ, con trai con dâu đi rồi cũng không ra tiền." Mẹ Cao không vui phàn nàn.

"Không có sao hết, mẹ, chăm sóc bản thân với ba thật tốt nhé." "Tiểu Nghệ, anh không ở bên cạnh ba mẹ, nhờ em chăm sóc cả đấy."

"Đã biết, đã biết, mau lên xe đi."

Hai người ngồi trên xe, vẫy vẫy tay, xe liền đi ra ngoài.

Không có ai biết, đằng sau bức màn trong thư phòng lâu một, người đã cao tuổi cùng sống lưng thẳng tắp, ánh mắt theo chiếc xe rời đi mà trở nên âm ỉ.

Editor: Phàm Phàm đáng yêu quá, là con của 2 nhân vật chính thì tốt ghê ;((

Chương 30: Ngài Cao cường thể không chịu nhường nhịn Phu nhân Cao

Hai người vừa lái xe ra khỏi đường cao tốc, Cao Đạm liền nhận được điện thoại từ bệnh viện.

"Bây giờ tôi vừa ra khỏi đường cao tốc, tình hình ra sao rồi?"

"Được, tôi biết rồi, xử lý không tệ, chút nữa tôi sẽ qua, ừ, trước mắt như thế đã."

Cao Đạm tắt điện thoại, An Hân Phỉ hỏi han: "Sao vậy?"

"Trong viện có người nhà của một bệnh nhân gây chuyện."

"Có sao không, nếu có việc trong viện thì anh đi giải quyết trước đi, để em ở ven đường, em tự đón xe về nhà."

"Chỗ này không đón xe được."

Anh liếc nhìn thời gian, đánh tay lái rẽ sang một đường khác.

Anh ngoái qua phía cô một cái: "Anh đưa em về nhà bố mẹ vợ, vừa lúc mẹ đưa cho chút đồ bổ biểu ông bà thông gia."

"Sẽ không mất nhiều thời gian của anh chứ?"

"Không có việc gì, tới kịp được."

Tới nơi, Cao Đạm xuống xe từ cốp lấy ra đồ bổ dưỡng mà mẹ Cao cố ý dặn dò mang cho thông gia, đưa cho An Hân Phỉ: ""Giờ anh không vào được, còn phải đến bệnh viện nữa."

"Ừ, đi nhanh đi, lái xe cẩn thận."

"Không biết phải tắt bật đến lúc nào, có khi không thể tới đón em được."

"Em biết, em sẽ tự gọi xe về nhà."

"Anh đi đây, chào hỏi bố mẹ vợ một tiếng hộ anh, lần sau anh sẽ đến thăm hai người.""

"Vâng."

An Hân Phỉ đứng ở cửa dõi theo xe Cao Đạm rời đi, sau mới dùng chìa khóa mở cửa vào nhà.

Vừa vào cửa đã ngửi thấy mùi thuốc bắc ập vào mũi.

Ông An Chí Quốc nghe được tiếng cửa mở, vội đeo tạp dề từ phòng bếp chạy ra xem: "Là Tiểu Phỉ đã về."

"Ba."

An Hân Phỉ đem đồ trên tay đưa cho ông, ngồi trên sofa "Mẹ của Cao Đạm biếu cho ba cùng mẹ đấy ạ."

"Ai da, bà thông gia cũng quá khách sáo rồi, nhất định phải thay ba cảm ơn bà thông gia con nhé."

Cô gật gật đầu "Ba, mẹ đâu, ai ở nhà phải uống thuốc bắc sao?"

Ông An cười cười trả lời: "Mẹ con đang nằm nghỉ trong phòng, đang đun thuốc bắc cho mẹ đây."

"Thân thể của mẹ..."

"Không có việc gì, chỉ là bồi bổ thêm, bà bảo gần đây có cảm giác mệt mỏi."

"À."

Ông An Chí Quốc nhìn thời gian, vội đi vào bếp rót thuốc đã nấu xong vào trong bát, bê vào phòng ngủ cho Lan Di.

Lan Di uống xong thuốc được ông An Chí Quốc dìu ra ngoài, thấy An Hân Phỉ thì rất nhiệt tình: "Tiểu Phỉ tới, sao không thấy Cao Đạm đâu?"

"Trong viện có việc không có thời gian, anh ấy nói lần sau nhất định tới đây hỏi thăm đảng hoàng, cho nên ba mẹ đừng để ý."

"Sao lại thế được, đều là người một nhà cả, nó bận bịu, chúng ta biết chứ!"

"Đúng rồi, mẹ đang dùng thuốc bắc, đã qua bệnh viện kiểm tra chưa?"

"À, đã kiểm tra rồi, chính là bác sĩ bảo uống."

An Hân Phỉ nhìn mặt mày Lan Di hồng hào, thế nào cũng không nhìn ra mệt nhọc mà ông An Chí Quốc kể, ngược lại nét mặt giấu không được sự vui vẻ.

"Sao mấy hôm trước lại không về nhà?" Ông An Chí Quốc vào phòng bếp thu dọn, Lan Di an vị trên sofa cùng An Hân Phỉ nói chuyện phiếm.

"Mấy hôm trước cùng Cao Đạm về quê một chuyến."

Lan Di mặt lộ vẻ kinh ngạc "Hai vị lão gia nhà họ Cao nói thế nào, đối xử với con ra sao?"

"Đối xử với con khá tốt."

"Bọn họ, hẳn là không biết hợp đồng mang thai hộ của con cùng Cao Đạm nhỉ.""

Nghe thấy Lan Di nhắc tới chuyện thai hộ, An Hân Phỉ không thể nói là vui vẻ, chỉ là có lệ trả lời "Hẳn là không biết đâu ạ." Lại tùy ý đưa mắt nhìn đồng hồ, giả vờ sốt ruột: "Mẹ, con đi đây, con có hẹn cùng bạn."

"Như vậy à, thế đi đi, lần sau cùng Cao Đạm về nhà ăn cơm, người trong một nhà, tóm lại là phải thật tốt ăn một bữa cơm."

"Con hiểu." An Hân Phỉ gọi với vào phòng bếp: "Ba, con còn có việc, phải đi đây!"

Ông An Chí Quốc đeo bao tay plastic đầy bọt xà phòng đi ra "Tiểu Phỉ đi à, thường xuyên về thăm nhà con nhé, nơi này vĩnh viễn là nhà của con."

"Con biết, ba, mẹ, con đi đây."

Ra cửa, An Hân Phỉ nhất thời không biết nên đi đâu, bây giờ vẫn còn

sớm, Cao Đạm chưa trở về, thật ra cô căn bản không có hẹn hò gì cùng bạn bè cả, chỉ là không muốn đối mặt với khuôn mặt đối trá của Lan Di.

Vừa khi thời gian còn sớm, cô gọi taxi đi tới trường học, muốn kiểm tra xem còn có đồ dùng nào cần đem về nữa không.

Mở cửa phòng ký túc ra, trên mặt đất toàn là rương hành lý, không còn giày chần quần áo gì cả, liền phải đi thôi, bạn cùng phòng quê vùng khác đều đang thu dọn, đóng đồ đạc.

"Xin nhờ, chỗ này cũng quá bừa bừa rồi đấy."

"A, Tiểu Phi!"

Ba người bạn cùng phòng rối rít thò đầu ra từ trên giường ngó nghiêng xuống dưới: "Tiểu Phi, thời gian lúc trước cậu đã làm cái gì thế?"

"Ừm, trong nhà có chút việc."

"Bao giờ các cậu về quê thế, vé xe mua xong rồi sao?" An Hân Phi ngồi trên ghế học của mình, lấy hai quyển sách trên kệ xuống rồi cất vào trong túi.

"Mua rồi, trước thời hạn nửa tháng lận luôn đó." Bạn cùng phòng A đáp lời.

"Ai, thời gian trôi qua thật nhanh, đã phải tốt nghiệp rồi!" Bạn cùng phòng B cảm thán.

"Nhưng không sao, tớ còn nhớ rõ hôm báo danh chúng ta mấy đứa vừa mới gặp nhau, ha ha, cho rằng các cậu mỗi người đều là nữ

thần cao lãnh, ai biết được, thật ra toàn là nữ thần kinh cả." Bạn cùng phòng C ha ha cười, khặc khặc mấy cái.

Bây giờ sắp tốt nghiệp, tất cả mọi người ai cũng có chút thương cảm, nhớ lại đã từng sau khi tắt đèn mọi người nằm nói chuyện tương lai, thứ hai có bài kiểm tra sáng dậy thật sớm tới thư viện chiếm chỗ ngồi trước, đều là những hồi ức thật đẹp đẽ.

"Ai, chúng ta cuối tuần đến thành phố H du lịch đi, tính làm kỉ niệm tốt nghiệp, được không?" Bạn cùng phòng B đề nghị.

"Được đó, tớ không thành vấn đề, các cậu thì sao?" Bạn cùng phòng A phụ họa.

"Tớ cũng có thể, Tiểu Phỉ thế nào?"

"Tớ..." Cô có chút ngập ngừng, suy cho cùng thì cô đang là ""Phu nhân Cao"".

"Đi mà, Tiểu Phỉ, chúng ta bốn người đi chơi cùng nhau."

Cô không đỡ nổi tiếng năn nỉ của đám bạn, liền đáp ứng rồi mới về.

Chờ cô về nhà, Cao Đạm đã đeo tạp dề đang nấu cơm.

"Đã về rồi."

"Ừ, chuyện bệnh viện giải quyết thế nào rồi?"

"Không có việc gì đâu, đừng lo lắng."

"Đi rửa tay đi, ăn cơm."

Ở trên bàn ăn, An Hân Phi đề cập đến chuyến đi du lịch ở thành phố H với bạn cùng phòng cuối tuần. Tay cầm đĩa của Cao Đạm dừng một chút, chỉ nói câu: "Anh không đồng ý".

"Cái gì?!" Nói cô không kinh ngạc là nói dối, cô không nghĩ tới anh sẽ không đồng ý, hơn nữa lại còn rõ ràng là không vui vẻ.

"Anh nói, anh không đồng ý." Anh dứt khoát buông chén đĩa, con người thâm thúy nhìn thẳng cô.

"Vì sao vậy?"

"Không vì sao cả."

"Anh, anh không nói đạo lý."

"Như vậy anh xin hỏi em, lúc em đáp ứng chuyện này có nghĩ tới việc hỏi ý kiến của anh hay không?" "Em lại có chú ý hay không, hiện tại em là vợ của anh?"

"Vậy thì thế nào, chúng ta cũng chỉ là có quan hệ mang thai hộ, anh dựa vào đâu mà muốn can thiệp tự do của em?" Lời nói vừa thoát ra khỏi miệng, cô liền ngay tức khắc hối hận, cô muốn giải thích, không phải, không phải như thế, nhưng mà lời nói ra không thể rút lại được.

Quả nhiên, nghe cô lên án như thế, sắc mặt Cao Đạm âm trầm đáng sợ, làm như đang đè xuống cơn giận của mình "Em không cần phải nói, anh bảo không được là không được."

"Anh!" An Hân Phi phát hỏa, mở toang cửa chạy ra ngoài.

Cao Đạm ngồi trên ghế, tay siết chặt thành nắm đấm, gân xanh toàn bộ nổi lên, tay dùng sức một cái, chiếc đĩa đáng thương gặp họa

phân thân.

"Tiểu Phi, em đến cùng là muốn anh giữ lấy em như thế nào?" Một tiếng thở dài yên lặng quanh quẩn trong không khí, dường như không thể nghe thấy.

Chương 31: Kinh hỉ của ngài Cao về sự hòa thuận

"Thật quá đáng, thật quá đáng mà." An Hân Phỉ một mặt túi thân vương đầy nước mắt lao ra khỏi thang máy ngồi trên xe taxi.

"Cô đi chỗ nào đây?" Tài xế xe taxi hỏi. Cô nắm di động, nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ. Bản thân mình rốt cuộc đang chờ đợi cái gì, không có điện thoại cũng không đuổi theo cô.

"Cô à?"

Cô lau lau nước mắt "Tối đại học X." Nếu về nhà, Lan Di bọn họ nhất định sẽ hỏi, sau đó chắc chắn sẽ gọi điện thoại cho Cao Đạm, cho nên, cô chỉ có thể trở về trường học, cũng may ký túc xá vẫn còn có thể ở lại được.

Trong căn nhà của họ, Cao Đạm dần dần bình tĩnh lại, đối mặt với đồ ăn không còn hơi nóng trước mắt, nhất thời cảm thấy mệt mỏi đến cực độ. Móc điện thoại ra, gọi cho trợ lý: "Là tôi, hình trình tuần sau làm như bình thường, đúng, không cần để trống, tốt."

Cắt điện thoại, anh hôm nay nhân dịp An Hân Phỉ về muộn, thu dọn nhà cửa sạch sẽ, vốn định tặng cô một kinh hỉ, ai biết sẽ biến thành như bây giờ.

Cao Đạm lấy áo khoác đuổi theo, có một câu nói không sai, trong tình yêu ai sa chân vào trước liền thua, anh biết, anh đã sớm thua, thất bại thảm hại.

Anh lái xe tới nhà ông An Chí Quốc.

"Cao Đạm? Mau vào đi, sao lại đến vào tầm muộn như này, Tiểu Phi đâu rồi?" Ông An Chí Quốc mời anh vào ngồi, Cao Đạm lại phát phát tay, nếu biết An Hân Phi không ở đây, anh cũng chẳng có gì để lưu lại, còn phải tiếp tục đi tìm. "À, con vừa lúc trước khi tới mua chút đồ, tiện đường ghé qua thăm bố mẹ vợ."

"Ai da, mẹ vợ con cùng Tử Nguyên ra ngoài tản bộ rồi, ban ngày Tiểu Phi có qua đây, bảo con bận."

"Vâng, là rất bận."

"Bận cũng được, nhưng phải biết chú ý thân thể nhé."

"Vâng, con đây đi trước."

"Lái xe chú ý an toàn, hôm nào đó cùng Tiểu Phi về nhà ăn cơm nhé."

"Nhất định."

Nếu An Hân Phi không có ở chỗ ông An Chí Quốc, như vậy nhất định là ở trường học, Cao Đạm quay đầu xe tới trường cô.

"Ai, Tiểu Phi, đã lâu rồi cậu không tới đây ở cùng bọn này a~"

"Ha ha..." Khóe miệng An Hân Phi giật nhẹ, trong lòng tràn đầy chua xót.

"Có phải sắp tốt nghiệp nên về đây ở cùng bọn tớ hay không hả, không nữa rồi xa bọn tớ háaaa~?"

"Đúng vậy."

"Tiểu B ngày hôm qua sao lại không trở về ngủ thế?"

"Bạn trai ta đi công tác đã về, ta đây đương nhiên phải chăm lo cho anh thật tốt rồi."

"Ồ ồ ~"

"Coi bộ nhà người cảnh xuân đầy mặt, lại là một đêm xuân rồi."

"Đương nhiên."

"Ai, ngày đó tớ nhìn thấy một quyển sách, nói là làm thế nào mới có thể khiến cho đàn ông kìm nén không được." Bạn cùng phòng A thần bí hề hề nói.

"Nói thử xem nào!"

"Xếp hạng thứ nhất chính là thấy bạn gái mặc áo sơ mi của mình, bên trong áo sơ mi chỉ mặc mỗi nội y thôi nha."

"Oa, tưởng tượng một chút thôi cũng muốn phun lửa rồi! Lần sau phải thử xem sao!" Bạn cùng phòng B vẽ mặt nôn nao nóng lòng.

"Làm ơn đi, vẽ mặt ti bỉ đáng khinh kia của tiểu B nhà người là muốn cái gì đấy?"

Các bạn cùng phòng ở một bên ồn ào nhốn nháo, An Hân Phỉ không đáp lời, lại lặng lẽ ghi trong lòng. Cô lắc lắc đầu, sinh hờn dỗi, đáng ghét, thế nào lại nghĩ đến anh, cái người không nói lí như vậy sao bản thân mình lại còn muốn lấy lòng anh.

"Tiểu Phỉ, cậu xem ngày chưa?"

"Cái gì?"

"Cuối tuần sinh nhật cậu đó, cậu không nhớ sao?"

"Sinh nhật?!" Cô lấy di động ra, quả nhiên... Cao Đạm anh, anh nhất định là muốn cùng cô ăn mừng sinh nhật, mới có thể...

"Ai, Tiểu Phỉ, cậu đi đâu thế?"

"Tớ có việc, đi trước đây!" Sao bây giờ, cô hiểu nhầm anh rồi.

An Hân Phỉ chạy ra ký túc xá, vừa đến cổng lớn của trường học, liền thấy Cao Đạm dựa trên xe, nhìn thấy cô xuất hiện, mới tiến lên phía trước hai bước, đã bị cô nhào vào trong lòng ngực.

"Thực xin lỗi."

"....."

"Em quên mất cuối tuần là sinh nhật mình, em không đi du lịch tốt nghiệp cùng bạn nữa, em muốn với anh, cùng nhau làm sinh nhật."

Cao Đạm nâng cằm cô lên "Người nên nói xin lỗi là anh." An Hân Phỉ lắc đầu.

"Anh làm em đau lòng, làm em tủi thân, cho nên, thực xin lỗi."

"Chúng ta về nhà đi."

"Được, về nhà, anh có kinh hỉ cho em đó."

"Kính hỉ sao, em cũng có."

Hai người trở về nhà, Cao Đạm đưa An Hân Phỉ lãnh tới căn phòng từng dùng để cất đồ, mở cửa phòng ra, cô quả thực không thể tin vào hai mắt của mình. Gian phòng này đã được sơn thành màu xanh da trời, trên tường treo các loại đồ trang trí bằng vỏ sò, một bên lại treo thêm chiếc đèn lều nhỏ bằng vải lụa trắng, cô cảm động đến mức lại muốn khóc nhè.

"Cao Đạm..."

Anh tiến lên ôm cô vào trong ngực "Thích không?"

"Thích, thích lắm." An Hân Phỉ hít hít cái mũi, thầm mắng bản thân không biết cố gắng.

"Kính hỉ của anh ở đâu?"

"Anh chờ em ở đây nhé." Nói xong, liền chạy ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, ngay khi cô trở lại, con người của anh biến sắc.

Thì ra là An Hân Phỉ chỉ mặc mỗi đồ lót, bên ngoài khoác chiếc áo sơ mi màu trắng vừa to lại rộng của anh, vạt áo sơ mi khó khăn lắm mới che được hông thịt, vải dệt màu trắng vải rõ ràng có thể nhìn được màu sắc bộ nội y bên trong cùng với nhũ thịt lộ ra một nửa.

Cô chậm rãi đến gần Cao Đạm đang ngồi trước cái lều, quỳ gối trước người anh, ngượng ngùng lại mê hoặc cởi bỏ ba nút cúc áo trước ngực, tầm mắt của anh vừa vặn có thể thấy được thịt nhũ tròn trịa lộ nửa cùng với khe rãnh mê người.

Sói già giơ tay ôm lấy eo nhỏ của bạn An, dùng sức một cái liền đè

cô trên thảm, ánh mắt thâm thúy sắc bén nhìn cô không chớp: "Bé con lẳng lơ, hôm nay anh phải dạy cho em biết cái gì là chân chính cao trào."

Editor: ngược nhân vật thì ít, ngược cầu FA thì nhiều =))) đã có 1k người đọc truyện, thanh kiu

Chương 32: Lớp học nhỏ của ngài Cao khai giảng rồi (H)

Đôi mắt An Hân Phỉ động nước ầm ầm đưa tình, dõi theo Cao Đạm toàn thân đậm tính xâm lược đang nằm trên người mình, đồng thời đầu nhón run rẩy cũng bị người đàn ông như vậy bắt làm tù binh.

Miệng anh đào nhỏ lúc đóng lúc mở hé ra, chỉ đáp một câu "Vâng." Liền đủ để cho ông chú trên người hóa thân thành sói xám hổ báo.

An Hân Phỉ giữ lấy cổ cô, chậm rãi kéo tới gần mặt mình, đôi môi nóng cháy mặt sức cuồng dã xâm nhập khoang miệng cô, không sót một khe hở nào, chiếc lưỡi linh hoạt khai mở phiến môi cô, gió bão thổi quét miệng thơm.

An Hân Phỉ chưa kinh nghiệm qua nụ hôn cực hạn điên cuồng như thế, dường như muốn phá hủy cô rồi nuốt vào bụng, nhưng không thể phủ nhận là, cô đang hưởng thụ, hình như thân thể bị người đàn ông phong ấn, in dấu dành riêng cho anh, thân thể này chỉ có thể bị anh hóa giải, dâm loạn.

Cao Đạm buông tha đôi môi sưng đỏ của cô, ngón tay vuốt ve khóe miệng đang chảy nước bọt của hai người.

"Thích không?" Anh chỉ nụ hôn có chút đáng sợ vừa rồi.

Cô đỏ mặt, ngón tay thật chặt nắm lấy cánh tay anh, lại vẫn kiên định ngẩng anh "Có... Thích."

"Anh yêu em." Cao Đạm xúc động, trên trán của cô in lại một nụ hôn.

"Em... Cũng thế."

"!" Anh chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ nhận được bất kì hứa hẹn gì từ cô, dù sao mối quan hệ của hai người bắt đầu từ một tờ thỏa thuận. Nhưng là, vừa nãy, cô đã nói "Em cũng thế" - có phải điều này đại diện cho một phần tình cảm cấm kỵ như vậy hay không, anh rất có khả năng hiểu như thế.

Ánh mắt Cao Đạm ôn nhu nhìn chăm chú vào bé cưng dưới thân, thương tiếc đặt xuống một vài nụ hôn ướt át, bàn tay to lại không chút khách khí leo lên bộ ngực đầy đặn mềm mại của cô, vô cùng thành thực đè ép xoa vỗ, làm đến An Hân Phỉ sắc khoái phát ra tiếng rên rỉ nhỏ vụn.

Đẩy áo lót ren gợi cảm ra, một đôi nhũ như bông nháy ra, nãi tiêm vốn là mập mạp mềm mềm hiện giờ lại trở nên sung huyết sưng to như quả nho.

Anh sử dụng ngón cái cùng ngón trỏ xoa bóp đầu vú đỏ bừng kia, thỉnh thoảng quét gãi mẫn cảm quanh vú.

"A... Cao... Cao Đạm..." An Hân Phỉ xoay eo nhỏ, không tự chủ ngồi thẳng người lên.

"Sao thế bé cưng?"

"Muốn... Ừm..."

"Muốn cái gì, nói cho anh, hửm?"

"Muốn... Nha, đầu ngực, hút một chút a~"

"VẬY em chính mình đưa đầu ngực vào trong miệng anh đi."

"Không..." Bạn nhỏ An xấu hổ và giận dữ không nghe theo.

Anh tăng lực trên tay, dụ dỗ: "Nghe lời, bé cưng."

An Hân Phỉ không có được thỏa mãn đành phải dùng đôi tay run rẩy mân mê đầu vú của mình đi tìm môi người đàn ông, Cao Đạm cũng không hề trêu cô, cúi đầu ăn nãi tiêm mê người kia vào trong miệng, đầu lưỡi thô ráp bắt đầu mút mát lồi kéo.

"Nha a..."

"Thoải mái hay không?"

"Thoải mái, thật thoải mái."

Tới khi Cao Đạm làm cho hai viên đầu vú đều ướt sũng nước bọt của anh mới từ bỏ.

Bàn tay to một đường xuống phía dưới tách hai chân của cô ra, ngón tay chạm vào quần lót đã sớm bị thấm ướt, xuyên thấu qua mảnh vải ướt đầm thậm chí có thể rõ ràng nhìn thấy hình dáng hoa môi. Tay anh dùng sức một cái, vải mỏng tan tác thành từng mảnh, mất đi tác dụng của mình. Ngón tay không hề bị che lấp đâm vào huyết nhỏ chặt giàn giữa mật nước của An Hân Phỉ, ngón cái nhiều lần khiêu khích tra tấn thịt để thỏa mãn cảm của cô.

"Nha... Ừmm ~" An Hân Phỉ một đầu tóc đen rối tung tê liệt nằm trên tấm thảm mềm màu trắng sữa, thân thể mềm mại phủ lớp mồ hôi thơm, miệng xinh đỏ bưng ê a phát ra tiếng rên rĩ ngọt ngào.

"Thích không cực cưng?"

"Ưm... Cho... Cho em... Cao Đạm ~" Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ửng hồng, đôi chân dài trắng mịn, thon thả quơ loạn không thôi.

"Anh nói rồi, hôm nay muốn dạy cho bé cứng biết thế nào là chân chính cao trào." Vừa nói, vừa phóng thích dương vật cứng rắn trướng đầu dưới háng ra, quy đầu to tròn khỗ sở phun bạch dịch.

Anh cúi đầu ngậm mút môi cô, dưới háng lại động lực, cự long bành trướng bùng bùng quen cửa quen nẻo tìm u cốc mà lút cán hoàn toàn đi vào.

"Nha a ~"

Cao Đạm có tiết tấu luật động, eo hồ cường tráng có lực, mỗi lần tiến vào đều là thẳng tới chỗ sâu trong hoa huyết của bé cưng nhà mình, dứt khoát đâm An Hân Phỉ đến nỗi thét chói tai liên tục, chỗ sâu trong huyết nhỏ trào ra từng dòng mật dịch.

"Bé cưng mẫn cảm." Dứt lời, anh làm chậm lại tốc độ thọc vào rút ra, ngón tay lại bắt được âm đế đáng yêu mềm mại, thô bạo xoa bóp.

An Hân Phỉ vừa mới cao trào làm sao chịu được kích thích như thế, run run rẩy rẩy muốn thoát đi, Cao Đạm sao để cô thực hiện được ý đồ, giữ chặt cái eo thon kéo hướng chính mình.

"Đừng... Cao... Cao Đạm... Chịu không..... Ưm..." Cô có thể cảm giác được ngón tay anh tìm lỗ huyết nhỏ chặt bé xiu chen lấn tiến vào! Đáng sợ hơn là ngón tay kia ở bên trong liên tục moi đào, đè ép lồi đi ướt át mẫn cảm của cô.

"Bé con, em sẽ thích, ngoan, thả lỏng nào."

Cứ như vậy, Cao Đạm một mặt trong thân thể cô luật động, một mặt dùng ngón tay kích thích những chỗ nhạy cảm của cô. Tình dục tăng vọt, từng luồng sóng khoái cảm mất khống chế kéo tới nhấn chìm cô.

An Hân Phi thoáng chốc có chút sợ hãi, khẩn trương kéo cánh tay anh "Ra... Đi ra ngoài... Muốn... Muốn... Oa~"

Anh liếm hôn lên mắt to tràn đầy nước "Muốn cái gì, hả bé cưng?"

"Muốn... Muốn đi tiểu... Ô ô..." Cô cảm thấy thẹn, che mặt khóc thút thít, hai chân vô lực để mặc người đàn ông kéo ra thành góc độ không thể tưởng tượng được, cảm giác sắp sửa mất khống chế dưới sự kích thích kịch liệt của anh lại càng thêm rõ ràng.

"Không!" An Hân Phi thét, tí tê khóc, trong nháy mắt tại triều xuy của bé con, Cao Đạm rút ra dương vật, chỉ thấy từng luồng cột nước phun trào ra ngoài.

Anh thưởng thức cao trào của vị thiếu phụ xinh đẹp dưới thân, tiểu huyết bé xiu run rẩy phun ra hoa dịch, rồi sau đó ôm cô đang thất thần vào trong ngực, còn mình nằm ngã xuống trên thảm.

"Bé cưng, em giỏi lắm!"

Vẻ mặt An Hân Phi như hoa lê dính mưa, không để ý Cao Đạm.

Anh xoay mặt nhỏ của cô qua, hôn hôn: "Bé cưng, kia không phải tè dầm, đó là cao trào thực sự của phụ nữ."

"Thật sự... Sao?"

"Đương nhiên, anh lừa em làm gì?" Cao Đạm đem mái tóc dài vuốt mồ hôi của cô túm lại phía sau đầu, lộ ra cần cổ trắng nõn.

An Hân Phỉ trên eo anh cơ chậm rãi ngồi thẳng thân mình, ánh mắt quyến rũ như tơ [2], có lẽ là đã nếm qua mùi vị tuyệt vời của chuyện giao hoan, cô không kiêng dè nữa, hai tay dùng sức, cúc áo sơ mi đều cởi hết ra, thông thả mà dụ hoặc cởi ra áo sơ mi, sau đó là áo lót ren... "Cao Đạm... Em còn muốn..."

"Lẳng lơ!" Cao Đạm gầm nhẹ một tiếng, giữ lấy cô lại lần nữa cày cấy.

[1] Hoa lê dính mưa 梨花帶雨 (hoa lê đài vũ): miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương Quý phi, sau được dùng để chỉ những người phụ nữ đẹp.

[2] Ánh mắt quyến rũ như tơ 媚眼如絲 (mị nhãn như tơ): ném ra "ánh mắt quyến rũ" hay còn gọi là phóng điện, liếc mắt đưa tình. Câu này có thể hiểu là: ánh mắt của phụ nữ phóng tới, như lưới tình dày đặc, giữ lấy lòng người =))) dịch mà thấy lộn cợn tận xương

Chương 33: "Trúng chiêu"

Gần đây có dịch ốm bùng phát, An Hân Phi bất hạnh bị "trúng chiêu", mới đầu không thèm để ý, thuốc cũng không uống cứ làm theo ý mình như cũ, tới hôm ấy Cao Đạm về nhà phát hiện An Hân Phi rúc vào làm tổ trong chăn, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng, đưa tay sờ cái trán của cô, quả nhiên nóng phồng tay, vội vàng lấy nhiệt kế đo nhiệt độ cho cô, lên tới 39.8°C.

"Bé cưng, tỉnh tỉnh, em phát sốt rồi, chúng ta đến bệnh viện."

"Không... Không đi bệnh viện đâu!"

"Không được, em sốt gần bốn mươi độ, lại nặng hơn nữa thì nguy hiểm."

Anh cũng mặc kệ cô có đồng ý hay không, giúp cô thay quần áo thật tốt, bọc người kia đến kín mít mới lái xe tới bệnh viện gần đây.

Tới bệnh viện kiểm tra một hồi, biết được An Hân Phi đơn giản chỉ bị ốm thôi, Cao Đạm lúc này mới yên lòng, nhưng vẫn làm thủ tục nhập viện, quyết định ở lại theo dõi cô bé con một đêm.

Trong phòng bệnh một người, Cao Đạm giúp An Hân Phi thay quần áo bệnh nhân, thân thể ngày càng nóng, cô nhắm hai mắt nhú chặt mày, bộ dáng không thoải mái làm anh xã nhà mình cực kì đau lòng.

"Người nhà của cô An Hân Phi?" - Y tá đeo khẩu trang đẩy xe trị liệu mở cửa tiến vào.

"Là tôi."

"Trước hết đưa một viên hạ sốt vào người bệnh nhân, sau đó một lát thì truyền nước." Nói, hộ sĩ lấy túi thuốc dán kín trên xe đẩy, lại xốc chăn của An Hân Phỉ lên, liền bị Cao Đạm giơ tay ngăn lại: "Cảm ơn, tôi làm được rồi."

Hộ sĩ cũng không nhiều lời, đưa túi thuốc cho anh, hướng dẫn cách dùng rồi rời đi.

Anh vào toilet cẩn thận rửa sạch tay, xốc lên một góc chăn, An Hân Phỉ trên giường bệnh cuộn người thành tư thế dễ dàng cho anh. Cởi hết quần ngoài quần lót của cô xuống tới đầu gối, có thể rõ ràng thấy phần đùi trắng nõn bên trong trải đầy vô số dấu hôn xanh tím.

Có lẽ là cảm thấy lạnh lẽo từ trên mông, An Hân Phỉ bất an vặn vẹo thân mình.

"Bé cưng, đừng nhúc nhích." Cao Đạm đưa bàn tay to trấn an xoa vỗ mông thịt của cô, cầm găng tay dùng một lần ra đeo vào, lấy ra viên thuốc, nhẹ nhàng tách ra cục huyết màu hồng nhạt giấu giữa phần mông trắng như tuyết.

Cửa vào buồng ngừng run rẩy khép mở, tựa như đang dụ dỗ người tiến vào. Anh vội vàng khắc chế tâm thần, đem viên thuốc chậm rãi đẩy vào.

"Ưm ~" An Hân Phỉ đang hôn mê không cảm được lòng mà phát ra tiếng rên ngọt ngào, không biết thanh niên Cao Đạm ở phía sau phải tiêu phí bao nhiêu sức lực mới không làm trò giậu đổ bìm leo [1].

Không chớp mắt nhìn chằm chằm tiểu cục hoa đang từng chút nuốt hết viên thuốc, anh không tránh khỏi ngẫm nghĩ nếu như đổi thành

chính mình, có phải tiểu cúc hoa cũng có thể tự nhiên phun ra nuốt vào như vậy hay không.

"!Ngắm một cái, anh đang nghĩ cái gì đây, quả nhiên nói đàn ông là động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới thật không sai, Tiểu Phỉ còn đang ồm, mình lại tưởng tượng này đó có không. Cao Đạm vội vàng mặc lại quần cho cô, vào toilet rửa sạch tay, vừa mới ra ngoài, vị y tá lúc nãy đã vào treo chai truyền nước cẩn thận cho An Hân Phỉ.

"Truyền xong lọ này lát nữa thay một bình khác là được, có việc thì rung chuông là tôi tới."

"Cảm ơn."

Y tá dặn dò xong, lại kiểm tra tình trạng của An Hân Phỉ, mới đẩy cửa ra rời đi.

Hai bình nhỏ nước từng tí đến gần 11 giờ, An Hân Phỉ chậm rãi hạ nhiệt, tinh thần cũng trở nên tốt đẹp.

Cô chớp chớp đôi mắt có chút chua xót: "Cao Đạm."

"Tỉnh rồi, cảm giác thế nào?"

"Khá hơn nhiều lắm." Cô ngó nhìn trần nhà trắng toát, trong mũi nghe đầy mùi nước sát trùng: "Em đây là... Ở bệnh viện?"

"Tiểu tổ tông, em phát sốt gần bốn mươi độ, không tới bệnh viện thì anh sợ em sẽ tự thiêu cháy mình mất." Cao Đạm cầm khăn lông lau mồ hôi cho cô.

An Hân Phỉ mệt mỏi cười, tay nhỏ nắm lấy tay anh "Trông nom một đêm, mệt cho anh rồi, lên giường nghỉ ngơi một chút đi."

Cao Đạm mỉm cười, cởi giày lên giường ôm cô vào trong ngực.

"Ngủ thêm chút nữa đi."

"Vâng."

An Hân Phỉ cố chấp nhất định cùng Cao Đạm ôm ấp trong chăn, trong lòng ngực rộng lớn của người đàn ông tìm tư thế thoải mái mà ngủ.

Một đêm này, Cao Đạm ngủ không liền giấc, thường xuyên phải tỉnh dậy kiểm tra An Hân Phỉ không dậy nổi xem cô có bị tăng nhiệt không, đồng thời cũng chỉnh lại cái chăn bị đá văng trong lúc ngủ cho cô.

Lăn lộn như thế cũng đến sáng.

"Ừm, Cao Đạm?" An Hân Phỉ dụi dụi đôi mắt, lên tiếng kêu.

"Anh đây bé cưng, sao thế?"

"Muốn đi tiểu."

"Được, anh ôm em đi."

Cao Đạm đem An Hân Phỉ chặn ngang bể lên, vào toilet.

"Đặt em xuống dưới đi." Ai ngờ Cao Đạm lại không làm gì.

"Cao Đạm?"

"Thân thể bé cưng còn chưa khoẻ, anh tới giúp bé cưng."

An Hân Phi còn chưa hiểu phản ứng lại như sau: "Giúp như thế nào?". Cao Đạm đã lưu loát đem quần tính cả quần lót của cô cùng nhau cởi ra, thay đổi tư thế từ phía sau đưa đôi tay đỡ lấy chân cô, tư thế này giống như giúp cho đứa bé con đi tiểu.

An Hân Phi đỏ bừng mặt, không thuận theo vắn vẹo: "Đừng... Thật... Thật mắc cỡ..."

"Chỗ nào của bé cưng mà anh không thấy qua, tối qua anh còn tự mình đút thuốc hạ sốt cho em nữa đây."

"....." Khuôn mặt nhỏ của bạn nhỏ An càng thêm hồng rực.

"Nước tiểu đi~" - Ai đó ý xấu treo ngoài miệng, thậm chí còn huýt sáo.

"Ồi... Không..." - Dòng nước tiểu mãnh liệt dưới sự trêu đùa của người đàn ông với yêu cầu sinh lý cùng nhau tấn công, cuối cùng phải buông vũ khí đầu hàng, cùng với bụng nhỏ từng trận un rầy, cột nước tiểu mãnh liệt phun ra, rót xuống bồn cầu phát ra âm thanh dâm mãnh chói tai.

"Bé cưng thật ngoan." Dường như khen thưởng mà trút xuống một đồng hên ướt át chỗ cổ cô.

.....

Quan sát cả đêm An Hân Phi cũng không có gì khác thường, cầm lấy thuốc bác sĩ kê cho, hai người liền lái xe về nhà, chỉ là trên khuôn mặt nhỏ của cô vệt ửng hồng thật lâu chưa tiêu tan.

[1] Giậu đổ bìm leo: thừa lúc người ta gặp nạn, nguy hiểm, khó khăn,

v.v... mà xơ múi, đổ thêm dầu vào lửa...

Editor: nam chính là bác sĩ mà nhĩ:v sao không chữa ngay tại nhà?
Dạo này bị lười quá thể, cảm ơn cô gái LSunn5 đã nhắc nhở: ""> iêu
nhèo ~

Chương 34: Trai già đẻ ngọc

An Hân Phi tuổi còn trẻ hơn nữa thân thể cũng vốn khỏe, uống thuốc mấy ngày là ổn, cứ vậy sinh nhật năm nay của cô cũng tới.

Cao Đạm vốn định đưa cô ra nước ngoài chơi mấy ngày, nhưng thật sự không sắp xếp được thời gian, đành phải huỷ bỏ, rời lịch mà ăn mừng sinh nhật ngay cùng chị xã bé bỏng nhà mình.

Vào ngày sinh nhật của vợ, chú già càng thêm tận tâm tận trách mà sắm vai ông xã tốt "nhị thập tứ hiếu", sáng sớm đã bận bịu tất bật trong phòng bếp.

"Buổi sáng tốt lành."

"Buổi sáng tốt lành." An Hân Phi ngáp một cái.

"Ngoan, đi rửa mặt, chuẩn bị ăn cơm."

"Vâng." Bọn nhỏ nào đẩy một đầu tóc rối, lệt quệt kéo dép lê vào phòng tắm.

Lát sau, lúc cô yên vị trên bàn cơm, Cao Đạm đã đem bữa sáng sắp lên bàn.

"Hôm nay là sinh nhật em, nên ăn mì trường thọ." Anh không nói mì này chính là tự mình dậy sớm lăn bột cán nghiền. An Hân Phi nhìn bát mì nóng hổi nhẹ thơm hương hành trước mặt, nói không cảm động là không có khả năng.

"Cảm ơn anh."

Anh cười cười, tỏ ý đón nhận lời cảm ơn của cô: "Nhanh ăn đi, nguội bây giờ."

Cơm nước xong, anh ôm cô ngồi trên sofa xem TV: "Lát nữa muốn đi đâu chơi, hửm?"

An Hân Phỉ lắc đầu, như chim nhỏ quẩn người dựa trong lồng ngực anh, đáp: "Chẳng muốn đi đâu hết cả." Hai người chỉ cần ôm nhau, cùng nhau ở cùng một chỗ như vậy là đủ rồi.

Cao Đạm vuốt ve cái cằm trơn bóng của cô, trêu đùa: "Một ngày đẹp trời mà không làm cái gì thật sự quá lãng phí, không bằng..."

"Cái gì?"

"Kế hoạch tạo người của chúng ta còn chưa thành công, phải tiếp tục nỗ lực đúng không?"

"....."

"Ha ha, trêu em, nhìn xem, mặt lại đỏ kìa."

"Thật ra, cũng không phải không thể." Cô đỏ mặt lắm bầm.

"Cái gì?" Anh không nghe rõ.

"Không có gì!" Cô đẩy tên "hung thủ" đang dán lên người mình, chạy mất dép.

Cao Đạm ở sau cười nói: "Bé cưng, mau thay quần áo, chúng ta về nhà bố mẹ vợ ăn cơm."

"Biết rồi." Giọng nói rầu rĩ của cô truyền tới.

Tối hôm qua ông An Chí Quốc gọi tới, muốn bọn họ về nhà ăn cơm nhân dịp sinh nhật của An Hân Phỉ. Bởi vì buổi tối Cao Đạm đã đặt "chương trình" mất rồi, nên đành phải tới đó ăn trưa.

Hai người lái xe tới nhà ông An, An Hân Phỉ quên mang chìa khóa, liền ấn chuông, mở cửa là bà Lan Di, chỉ là bụng người trước mặt có sự thay đổi rất rõ ràng.

"Mẹ... Người...?"

"Tiểu Phỉ cùng Cao Đạm tới, mau vào trong đi!" Ông An Chí Quốc từ phòng bếp ra đón, bàn tay siết lấy eo vợ, vẻ mặt khẩn trương: "Sao bà lại xuống giường, không phải bác sĩ bảo bà nằm trên giường mấy hôm sao, để tôi mở cửa là được rồi."

"Nhìn ông kìa, đâu có nghiêm trọng đến thế đâu?" Lan Di cười trách.

"Ai nha, Tiểu Phỉ, Cao Đạm, sao còn đứng ở cửa làm gì, mau vào nhà!"

"Mẹ..."

"Tiểu Phỉ à, mẹ con mang thai, đã hơn bốn tháng rồi."

"....." An Hân Phỉ cùng Cao Đạm hai mắt nhìn nhau. Cô nhớ lại, lần trước về nhà thấy bà Lan Di dùng thuốc, chỉ sợ khi đó đã có bầu rồi.

"Chúc mừng bố vợ mẹ vợ."

"Ai u, lớn tuổi như vậy, ngại lắm!" Bà Lan Di che mặt cười, then

thùng đấm đánh ông An Chí Quốc đang ôm mình An Chí Quốc "Đều tại ông, tôi nói không cần, có Tiểu Phi cùng Tử Nguyên là đủ rồi."

"Ấy, có thì đương nhiên nên giữ lại, đây chính là ông trời một lần nữa ban tặng cho tôi cơ hội làm bố đấy!"

"Đúng rồi, mẹ vợ đã khám kĩ càng chưa, vậy đi, con sắp xếp một chút trong viện, khi nào mẹ có thời gian thì đến kiểm tra cẩn thận tỉ mỉ."

"Tốt tốt, Cao Đạm có lòng."

An Hân Phi vẫn luôn im lặng lắng nghe, đôi mắt lại dán chặt vào phần nhô lên trên bụng Lan Di, trong lòng nghĩ, sao bà lớn tuổi như vậy vẫn còn có thể mang thai, vậy mà bụng mình một chút động tĩnh cũng chẳng có. Cô im ắng trầm mặc như thế, ông An Chí Quốc cùng Lan Di đều có chút xấu hổ.

"Tiểu Phi, Tiểu Phi?" Cao Đạm kéo kéo cánh tay cô.

Người đó hoàn hồn, chớp chớp mắt "Hả, sao rồi?"

"Mẹ đang nói chuyện cùng em đấy."

"Mẹ?"

"Tiểu Phi à, vào trong phòng đi, mẹ con mình trò chuyện."

"Vâng."

An Hân Phi đi theo Lan Di vào phòng, bà thân mật kéo tay cô cùng ngồi xuống mép giường "Tiểu Phi à, có phải mẹ mang thai làm con không vui đúng không?"

"Không có, mẹ đừng nghĩ nhiều quá."

"Ai, có thể là do mang thai, lúc nào cũng nghĩ đây nghĩ đó." Lan Di tự nhiên tiếp lời: "Tiểu Phi, mẹ cùng ba con ở bên nhau cũng gần mười năm, tuy rằng ông ấy không nói ra, nhưng mẹ biết, ông vẫn luôn muốn có đứa con trai."

Cô mím môi không nói lời nào.

"Thật ra hai năm trước ba con đã dùng thuốc bắc để điều trị thân thể rồi."

"Mẹ cũng... Bị ông ấy thuyết phục, lại nghĩ có thêm một đứa bé cũng không phải không được."

"Nhưng mà uống không ít thuốc lại chẳng thấy có hiệu quả gì, khoảng thời gian đấy ba con rất cố chấp, mẹ đành bảo ông đi làm thụ thai trong ống nghiệm."

"Cuối cùng ông thương mẹ, không đành nhìn mẹ chịu cái khổ này, chuyện muốn có con này cũng liền không giải quyết được gì."

"Ai ngờ, vô tình cấm liểu, lại..."

"Lúc biết mẹ có thai, không cần phải tả ba con vui vẻ cỡ nào, chuyện gì cũng không cho mẹ làm, trong nhà ngoài ngõ đều một mình ông ấy cáng đáng hết."

"Cho nên, Tiểu Phi, đừng trách mẹ cùng ba được chứ?"

"Mẹ, con sẽ không."

"Mẹ chú ý thân thể nhiều hơn, mấy ngày nữa qua bệnh viện của Cao Đạm khám cẩn thận."

"Ừ."

"Tử Nguyễn thì...."

"Đừng nói nữa, tiểu tổ tông này biết mẹ mang thai cứ ầm ỹ không ngừng, hàng ngày la hét không cần em trai nhỏ em gái nhỏ."

"Có khi em bé sinh ra thì tốt rồi."

An Hân Phỉ gật gật đầu, hy vọng vậy.

Hai người ăn xong cơm trưa liền rời đi.

Tới khi ngồi trong xe rồi, cô vẫn có chút không thể tin được "Mẹ....
Thế mà mang thai."

"Thật ra rất bình thường, phụ nữ ở tuổi này chỉ cần kinh nguyệt có bình thường, thân thể được chăm sóc tốt, là vẫn có thể mang thai thôi."

Cao Đạm liếc mắt nhìn An Hân Phỉ "Sao vậy, không vui?"

"Không có, chỉ là cảm thấy không. tin nổi"

Anh đưa ra một bàn tay nắm lấy tay cô "Được, đừng nghĩ quá nhiều"

"Vâng."

"Lại nói, chúng ta thật sự phải nỗ lực, mẹ vợ đã chạy trước chúng ta mất rồi." Cao Đạm bắt đầu đùa.

"....." Đúng vậy, Lan Di còn mang thai được, cô... Phải chăng có chỗ nào bị làm sao rồi hay không.

Editor: sau bao ngày bận thật sự và bận làm biếng, tui đã comeback. Tin vui cho các cô, truyện còn hơn mười chương nữa là hoàn chính văn rồi.....

Chương 35: Đồ Của anh, em đều thích hết (H)

Lát sau về đến nhà, Cao Đạm thần thần bí bí lấy ra một hộp quà được đóng gói cực kì đẹp đẽ.

"Sinh nhật vui vẻ, bé cưng."

"Tặng em quà sao?!" An Hân Phỉ mở hộp ra, bên trong là một bộ lễ phục nhỏ màu màu hồng nhạt.

"Thật xinh đẹp."

"Thích không?"

"Thích, cảm ơn anh." Nói đoạn, An Hân Phỉ chủ động hôn lên môi chồng.

"Mặc vào cho anh nhìn xem."

"Chờ chút."

An Hân Phỉ vui sướng ôm hộp vào phòng ngủ, để lại Cao Đạm một mình vuốt ve đôi môi vương vấn hơi thở của cô.

"Ten ten ten, thế nào?"

An Hân Phỉ mặc bộ lễ phục, thiết kế chữ lộn ra xương quai xanh xinh đẹp của cô, trước ngực may thêm lớp ren lịch sự tao nhã càng làm bộ ngực no đủ hiện rõ không bỏ sót chút nào. Váy dài vừa phải,

lộ ra đôi chân trắng, rất là đẹp.

"Bé cưng nhìn thật xinh đẹp." Cao Đạm không chút nào tiếc rẻ vốn từ của mình mà khen ngợi. Về mặt An Hân Phi đồng ý cười xinh xắn dễ thương.

"Không biết ngài Cao này có may mắn mời Phu nhân Cao cùng dùng bữa tối không?"

"Đương nhiên rồi."

Tâm tình Phu nhân Cao rất tốt, tự tay chọn cho ngài Cao nhà mình một bộ tây trang màu xanh đen kẻ ô phối cùng quần tây cùng màu, thân cao chân dài đến nỗi phu nhân Cao cũng vừa lòng, dùng lời của cô chính là "Soái chết người!" ~~~~

Cao Đạm dẫn An Hân Phi tới khách sạn đã chọn trước, sân thượng trên tầng cao nhất của khách sạn có thể ngắm bao quát được cảnh đêm thành thị phồn hoa, đêm nay, nơi này bị Cao Đạm bao hết.

Anh thân sĩ dìu cô ngồi xuống, trên lớp khăn trải bàn trắng tinh, ngọn nến chiếu sáng làm nổi lên hình ảnh hai người đang thâm tình nhìn nhau. Đàn violon vang lên khúc nhạc mỹ diệu, nơi đây gió nhẹ ban đêm dịu lướt qua mặt, cực kì làm người ta mê say.

"Sinh nhật vui vẻ." Anh cầm ly rượu vang đỏ trong tay, trên mặt nở một nụ cười tươi.

Mắt An Hân Phi mắt ứa nước: "Cao Đạm, cảm ơn anh."

Sau bữa tối với ánh nến, anh hỏi cô còn muốn đi đâu nữa không, An Hân Phi đáp muốn đi công viên ngồi chơi đu quay.

Ban đêm, bóng đèn của bánh xe đu quay khổng lồ giữa trời đêm phát ra ánh sáng lấp lánh lung linh.

Hai người mua vé, ngồi trên đu quay, chậm rãi đi lên không trung, An Hân Phỉ có chút khẩn trương, khuôn mặt nhỏ căng mắt nhìn phía trước, không dám ngấm phong cảnh hai bên.

Cao Đạm cười hỏi cô "Sợ hãi?"

"Có một chút."

"Vậy em còn muốn ngồi cái này?"

An Hân Phỉ bấu môi không để ý tới người nào đó, tay lại thật chặt nắm lấy tay anh.

Cao Đạm nắm cầm cô xoay qua, ái muội vuốt ve "Anh có một cách có thể làm em không sợ hãi như này nữa, muốn thử hay không?"

"Cái gì... Biện pháp?"

Anh kéo tay cô đặt trên dục vọng đang bắt đầu ngẩng cao của mình. An Hân Phỉ kinh hãi "Anh... Anh muốn ở... Nơi này?"

"Không thể sao?"

"Nhưng... Nhưng mà... Đây là bên ngoài mà?"

Anh hôn lên cái gáy mịn màng của cô, tiếng nói trầm thấp mà gợi cảm "Sẽ rất kích thích, tin tưởng anh."

"Sẽ... Sẽ có người thấy đấy!"

"Em xem, trước sau đều không có người nào."

Sau đó không đợi cô trả lời, dùng sức một cái, bế cô ngồi lên trên đùi mình, An Hân Phi bất an chống cự: "Ồi... Đừng..."

Cao Đạm phủ cái áo khoác trên tay lên người cô, rất khéo léo che lại thân thể hai người. Sau đó vén làn váy của cô lên trên, dùng chỗ nhô lên trong quần mình cọ xát cô.

"Nha..."

Anh ngậm môi cô trần trọc quẩn quít, gặm hôn liếm mút, hai tay kéo ra khóa cởi quần lót ra, lại đem quần lót cô cởi xuống dưới "Bé cưng, tự mình ngồi lên nào."

Cô đỏ mặt, nhắc eo đỡ "lưỡi đao" đang sung huyết nóng bỏng chậm rãi ngồi lên "A... Ân..." An Hân Phi rốt cuộc không nhịn được rên rỉ ra tiếng. Khi cái thứ trướng đau giận dữ kia toàn căn hoàn toàn đi vào huyết nhỏ nóng rẫy chặt chội, Cao Đạm cũng phát ra tiếng gầm nhẹ đầy sáng khoái "Ồ..."

"Bé cưng, bên trong em thật chặt, nóng quá!" Anh ức chế không được tăng tốc độ thọc vào rút ra.

"Ừm... Đừng... Quá... Quá nhanh... Không được!"

"Em thích mà bé cưng, miệng nhỏ phía dưới của em thế mà đang vặn anh rất chặt đấy." Cao Đạm mở rộng chân An Hân Phi, dương vật cực đại gian trá tìm điểm mẫn cảm của cô, rồi gần như điên cuồng mà luật động.

"Không... Ừm ~"

Mật huyết của cô không ngừng trào ra từng dòng ái dịch, dính nhớp đọng trên nơi riêng tư đang kết hợp của hai người. Cao Đạm không ngừng liên tục hoạt động phần hông, giống như đóng cọc, từng cái tiến vào sâu trong cơ thể An Hân Phi.

"Bé cưng, chính mình động xem."

Khi trầm mê trong bế dục An Hân Phi đặc biệt nghe lời, quả thực nghe theo như lời anh nói, trên dưới nhấp nhô, phun ra nuốt vào dương vật của anh. Cao Đạm kéo cổ áo của cô xuống, để mặc một đôi thỏ ngọc nhảy ra ngoài, cúi đầu hàm mút nãi tiêm mềm mại béo mập.

"A ~" An Hân Phi trên dưới "thất thủ", mắt hờn lẳng kêu.

Hàm răng anh cắn, nhắm nháp đầu vú cô, bàn tay to ôm lấy eo thon đột nhiên gia tốc thọc vào rút ra "Anh làm em có sướng hay không, hửm?"

"Sướng... A... Rất sướng..."

Tiếng nước dâm mĩ cùng với âm thanh ma sát "bạch bạch" trong không gian kín cực kì rõ ràng, Cao Đạm ngửa đầu khuây khoả gằm nhẹ, đồng thời lúc đu quay lên tới điểm cao nhất, anh cũng tiến vào chỗ sâu nhất trong cơ thể cô bắn ra.

"Nha a..." An Hân Phi toàn thân bất lực ngã trên người Cao Đạm, không ngừng yêu kiều thờ gấp.

"Bé cưng, anh yêu em." Rất yêu em.

Đợi lúc An Hân Phi phục hồi lại tinh thần, ôm cổ Cao Đạm, nhẹ nhàng dịu dàng trên trán anh đặt xuống một hôn. Rồi sau đó, chậm

rãi nâng lên vòng eo, dương vật của người đàn ông phát ra "ba" một tiếng thoát ra khỏi tiểu huyết của cô, hỗn hợp tinh dịch mật dịch chảy ra.

Cô trượt xuống dưới, quỳ gối giữa hai chân anh, nhìn tính khí cho dù đã phóng thích qua một lần vẫn thô to cường tráng như cũ. Cao Đạm nắm cô, bàn tay to xoa tóc cô. An Hân Phỉ ngẩng đầu nhìn anh, tay nhỏ trắng mịn nắm lên, manh vè trúc trắc trên dưới xoa lộng.

"Ưm..." Cao Đạm rên lên thoải mái, bàn tay kéo tóc cô hướng dưới háng mình mà đè.

An Hân Phỉ cúi đầu đem vật hình trụ bị hai người thể dịch che kín bỏ vào trong miệng, nhưng vì người đàn ông "thiên phú dị bẩm", khó khăn lắm chỉ ngậm vào được một nửa.

"Ồ... Bé cưng, liếm liếm nó!"

An Hân Phỉ nghe lời, vươn đầu lưỡi ở đỉnh đầu nắm khế liếm rồi sau đó theo khe rãnh liếm mút hai viên trứng cực đại. Hô hấp của Cao Đạm trở nên dồn dập, dưới háng chậm rãi lắc lư, dương vật càng thêm trướng to, cuối cùng phun ra trong miệng cô.

"Khụ khụ!" Cô gái nhỏ bị anh bất ngờ bắn tinh thì hoảng sợ, lại như cũ hết sức đem thể dịch của người đàn ông nuốt vào.

Cao Đạm kéo cô ôm vào trong ngực, lau dịch trắng trên khóe miệng cô:"Xin lỗi bé cưng."

An Hân Phỉ liếm liếm môi, vè mặt quyến rũ "Bởi vì là đồ của anh, cho nên em thích."

Tác giả có chuyện muốn nói: Ngày mai chính là ngày Quốc Tế Lao

Động, trước tiên chúc các bạn nhỏ trong tuyến một hai ba bốn đang phấn đấu lao động ngày lễ vui vẻ ~~ (sau đó, ngày mai liền không viết thêm truyện đâu, a hùng cũng muốn ăn tết lah ~~) yêu yêu chút ~

Editor: vị bác sĩ này cũng nhiều tiền quá nhỉ, có khác méo gì bá đạo tổng tài? Và toy dịch phần quang cảnh cũng khá phải ko =)) tìm thêm truyện có nhiều phần tả phong cảnh cho lên tay nghề hehehe =))

Bonus: toy đã tìm được truyện mới để dịch, hiện đại song xử thanh xuyên sủng ngọt ko H. Bây giờ thị hiếu thích cổ đại hay hiện đại nhỉ? Hay nhân dịp Diên Hy, Như Ý tìm một bộ xuyên không Thanh triều thử xem? Trước có đọc bộ Cuộc sống của một sách ở Thanh triều cũng rất hay, dịch mượt, lại có rất nhiều chú thích, vừa đọc truyện vừa mở mang đầu óc, nhất cử lưỡng tiện, đề cử cho mọi người nhé.

Chương 36: Ngài Cao "vinh dự" bị thương

Hôm đó, An Hân Phi cùng Cao Đạm đi siêu thị mua sắm đồ dùng hàng ngày.

"Cái màu xanh này thế nào?" Cao Đạm giơ bàn chải đánh răng màu xanh lên trưng cầu ý kiến của vợ yêu nhà mình.

"Em thích màu hồng nhạt cơ, a chờ chút, có điện thoại!" An Hân Phi lấy di động ra, thấy là từ An Tử Nguyên gọi tới.

"Alo, An Tử Nguyên, em hôm nay thế nào..."

"Chị... Chị mau tới đi..... Cháy"

"Cái gì, An Tử Nguyên, em nói cái gì?!"

Cao Đạm buông bàn chải đánh răng trên tay, tới bên An Hân Phi
"Sao thế, Tiểu Phi?"

"Cháy, chị, cháy!" Trong điện thoại truyền đến tiếng khóc đứt quãng của An Tử Nguyên.

"Em chờ đấy, chị lập tức đến ngay, tự mình chú ý an toàn." Tắt điện thoại, mặt cô tràn đầy căng thẳng, chân tay luống cuống muốn rời đi.

Cao Đạm kéo cô, thần sắc lo lắng "Rốt cuộc làm sao?"

"An Tử Nguyên nói... Trong nhà... Cháy!"

"Đi!"

Hai người không tới đồng đồ đã chọn mua trong xe đẩy, ra khỏi siêu thị liền lái xe tới nhà ông An Chí Quốc. Trên xe, An Hân Phỉ gọi điện cho ông, nhưng không ai bắt máy.

"Sao lại tắt máy lúc này!"

"Đừng nóng vội, sẽ không sao đâu." Cao Đạm nắm lấy bàn tay mướt mồ hôi của cô, lên tiếng trấn an.

Hai người tới nơi, quả nhiên thấy có làn khói đặc từ trong nhà thoát ra. Độc môn độc đồng tiểu biệt thự là do ông An Chí Quốc cố ý chuẩn bị vì đứa bé trong bụng chưa chào đời của bà Lan Di.

"Gọi cho cảnh sát cứu hoả." Dặn dò xong, Cao Đạm cởi áo khoác, vòng ra cốp xe lấy cờ lê.

An Hân Phỉ giữ chặt anh "Anh... Anh định làm cái gì... Chờ cháy tới lại..."

"Không được, yên như vậy đại, An Tử Nguyên lại không ra ngoài thì nguy hiểm." Nói rồi, liền thoát khỏi tay cô, cầm cờ lê gõ cho cửa sổ kính vỡ ra, từ đường đó vào trong nhà.

"Cao Đạm!"

Trong phòng dày đặc khói, tầm nhìn cực thấp, Cao Đạm vừa dùng tay áo che mũi, vừa gọi tên An Tử Nguyên.

"An Tử Nguyên... Khụ khụ... Tử Nguyên!"

"Tử Nguyễn!"

"Oa oa, anh... Anh rể... Em... Khụ khụ, em ở chỗ này!" Đây là lần đầu tiên An Tử Nguyễn gọi Cao Đạm là anh rể, nhưng lại trong tình huống như này.

"Được, em đừng nhúc nhích, anh qua đó." Cao Đạm theo tiếng nói yếu ớt của An Tử Nguyễn tìm con bé.

"Anh rể!"

"Mau, chúng ta mau đi ra, cháy càng lúc càng lớn." Cao Đạm ôm An Tử Nguyễn vào trong ngực, che chở đầu nó, cửa chính không đi được, đành phải theo đường cũ từ cửa sổ đi ra ngoài.

"Tiểu Phi, giúp một chút!"

An Hân Phi ở ngoài cửa sổ đỡ An Tử Nguyễn "Cao Đạm, anh mau ra đây, nhanh lên!"

"Anh... Anh rể, em... Imie của em còn ở bên trong!" Imie là con gấu bông lông nhung của An Tử Nguyễn, món đồ chơi mà con bé thích nhất.

"Tử Nguyễn, chỉ là đồ chơi thôi mà, chị mua lại cho em!" Vẻ mặt An Hân Phi nóng nảy.

"Cao Đạm, mau ra đây, mau ra đây!"

"Anh đi lấy cho nó."

"Không, Cao Đạm, đừng đi!" An Hân Phi muốn giữ chặt tay anh, nhưng ngón tay chỉ quét qua vạt áo của anh.

Qua gần mười phút, anh vẫn chưa ra ngoài, tới khi xe cứu hỏa xuất hiện.

"Mau, nhanh lên, bên trong còn có một người, nhanh lên, các anh mau đi cứu anh ấy với!"

"Cô gái, đừng lo lắng, chúng tôi tổ chức cứu trợ ngay đây."

Khi đội chữa cháy đang chuẩn bị đi vào, bên trong truyền ra tiếng vang thật lớn.

"Không!" Tinh thần An Hân Phi sụp đổ, tê liệt ngã xuống trên mặt đất, được một viên cảnh sát chữa cháy đứng bên đỡ được.

Đội viên chữa cháy nhanh chóng tiến vào, chỉ chốc lát sau nâng được Cao Đạm hôn mê bất tỉnh ra ngoài.

An Hân Phi bỗng nhiên đứng lên, lại chần chừ không dám tiến tới, cô sợ đằng kia sẽ là một thi thể không có độ ấm. Cô thậm chí không dám tưởng tượng, nếu Cao Đạm chết, cô sẽ thế nào đây?

"Người nhà đâu?"

"Tôi, tôi đây!"

"Người còn sống!"

"Thật, thật không?" An Hân Phi vọt tới cái cáng trước mặt, dáng vẻ Cao Đạm rất chật vật, áo sơ mi bị cháy thủng một lỗ, mặt cũng bị khói nhuộm đen, hai mắt nhắm nghiền, trong lồng ngực ôm món đồ chơi gấu bông hoàn hảo không tổn hao gì.

An Hân Phỉ cùng An Tử Nguyệt đi theo xe cứu thương cùng đi bệnh viện.

Cao Đạm rất nhanh chóng được đưa vào phòng giải phẫu, An Hân Phỉ ngồi chờ đợi trên băng ghế dài ngoài phòng giải phẫu, lát sau, ông An Chí Quốc cùng Lan Di cũng tới.

"Thế nào, trong nhà sao lại cháy?"

"Tiểu Phỉ, Cao Đạm thế nào rồi?"

Cô không ngẩng đầu, gằn giọng nói "Hỏi con gái ngoan của ba đi."

Ông An không hiểu đầu đuôi ra sao, Lan Di kéo An Tử Nguyệt qua một bên "Rốt cuộc chuyện này là sao đây?"

An Tử Nguyệt run run rẩy rẩy, còn chưa bình ổn được tinh thần từ hoảng loạn "Con... Con ở nhà chán quá không có việc gì, liền, liền đốt nến chơi, nhưng nó lại đổ, làm cháy bức màn, lửa... Lửa liền thiêu cháy..."

"Con!" Lan Di quả thực sắp tức chết rồi, bà sao lại sinh được đứa con suốt ngày làm cho người khác phải lo lắng thế này?

"Thôi thôi, bà đừng nóng giận, đang mang thai!"

"Con... Con gọi điện cho hai người, nhưng lại tắt máy, con liền... Con liền gọi cho chị..."

An Hân Phỉ đột nhiên ngẩng đầu, đôi mắt khóc đến đỏ bừng ác liệt nhìn về phía An Tử Nguyệt, làm con bé rùng mình một cái.

"Đều là cô làm chuyện tốt!" Nói, ném con gấu bông xuống bên chân

nó "Nếu không phải cô một vừa hai phải đòi bằng được cái thứ đồ chơi này, Cao Đạm sẽ không phải vào lại nhà lần nữa, thì chẳng xảy ra chuyện gì cả!"

An Tử Nguyên sợ đến nỗi quên khóc, đem thân mình chui vào trong ngực bà Lan Di trốn tránh.

Ông An Chí Quốc cùng Lan Di nghe xong, cũng là bị An Tử Nguyên làm cho tức chết rồi, thế này mà Cao Đạm xảy ra chuyện, bọn họ đền bù làm sao cho thoả?

"Tiểu Phi à, Cao Đạm sẽ không sao đâu." Ông An Chí Quốc vỗ vỗ bàn tay con gái.

An Hân Phi mệt mỏi chôn mặt trong lòng bàn tay, âm thanh nghẹn ngào "Con không biết, ba, ta... Con rất sợ hãi"

"Sẽ không sao đâu, Cao Đạm sẽ không có việc gì cả."

Editor: Thật lểm câu thoại..... Dạo đây tui khá bận:((sorry các bác

Chương 37: Ngài Cao bị liệt

Trải qua mấy giờ phẫu thuật, cửa phòng giải phẫu môn cuối cùng mở ra.

"Bác sĩ, anh ấy... Anh ấy thế nào rồi?"

"Đã thoát khỏi tình trạng nguy hiểm tính mạng rồi."

"Cám ơn trời đất, cám ơn trời đất!" Ông An Chí Quốc cùng Lan Di đều yên lòng.

"Nhưng là, mọi người phải chuẩn bị tâm lý."

"Sao... Thế nào?" Trái tim An Hân Phỉ lại lần nữa thấp thỏm.

"Người bệnh bị xà ngang đập trúng thần kinh cột sống thắt lưng, khả năng sẽ bị bại liệt" Bác sĩ gần như lạnh nhạt tuyên bố, dường như đánh An Hân Phỉ vào địa ngục.

"Bại liệt... Bại liệt!" Cô sửng sờ, không dám tưởng tượng: một người đàn ông khí phách, hăng hái như Cao Đạm mà phải nằm liệt trên giường sẽ có dáng vẻ gì.

Lát sau, Cao Đạm được đưa ra ngoài, An Hân Phỉ lập tức tới đón.

"Bao giờ anh ấy sẽ tỉnh lại?"

"Hết thuốc mê thì sẽ tỉnh, trước tiên đưa đến phòng bệnh đã."

"Cảm ơn bác sĩ."

Tới phòng bệnh, An Hân Phi liền canh giữ mép giường bệnh, cầm tay anh, không nhúc nhích.

"Tiểu Phi a..."

"Ba, mẹ, mọi người về trước đi, con ở lại trông nom." Tư thế thậm chí không chút thay đổi, không chớp mắt nhìn người đàn ông sắc mặt tái nhợt trên giường bệnh.

"Một mình con có được không?"

"Vâng." Cô phải phấn chấn lên, về sau, Cao Đạm liền do cô chăm sóc rồi "Về nhà đi, mẹ còn đang mang thai."

"Vậy được, chúng ta đi đây, có việc gọi điện thoại, tối ba lại qua xem."

Trong phòng bệnh chỉ còn lại cô cùng Cao Đạm đang hôn mê. Cô không hiểu, rõ ràng bọn họ vừa mới còn ở bên nhau thảo luận mua bàn chải đánh răng màu xanh hay màu hồng, sao chỉ trong chớp mắt, người liền nằm trên giường, còn có khả năng sẽ bị liệt.

"Ừm..." Cao Đạm trên giường bệnh phát ra tiếng rên rỉ đau đớn.

An Hân Phi lập tức ghé vào trước mắt anh "Cao Đạm, anh tỉnh rồi!"

"Ha ha, làm em lo lắng rồi." Anh muốn giơ tay lau sạch nước mắt dính nơi khóe mắt của cô, nhưng vừa mới giải phẫu xong anh thật sự không có sức lực, đành phải từ bỏ "Sao vẫn còn khóc, đôi mắt hồng hồng, giống hệt thỏ con."

Cô nghe vậy nhào vào trong ngực anh, khóc lớn "Cao Đạm, anh làm em sợ muốn chết, làm em sợ muốn chết!" Cô rất sợ, người đàn ông này đã từng cuồng nhiệt mà hôn cô, ôm cô, yêu quý cô như vậy rồi đi, thì ra anh không phải vô địch, anh cũng sẽ bị thương.....

"Khụ khụ, bé cưng, em chủ động quá, nhưng bây giờ anh lại là người bệnh mất rồi." Cao Đạm còn ở mở miệng trêu đùa.

An Hân Phi biết anh muốn làm cô cười, nhưng nghĩ đến chân anh, cô làm sao cũng không cười nổi.

"Sao anh lại ngốc như vậy, chỉ là đồ chơi thôi, anh xảy ra chuyện, em phải làm sao?" Cô vừa khóc vừa nói.

"Là anh sai rồi, anh suy tính không chu toàn." Sau chuyện này, Cao Đạm cũng rất là sợ hãi, anh từng tự mình trải qua sinh ly tử biệt người thân, đau đớn như vậy, anh sao nhẫn tâm làm An Hân Phi, làm cha mẹ của mình trải nghiệm cảm giác tê tâm liệt phế kia.

"Đừng khóc, thành bọng chứa nước rồi kìa." Cảm thấy đã khôi phục một ít sức lực, Cao Đạm thử giơ tay lau nước mắt cho cô.

"Đều do anh!"

"Đúng đúng đúng, đều là anh sai." Có lẽ là do tư thế nằm không thoải mái, anh muốn hoạt động hai chân, nhưng làm thế nào cũng không có sức.

"Sao vậy?"

Cao Đạm do dự nhìn đôi chân không có phản ứng gì ở dưới chân của mình "Chân anh..."

"Có thể do vừa mới giải phẫu xong, thuốc tê còn chưa hết?"

"Thật vậy chẳng?"

Ánh mắt cô né tránh "Ừ, khát nước rồi, em đi lấy nước cho anh!" Nói xong, rời khỏi phòng như đi trốn.

Cao Đạm vẻ mặt suy tư, sau khi cô rời đi thì ấn chuông liên lạc.

.....

Chốc sau, An Hân Phi mang theo bình nước đựng nước nóng trở lại phòng, lại cẩn thận đem nước khoáng hòa cùng nước nóng thành nước ấm đưa tới bên miệng Cao Đạm "Uống nước đi."

Anh lại giơ tay đẩy ra, ánh mắt nặng nề nhìn cô "Chân anh thật sự chỉ là bởi vì thuốc tê sao?"

"....." An Hân Phi cầm ly nước chờ ra, không biết nên nói cái gì.

"Anh đã... Biết?"

Cao Đạm nhắm mắt lại, cảm thấy thế giới của mình toàn bộ sụp đổ "Anh muốn yên tĩnh một mình." Cô lo lắng nhìn anh một cái, lại không thể làm gì khác, đành phải ngoan ngoãn đi ra bên ngoài chờ đợi.

Sau khi cô rời đi, anh mở to mắt, mặt không cảm xúc nhìn chằm chằm hai chân dưới chân, sau đó đột nhiên xốc chân lên, chúng vẫn còn ở đấy, nhưng mà một chút cảm giác đều không có. Anh thử di chuyển hai chân, vô dụng, vô dụng! Lời nói của bác sĩ, như phán anh án tử. Anh hiện tại là một người tàn tật, tàn phế!

"A!" Cao Đạm quét tất cả đồ vật trên giường xuống mặt đất, rầm rầm loảng xoảng vang dội, An Hân Phỉ ở ngoài cửa sợ tới mức lập tức chạy vọt vào.

"Cao Đạm!"

Tác giả có chuyện muốn nói: Chút ngược vui vẻ, ngược ngược càng khỏe mạnh haaa ~~~

Editor: rắng cày rắng cày

Chương 38: Tiếp tục nằm liệt trên giường

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

An Hân Phi đẩy cửa phòng bệnh ra, thấy máy trị liệu cùng cốc chén thuỷ tinh vỡ nát thê thảm đầy trên mặt đất, hoàn toàn hỗn độn.

"Cao Đạm, bác sĩ nói chỉ là có khả năng, không nhất định sẽ..." Cô bó tay bất lực không biết làm gì đứng một bên, anh như thế làm cô có chút sợ hãi.

"Không nhất định cái gì, bại liệt sao!"

"A, chân anh một chút cảm giác đều không có!" Đột nhiên Cao Đạm như điên dùng sức đấm đánh chân mình, anh rất hy vọng, chân anh, có thể cảm thấy đau.

An Hân Phi khiếp sợ, vội vàng chạy tới mép giường, ngăn lại hành vi tự ngược đãi bản thân của anh "Cao Đạm đừng như vậy, đừng như vậy được không?"

Cao Đạm rút ra khỏi nắm tay của cô, nhìn hoa tử vi đang thì trở bông ngoài cửa sổ, dần dần bình tĩnh lại "Em đi đi."

"Anh có... Ý gì?"

Cao Đạm nhìn thẳng An Hân Phi, gần từng chữ một, cực kỳ nghiêm túc "Ý anh là, chúng ta chia tay thôi."

Cặp mắt kia đã từng tràn ngập tình yêu nhìn ngắm mình, hiện giờ chỉ còn lại hờ hững lạnh lùng.

"Không, em không đồng ý!"

"Thế nào, em tình nguyện chăm sóc một người bệnh nằm liệt trên giường?" Cao Đạm tự giễu hỏi.

"Đúng, em tình nguyện."

"Nhưng tôi không muốn!" Cao Đạm gầm lên "Chính bản thân tôi còn khinh bỉ kẻ tàn phế là tôi đây này!"

"Dù sao em sẽ không đồng ý chia tay!" Sự cố chấp của An Hân Phi ngay cả anh cũng không cầm được, cô bưng bình lau nước mắt, đi ra ngoài cầm cái chổi quét sạch các mảnh vỡ nhỏ, lại lần nữa đổ một ly nước ấm cho anh.

"Anh chắc đói bụng rồi, em đi mua chút đồ ăn."

"Tiểu Phi..."

An Hân Phi căn bản không cho anh cơ hội nói chuyện "Bánh bao nhân nước [1] thì sao, lúc trước anh còn bảo muốn ăn đó." Rồi hình như lại nghĩ đến cái gì "A, bây giờ anh phải dưỡng bệnh, không thể ăn dầu mỡ như thế, vậy cháo trứng hoa gà xé [2] đi, em cũng muốn ăn!"

"Tiểu Phi..."

"Chờ em nhé!"

Cao Đạm chỉ thấy đột nhiên sinh ra cảm giác vô lực.

Một lúc sau, An Hân Phỉ mua cháo trở về, còn đem về một bó hoa bách hợp đượm hương đang nở rất đẹp.

"Em nâng giường lên một chút cho anh." Cô lại kéo tấm bàn xuống
"Ăn một chút đi."

"Em đút cho anh."

"Không cần, tự anh ăn."

Thừa lúc Cao Đạm ăn cháo, cô đem bó bách hợp sửa lại, cắm vào bình hoa đặt trên bệ cửa sổ, cả phòng thoang thoang hương hoa.

"Ăn hết!" Anh chỉ chỉ một chén cháo khác trên bàn, ra lệnh.

"Em, em ăn liền đây, ăn liền nè." An Hân Phỉ quả thực được yêu thương mà kinh sợ, trong lòng không khỏi vui vẻ nghĩ anh vẫn quan tâm tới cô.

Ăn xong cháo, Cao Đạm liền nhắm hai mắt lại, chốc sau truyền ra tiếng hít thở vững vàng. An Hân Phỉ nhìn anh ngủ rồi, liền lái xe về nhà xếp dọn quần áo tắm rửa của hai người cùng đồ dùng hàng ngày, tạm thời dời nhà qua phòng bệnh trong viện.

Trong lúc đó, ông An Chí Quốc gọi điện thoại thăm hỏi tình trạng của Cao Đạm, lại bày tỏ ý muốn qua bệnh viện lúc đêm nay, sau khi nhìn thấy nhà bị cháy thì huyết áp của bà Lan Di tăng cao.

An Hân Phỉ nói Cao Đạm bên này cũng không tệ lắm, không cần ông qua đây, để ông ở nhà chăm sóc Lan Di cho tốt.

Đi ngang qua siêu thị cô lại mua chút xương sườn, nghĩ có thể ở phòng bệnh nấu canh sườn cho Cao Đạm uống, không phải nói ăn gì bổ nấy sao.

Tới khi cô trở lại phòng bệnh, thấy anh đầy mặt ửng hồng ở trên giường trần trọc. An Hân Phi lập tức bỏ đồ vật trên tay "Sao vậy, Cao Đạm anh thế nào rồi?"

"Không... có gì!"

"Em... Em đi gọi bác sĩ!"

Cao Đạm cố hết sức kéo tay cô lại "Không... Không được đi!"

"Anh... Anh muốn đi toilet phải không?"

Anh tức giận trừng mắt liếc An Hân Phi một cái, không phản bác xem như đồng ý rồi.

Thoáng chốc cô liền yên lòng, vỗ vỗ ngực tự an ủi "Làm em sợ muốn chết, em còn tưởng rằng miệng vết thương bị làm sao, chờ em chút."

Dứt lời, vào toilet trong phòng bệnh mang ra một cái xô đi tiểu đặt ở mép giường.

"Em cho tôi dùng cái này!" Cao Đạm gần như nghiến răng nghiến lợi cắn tức trừng An Hân Phi.

"Bây giờ anh bất tiện, chỉ có thể dùng cái này, em giúp anh."

"Tránh ra, tôi không cần, tránh ra!"

An Hân Phi không phí nhiều lời với anh, dựa vào sức lực bây giờ

của anh có chống đỡ hết nổi cũng chẳng thể làm gì được cô, xốc
chắn lên cởi quần anh ra, nắm vật mềm giữa háng anh nhắm ngay
miệng cô.

"Em dám!" Hơi nói của anh không đủ.

"Ngoan, tiểu đi nào."

"....."

An Hân Phỉ sờ sờ cái vật mềm mềm đang ngủ đông giữa bụi cỏ màu
đen "Bảo bối, cục cưng bé nhỏ ngoan ngoãn, xi xi!" (đậu xanh đậu
nành =]]]])

Cao Đạm khó thở, lại ngăn không được sinh lý xúc động, cột nước
kịch liệt bắn vào cô, trong nháy mắt, mặt anh đen sì không hết.

Cô cũng không tốt hơn là bao, tiếp sau lại cầm giấy ăn lau khô cho
anh mới đem quần mặc vào chần chu, đắp chắn đàng hoàng.

Sau sự kiện kia hai ngày, anh đều không nói một câu nào với cô, mặt
mũi của ông chú già không nén được giận [3].

Editor: tui cũng khó thở, vì cười =)))))) chương này vừa dịch vừa
cười điên

[1] Bánh bao nhân nước - 灌汤包: tui định để là sủi cảo (bánh chèo)
nhưng không đúng lắm, thế nên dịch thành như này. Bánh nó thế này
nè, vỏ ngoài mỏng, để bánh phải dày hơn một chút để tránh bị nát.
Nước ở trong là nước luộc thịt lợn hoặc gà, nhân thịt nạc hoặc bò
băm nhuyễn,... Có thể lên trên youtube vào trang 小高姐的 Magic
Ingredients để rõ cách làm hen.

[Click để xem ảnh](#)

[2] Cháo trứng hoa gà xé:

[Click để xem ảnh](#)

[3] Theo từ điển thì là "không nén giận được **vì nhục**" =)))) just want
y'all to know

Chương 39: Ánh ban mai chiến thắng ở phía trước!

Không biết lần thứ mấy bát cơm bị hất rơi vỡ, tâm ý bị giẫm đạp, An Hân Phỉ như cũ không nói lời nào, yên lặng vùi đầu ngòl xổm trên mặt đất nhặt mảnh vỡ, không cẩn thận bị một mảnh cửa vào tay, bị thương.

Cao Đạm đẩy xe lăn tới cạnh cô, thanh âm nôn nóng "Phỉ Phỉ?!"

Cô ngẩng đầu nhìn anh, nước mắt rơi xuống "Anh vẫn quan tâm em."

"..." Cao Đạm mím môi không nói lời nào.

Đột nhiên cô bùng nổ "Vì sao phải bảo em đi, em là vợ của anh, em muốn ở đây chăm sóc anh!" An Hân Phỉ thất thanh khóc lớn như muốn khóc hết sự tủi thân của mình ra.

Cao Đạm yên lặng nhìn cô rơi lệ, đưa cho cô khăn giấy "Thật ra về chuyện của tôi, tôi còn có một việc chưa nói cho em."

"Cái..... Cái gì?" An Hân Phỉ thút tha thút thít hỏi.

"Vợ trước của tôi xảy ra tai nạn xe cộ khi cô ấy đang có đứa bé thứ hai của chúng tôi." Anh che dấu bí mật này từ đến nay, ngay cả cha mẹ em gái anh cũng không biết, nếu đứa bé kia sinh ra, anh sẽ làm con bé trở thành cô công chúa nhỏ hạnh phúc nhất trên thế giới, không sai, đó là bé gái.

"....."

"Cho nên em xem, tôi mất đi ba người thân thiết, mà vẫn sống thật khỏe, cho nên em rời tôi đi, cũng sẽ sống thật tốt." "Trên thế giới này, căn bản không có ai rời bỏ ai thì không thể sống nổi."

"Không..." An Hân Phỉ cúi xuống nắm lấy tay anh "Rời bỏ anh, em vẫn sẽ sống, nhưng là, giống như cuộc sống của cái xác không hồn, em không muốn!"

Cao Đạm cười khổ "Phỉ Phỉ, tôi đây là vì tốt cho em, em không cần ở bên cạnh phế vật này, lãng phí thời gian."

"Không, đừng như vậy nói, em không cho phép anh nói mình như thế!" Cô phác gục hấn dưới chân, ôm hấn chân.

Anh từng cái vuốt ve tóc cô "Có lẽ là tôi sai rồi, em còn trẻ như vậy, tôi không nên đòi hỏi thân thể của em, là tôi làm em trễ nải rồi."

"Anh nói bậy gì đó, chúng ta là vợ chồng mà!" Cô đem mặt dán trong lòng bàn tay anh cọ cọ "Hơn nữa, em còn... Em còn chưa có mang thai con của anh."

"Ha ha, con, tôi nghĩ sẽ không có đâu."

"..."

"Mấy ngày này, nơi đó của tôi một chút cảm giác đều không có."

"Anh là nói..."

Cao Đạm nói về danh dự đàn ông chỉ có thể điếm qua rồi ngưng, An Hân Phỉ dĩ nhiên là hiểu, nhưng cô không tin!

Cô bướng bỉnh cởi quần ngủ cả quần lót của anh ra, nhìn tính khí mềm mềm sục sục ngủ đông trong bụi cỏ đen, nó còn giống như trước đây, cho dù chưa trong trạng thái cương cứng mà vẫn cực lớn.

An Hân Phỉ duỗi tay vuốt ve lên xuống, nhưng bất kể cô khiêu khích thế nào vật mềm kia không có một chút tư thế cứng lên.

"Được rồi, Phỉ Phỉ." Cao Đạm đưa tay muốn kéo cô ra, lại bị hất ra "Không, em không tin!" Cô cúi đầu, bỏ vật kia vào trong miệng, đầu lưỡi dọc theo khe rãnh liếm mát, miễn cưỡng phun ra nuốt vào, thường ngày tới lúc này đại dương vật đã sớm thô cứng trướng to hiện giờ chút phản ứng đều không có.

"Cái này em tin đi."

"Không, em không tin được!" Cô sửa sang lại quần cho anh, thu dọn mảnh vỡ còn sót lại rồi đi ra ngoài.

An Hân Phỉ trốn đến khúc quanh phòng bệnh - chỗ không ai lui tới - quệt nước mắt, cô rất hy vọng tất cả chuyện này chỉ là một giấc mơ, tỉnh giấc, mọi thứ đều sẽ trở lại như cũ. Nhưng mà, vô số lần tỉnh giấc nửa đêm, lần lượt đẩy cô vào vực sâu tuyệt vọng.

Cô mệt mỏi quá, nhưng cô biết, mình không thể gục ngã, Cao Đạm cần cô.

Chuyện lần này hai người đều không đề cập lại, An Hân Phỉ như cũ tận tâm tận lực chăm sóc Cao Đạm, mà anh như cũ trầm mặc ít lời, mỗi ngày không ngủ thì ngồi trên xe lăn ngắm người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Khi An Hân Phỉ cho rằng họ sẽ như vậy đến hết nửa đời còn lại, bác sĩ mang đến tin tốt.

Bác sĩ tỏ ý ảnh chụp phần eo gần nhất của Cao Đạm cho thấy khối sưng trong mạch máu đã tan, đợi khối sưng hoàn toàn biến mất, thông qua trị liệu phục hồi, anh hoàn toàn có khả năng đứng lên một lần nữa.

"Thật vậy sao, bác sĩ, tôi... Tôi thật sự sẽ lành?!"

"Đúng vậy."

"Có người vợ tốt như vậy chăm sóc, anh cần phải nhanh nhanh phục hồi lại khỏe lên mới được!"

"Tôi sẽ, tôi sẽ."

Sau khi bác sĩ rời đi, Cao Đạm gọi An Hân Phỉ khóc không thành tiếng đang đứng bên "Phỉ Phỉ..."

Cô nhào vào trong ngực anh "Cao Đạm, anh nghe thấy không, anh sẽ khỏe, anh sẽ khá lên!"

"Ừ, anh sẽ lành."

"Vậy anh còn muốn em đi không?"

"Thực xin lỗi, anh sai rồi, quên mất tên khốn nạn là anh đi."

An Hân Phỉ rời khỏi vòng ôm của anh, giữ đầu anh rồi hôn môi, cuối cùng ở đầu lưỡi anh nhẹ nhàng cắn một cái "Đây là trừng phạt cho anh."

Editor: cười yuri, nam chính có con thứ 2:):) chương này hơi mất não nên anh em thông cảm vậy:):) chương sau H nha

Chương 40: Ngài Cao đang dần khôi phục

Từ khi bắt đầu làm trị liệu, Cao Đạm đã có thể cảm nhận được đôi chân mình có rất phản ứng rất nhỏ, điều này làm anh cùng An Hân Phi thật vui mừng, thấy rằng con đường phía trước cũng không phải tất cả đều là bụi gai.

Việc Cao Đạm bị thương vẫn luôn không nói cho cha mẹ Cao biết, dù sao hai vợ chồng già tuổi đã lớn, nên An Hân Phi sợ nếu chân anh không thể khôi phục, hai bác biết vượt qua thế nào.

Cũng may, mọi việc đều phát triển theo chiều hướng tốt đẹp.

Mỗi ngày buổi sáng Cao Đạm phải thực hiện mát xa chân một tiếng đồng hồ, để tránh cơ bắp ở chân bị héo rút làm ảnh hưởng tới việc khôi phục sau này. Mỗi khi bác sĩ mát xa cho anh thì An Hân Phi ở bên cạnh chăm chú theo dõi, cẩn thận ghi nhớ từng động tác, để khi về nhà rồi cũng có thể làm cho anh.

Sau đó buổi chiều phải tiến hành luyện tập đi lại suốt hai tiếng, chính là dựa vào khung tập đi chống đỡ thân thể cước bộ từ một đầu đến một đầu khác. Nhìn qua thì đơn giản, nhưng đối với người bệnh như anh mà nói: điều này rất khó khăn. Mỗi khi di chuyển từ đầu này tới một đầu khác anh đều phải tốn hơn mười phút, thậm chí còn lâu hơn, sau khi kết thúc người đầy mồ hôi là chuyện bình thường. An Hân Phi sợ anh cảm lạnh, liền ở một bên cầm khăn lông cho hắn lau mồ hôi cho hắn cổ vũ.

Tuy rằng khó khăn, nhưng mỗi ngày Cao Đạm vẫn kiên trì, muốn lần

nữa trở lại như xưa, cũng là duy trì niềm tin bị đi xuống của bản thân.

Dần dần, đầu gối của anh có phản ứng, làm anh có thể đứng lên bình thường đi bộ một bước.

Mà anh, cũng khôi phục sức sống ngày xưa, chuyện này do cô phát hiện ra trước.

Lại kể, sáng hôm ấy khi An Hân Phi như thường lệ lấy xô giúp anh đi tiểu, phủ nắm hạ thân anh, vật mềm kia lại tạch một chút đứng dậy.

An Hân Phi giật mình nhìn Cao Đạm, anh cũng không thể tin được.

"Cao Đạm, anh..."

"Anh... Anh cũng..."

An Hân Phi cực kỳ mừng rỡ, không cẩn thận tay hơi ra sức một chút, kích thích đến vật kia, đỉnh đầu tiết ra chút bạch dịch.

"Ô!"

"Muốn à?" An Hân Phi cười đến mị hoặc điên đảo, ngón tay khiêu khích vuốt ve nắm đầu.

"Phi Phi, đừng..."

Cô càng không nghe theo anh, tay nhỏ nắm chặt trên dưới hoạt động, hài lòng nhìn cự long ở trong tay mình bành trướng thô cứng, bên tai là tiếng kêu rên ầm nhẩn của Cao Đạm. Sau đó cúi đầu bỏ dương vật mút vào trong miệng, trên tay "thưởng thức" viên trứng cực đại, chúng nhanh chóng cương lên như xưa, trở nên thô cứng. Cô không ngừng cố gắng, đến khi vật kia phun ra chất dịch màu

trắng nùng đục.

"Ừm ~" Cao Đạm phát ra tiếng rên rỉ thoải mái.

An Hân Phỉ ngẩng đầu, mũi hoặc mà quyến rũ vươn đầu lưỡi liếm hết tinh dịch ở khoé miệng nuốt vào.

"Phỉ Phỉ ~"

An Hân Phỉ cọ xát lên môi anh "Ăn ngon lắm!"

Cao Đạm như trừng phạt mà vỗ vỗ mông cô "Tiểu yêu tinh!"

Một hôm, Cao Đạm kết thúc luyện tập cùng An Hân Phỉ trở lại phòng bệnh, cô vào toilet múc nước chuẩn bị cho anh rửa mặt rửa tay, vừa vặn đưa chuyển phát nhanh gõ cửa.

"Mời vào."

"Cô An Hân Phỉ có ở đây không? Có chuyển phát nhanh của cô ấy."

"Đưa cho tôi là được rồi."

"Tốt quá, phiền anh ký tên vào đây."

Cao Đạm xoẹt xoẹt ký tên của mình xuống, nhân viên chuyển phát rời đi, anh tò mò nghiên cứu cái hộp trên tay, là đồ gì mà mặt trên hộp chưa có đánh dấu. Đúng lúc anh muốn mở ra nhìn xem, An Hân Phỉ vừa vặn ra khỏi toilet, vừa thấy trên tay anh cầm đồ chuyển phát nhanh của mình, thêm bộ dáng muốn mở ra coi, cô liền hành động như chớp, cất bước tiến lên, cướp lấy món đồ trên tay anh che trong ngực.

"Rốt cuộc là cái gì thế, anh không thể xem sao?"

"Bí mật, hừ!" Nguy hiểm thật nguy hiểm thật, cô âm thầm thở ra một hơi.

"Ồ ồ, bí mật, bí mật đó." Về mặt anh cứng chiều.

Chương 41: Đồng phục cảm dỗ thần mã (H)

Buổi tối, sau khi hộ sĩ kiểm tra xong, chân trước vừa mới đi, An Hân Phi liền khóa cửa từ bên trong, thần thần bí bí vào toilet, Cao Đạm dựa trên giường cầm máy tính sắp xếp công việc, không chú ý tới hành động nhỏ của cô.

An Hân Phi giống như diễn vai nữ đặc công trong phim ảnh, vào toilet xong thì hé cửa ra một chút để có thể rình xem Cao Đạm trên giường có chú ý tới mình hay không. Thấy hết thảy đều như thường, lúc này mới yên tâm đóng lại cửa toilet, lấy một bộ quần áo đã sớm giấu trong ngăn tủ từ trước ra. Tuy rằng thẹn thùng đầy mặt, nhưng về mặt cô vẫn hưng phấn đi thay quần áo.

Khi cô đẩy cửa ra ngoài, Cao Đạm đang uống nước.

"Phụt... Khụ khụ!" Thấy cô trang điểm lập tức phun ngum nước trong miệng ra ngoài.

An Hân Phi chải kiểu tóc đuôi ngựa nghịch ngợm hai bên đầu, mặc đồng phục gợi cảm, áo trên ngắn nhỏ không che được đôi hào nhũ của cô, dưới làn váy ôm sát ngắn cũn cỡn là bờ mông trần trụi chưa mặc quần lót cùng với tất dài màu đen bao lấy đôi chân trắng ngần. Cô dựa vào cạnh cửa, khiêu khích cong một chân "Thầy, em tới thăm thầy, thầy đã khoẻ hơn chưa?"

"Phi Phi à, em muốn anh "tinh tấn nhân vong" [1] hả?"

"Hừ, đừng có nói bừa."

Cô chậm rãi đến gần mép giường, lấy máy tính đi "Thầy bị bệnh, mà vẫn còn sắp xếp bài tập?"

Nếu vợ yêu nhà mình muốn chơi trò sắm vai nhân vật, anh tự nhiên cũng không cự tuyệt.

Cao Đạm đẩy mắt kính trên mũi, vẻ mặt từ ái nhìn An Hân Phi "Bạn học Tiểu Phi không ngoan ngoãn đi học, tới chỗ này làm cái gì?"

"Làm cái gì, đương nhiên là làm tình nha." Vẻ mặt cô quyến rũ, cố ý cúi thấp người làm lộ hơn phân nửa bộ ngực trước mắt anh "Giống như ngày trước em cùng thầy làm vậy." Ngữ điệu dịu dàng cao lên, thậm chí âm cuối có chút run rẩy, làm tim anh tê ngứa giống như bị mèo cào.

"Ồ? Nhưng mà thầy đang bị bệnh rồi?" Cao Đạm dù bận vẫn ung dung nhìn An Hân Phi.

"Không sao cả, em có thể tự mình động ~" Cô ấn cái nút ở mép giường, đầu giường hạ xuống, sau đó cô nhấc chân leo lên giường, vừa lúc ngồi bên hông anh, váy ngắn nho nhỏ không che lấp được cảnh xuân mỹ diệu, anh tách hai chân cô ra, hoa môi béo mập thăm ra mềm mịn mật dịch, miệng nhỏ lúc đóng lúc mở như đang dụ dỗ người tiến vào.

Con người anh biến trầm, nhiễm sắc thái tình dục.

Cô gỡ kính anh xuống, đặt trên cái tủ đầu giường, đỏ mặt cắn môi kéo tay anh qua phủ trên hai ngực của mình. Cao Đạm thuận thế đè ép vuốt ve lên, kỹ xảo phong phú nhẹ nhàng làm cô gái nhỏ phát ra tiếng rên yêu kiều "A... Cao Đạm ~"

"Bé hư, sao lại gọi thẳng tên tục của thầy giáo như thế?" Cao Đạm như trừng phạt đánh phần nhũ thịt lộ ra bên ngoài, cô lập tức ưm ra tiếng.

"Em... Em sai rồi... Cao Đạm ~"

"Bé cưng, tự mình cởi quần áo ra."

An Hân Phỉ nghe lời cởi ra áo trên ngực nhỏ, mất đi thứ trói buộc nên một đôi miên nhũ nháy ra, tạo nên nhũ sóng xinh đẹp.

"Đầu vú nhỏ của bé cưng hiện tại biến thành sắc hồng rồi." Cao Đạm dùng ngón tay miêu tả ửng đỏ quầng vú, nhưng lại không đụng vào mẫn cảm đầu vú kia.

"Còn không... Ừm... Đều là tại anh làm..."

"Ha ha." Anh cúi đầu đem đầu vú bỏ vào trong miệng, khoang miệng mềm ẩm cẩn thận liếm mút, trên nải tiêm mẫn cảm sinh từng trận tê dại, cô không khỏi khẽ khàng phát ra kêu sung sướng, phía dưới đã sớm lan tràn.

"Cao Đạm... Tiến vào... Em muốn..." An Hân Phỉ vận vẹo không yên, kéo kéo quần Cao Đạm, một bộ dạng bị lừa dục đốt người.

"Chậm một chút, bé cưng." Đôi tay anh che chở cô bé nhà mình, sợ cô bị ngã xuống giường.

Cô giúp anh bỏ quần ra, nơi riêng tư trần trụi phiếm nước thỏa mãn ma xát qua qua lại lại trên dương vật cực đại "A a..."

"A ~"

Anh kéo đầu cô xuống cùng nhau dây dưa hôn môi, An Hân Phỉ vừa cùng anh hôn môi vừa chậm rãi nâng thân thể lên, đỡ dương vật của anh rồi ngồi lên. Theo dương vật nóng cháy chậm rãi cắm vào, hai người phát ra tiếng than nhẹ đầy thỏa mãn.

Cao Đạm giống như hạn hán đã lâu gặp mùa mưa rào, khi cực đại quy đầu căng hoa môi ra, chôn người vào dững đạo ấm áp thì bị kích thích đến thiếu chút nữa bắn ra, may mắn mà nhịn xuống được, nếu không ở trên giường mang cái danh "tiết sớm" thì cũng muốn chết quách đi cho rồi.

Động tác An Hân Phỉ trên dưới lên xuống, cô có thể cảm nhận được rõ ràng thịt vật to dài cứng rắn ở trong dững đạo của mình va chạm rút ra rút vào, đôi mắt đẹp khẽ mở, môi đỏ mọng khẽ hé, tay nhỏ đặt trước lồng ngực dày rộng của người đàn ông, biểu tình mềm mại đáng yêu mà thật gợi cảm.

Cao Đạm gơ tay vén lọn tóc mai mướt mồ hôi của cô ra đằng sau, bàn tay to vuốt ve khuôn mặt nhỏ của cô. Dương vật cứng rắn dưới háng dường như có ý thức, không kiêng nể gì đâm đến độ sâu trước nay chưa từng khai phá.

"Ừm... Thật sâu... Ô!" Bé cưng nhà mình - với thể lực không thể chống đỡ nổi nữa - nằm sấp trên người anh, đầu vú đỏ bồng cọt qua khoe miệng người đàn ông, anh không hề khách khí nhét nhũ viên vào trong miệng, liếm mút khiêu khích.

"Nha..." Dưới sự tiến công của hai luồng khoái cảm, An Hân Phỉ càng thêm động tình, phát ra rên rỉ ngọt ngào.

Có lẽ là gần đây làm trị liệu thật sự không tệ, Cao Đạm có thể thực hiện động tác thẳng lưng hướng về phía trước, thay đổi quyền chủ động trong "trận đấu" ái tình này, anh kiếm một góc độ xảo quyệt, liên

tục kích thích chỗ sâu mẫn cảm trong nhụy hoa cô.

"A... Không được... Nơi đó... A nha!" Khoái cảm tới rõ ràng như vậy, từ hạ thể trong nháy mắt trải rộng ra toàn thân, rồi sau đó tiết thân mà ra.

Mật dịch hơi nóng tưới lên trên quy đầu của anh, cảm giác chính mình cũng sắp bắn tinh, Cao Đạm lại lần nữa thọc vào rút ra mấy chục bận, khai phá từ cung mềm mịn ấm nóng của cô vợ bé bỏng, rồi không hề khắc chế dục vọng, đến khi tưới hết tinh dịch đặc sệt vào chỗ thật sâu trong hoa huyết của vợ yêu mới cảm thấy mãn nguyện ngậm môi cô mút vào.

"Bé cưng, nếu ngay sau đó anh rời em mà đi, như vậy giờ khắc này anh hy vọng có thể chết ở trên giường của em."

"Đừng nói bừa, chúng ta sẽ ở bên nhau thật lâu thật lâu, em không thuộc về ai khác, chỉ thuộc về anh." Rồi sau đó An Hân Phỉ ghé vào bên tai Cao Đạm nhẹ nhàng nói gì đó.

Thoáng chốc, hơi thở của anh trở nên khô nóng.

"Anh có thể... Tùy lúc... "Làm" em..." Cô bảo như vậy.

[1] Tinh tẫn nhân vong - 精尽人亡: thuật ngữ Trung Quốc, thường dùng cho phái nam bởi vì hoạt động tình dục quá nhiều mà dẫn đến tử vong. Dân gian cũng lưu truyền cách nói "Một giọt tinh, mười giọt máu" =))) Giải thích câu này thì là: lấy tinh dịch để theo dõi tinh hoa thân thể con người, có thể bù trừ cho mười giọt máu, vì vậy bắn tinh sẽ làm tổn thương sinh lực/nguyên khí. Vậy nên phái nam cần tiết chế tình dục, hoặc là nhịn không bắn, để bảo tồn tinh dịch. Theo y học hiện đại, tinh dịch có thể được bổ sung qua sự trao đổi chất trong cơ thể. Đối với người thường mà nói, trừ khi sinh hoạt tình dục

quá thường xuyên hoặc kịch liệt, thì bắn ra cũng không làm tổn hại thân thể (Baidu).

Editor: lâu rồi mới H _(:3」 ∠)_ vừa dịch H vừa nghe nhạc deep =)))
Baidu Baike nhiều thông tin hay ho vl. Sang Baike còn có cả một
đồng giải thích rồi khuyên nhủ =))) tui cũng đã update văn án truyện
mới, truyện cutoe đáng yêu nhé, no H à =)))

Chương 42: Cuối cùng, hoa cũng nở rồi

Gần đây An Hân Phỉ hay có cảm giác mệt mỏi thích ngủ, cả ngày tinh thần uể oải không gượng dậy nổi. Cao Đạm phát hiện ra, thúc giục cô đi khám kiểm tra.

An Hân Phỉ vốn dĩ thấy Cao Đạm chuyện bé xé ra to, có lẽ là vì nắng nóng do vào hè, ai ngờ có hôm trước cửa toilet mất mũi tối sầm thiếu chút nữa té xỉu, cô liền hoảng, quyết định nghe theo Cao Đạm đi khám sức khỏe.

Cao Đạm muốn đi cùng An Hân Phỉ, nhưng lại vướng buổi tập nâng cao toàn diện đã lên lịch từ trước, An Hân Phỉ bảo anh cứ tập luyện, cô khám xong thì sẽ đi tìm anh, lúc này anh mới yên tâm.

An Hân Phỉ không biết bệnh tình của mình cần tới khám khoa nào nên tới nơi chẩn đoán trước, ai dè được khuyên tới khoa phụ sản!

An Hân Phỉ ngồi trên băng ghế dài trước cửa phòng khoa phụ sản đợi, chốc sau đã được gọi vào khám.

Bác sĩ là một người phụ nữ trung niên trên dưới bốn mươi tuổi, trông rất thân thiện.

"Cô cảm thấy thế nào, có biểu hiện gì không?"

An Hân Phỉ miêu tả tình trạng của mình mấy ngày nay "Vâng, luôn cảm giác cả người mệt mỏi, thích ngủ, lúc trước có lần thiếu chút nữa thì ngất."

"Sinh hoạt vợ chồng ra sao?"

"Dạ, vẫn bình thường, khá tốt." Không ngờ bác sĩ sẽ hỏi cái này, An Hân Phỉ hơi xấu hổ.

"Cô ở nhà có dùng que thử thai không?"

"Không có, ý bác sĩ là tôi đã mang thai?"

"Khả năng có bầu rất lớn, nhưng cô vẫn cần kiểm tra thêm."

"Vâng."

An Hân Phỉ rút máu, rất nhanh đã có kết quả xét nghiệm, An Hân Phỉ đọc, bộ dạng như đi vào cõi thần tiên, sau khi hoàn hồn, cẩn thận cất giấy xét nghiệm vào túi áo, tới nơi luyện tập của Cao Đạm.

Lúc này trong phòng tập chỉ còn mỗi Cao Đạm, bây giờ anh đã có thể thành thạo nhờ nạng đỡ tự nhiên đi lại.

Nghe được tiếng bước chân, Cao Đạm nhìn về phía cửa, thấy người tới, khước môi hơi nhếch lên tạo thành vòng cung đẹp mắt "Thấy anh đi như nào?"

"Cực kì giỏi luôn." An Hân Phỉ không keo kiệt đưa ra lời khen ngợi.

"Phỉ Phỉ, chờ anh đi qua nhé."

"Được ~"

Ánh mắt cô nhu hòa ngắm Cao Đạm đang chậm rãi đi về phía cô, nghĩ tới kết quả xét nghiệm..... Cô hồi hồn, anh đã đi tới trước mặt

cô, nắm tay cô "Kết quả khám bệnh thế nào?"

An Hân Phỉ không nói lời nào, chỉ ngẩng đầu nhìn anh

Trên mặt anh dần dần nôn nóng "Rốt cuộc như nào, có sao không, sẽ không có việc gì chứ, chắc là do vào hè nên chưa thích ứng được như em nói, có phải hay không?"

An Hân Phỉ không trả lời, đột nhiên ôm lấy anh.

"Sao, thế nào?"

"Thế giới hai người của chúng ta kết thúc." An Hân Phỉ ở trong ngực anh cất tiếng phiến muộn.

Cao Đạm không hiểu đầu của tai nheo ra sao "Nghĩa là sao?"

An Hân Phỉ nắm tay anh đặt trên bụng mình "Em mang thai, anh làm ba ba rồi!"

"Thật sự?!" Cao Đạm nắm hai vai cô, đôi mắt cong cong vì cười tiết lộ lúc này anh vui vẻ biết bao nhiêu "Nói cho anh, là thật hả?!"

"Vâng." Vừa rồi giấy kết quả khám viết cô đã mang thai một tháng, thì ra những triệu chứng đó đều là biểu hiện thường thấy ở các sản phụ mang thai trong thời gian đầu.

"Đã một tháng." Dường như Cao Đạm không kìm được nhếch lên khóe môi "Kia... Tối hôm đó chúng ta làm tình... Không sao chứ?" Nghĩ đến đêm đó chị xã trong bụng có em bé cùng anh... Không khỏi toát mồ hôi lạnh toàn thân.

"Bác sĩ nói em bé rất khỏe mạnh, đừng lo lắng." An Hân Phỉ còn như

không vỗ vỗ vai anh.

"Kìa, chúng ta đây mau về phòng bệnh đi."

"Anh còn chưa tập xong đâu đấy!"

"Chính do em..."

"Cục cưng nói, bé muốn ba ba nhanh chóng khỏe lên."

"Cảm ơn em, Phỉ Phỉ, tha thứ cho anh, lúc trước..." Ý anh chính là chuyện ép cô rời đi.

An Hân Phỉ cắt lời anh "Cao Đạm, nghe em nói."

"Hợp đồng mang thai kia, bỏ đi được không?"

"Có... Ý gì?"

"Ý là, em yêu anh, em cam tâm tình nguyện vì người em yêu mà sinh con đẻ cái, không liên quan gì tới hợp đồng, em muốn cùng anh ở bên nhau, cả đời." Lúc này đây, quanh thân An Hân Phỉ phủ đầy ánh nắng ấm áp, mặt mày như tranh vẽ, thánh khiết và minh diễm [1], Cao Đạm vĩnh viễn đều nhớ rõ hình ảnh này.

"Phỉ Phỉ..." Anh động lòng ôm cô vào lòng "Anh yêu em" là tình yêu cũng là trách nhiệm.

"Em cũng yêu anh."

Cuối cùng, hoa cũng nở rồi, mà người, đập trên hoa mà tới.

[1] Minh diễm: tươi đẹp và rực rỡ

Editor: có thai là cũng gần kết rồi đó cả nhà, và tui tiếp tục pr cho truyện mới sắp làm "Ta thật sự là Bạch - Phú - Mỹ" nhé:v cutoe độ, mại dzô mại dzô

Chương 43: Hình thức ngược cầu sắp bắt đầu

Vừa mới biết An Hân Phi mang thai, Cao Đạm vui mừng quá đổi vội vàng gọi điện cho mẹ Cao.

"Mẹ, chúc mừng mẹ lại phải làm bà tiếp rồi." Anh cười, kéo vợ xuống ngồi bên cạnh mình, tay phải rảnh rỗi nắm tay cô đang đưa qua lại "Vâng, Tiểu Phi mang thai!"

"Ai u, bây giờ mẹ không cần qua đây đâu, đúng, không có việc gì, cô ấy ở bên cạnh con, được!" Cao Đạm đưa điện thoại cho An Hân Phi "Mẹ muốn nói chuyện với em."

An Hân Phi nhận lấy điện thoại từ tay anh "Mẹ, vâng, khá tốt, không có cảm giác gì, chỉ là dễ mệt rãi rồi thôi ạ." Cô nháy nháy mắt, làm khẩu hình với anh "Mẹ nói muốn qua đây!"

Cuối cùng anh lắc đầu "Ngàn vạn lần đừng đồng ý."

"Mẹ, mẹ đừng qua đây, chờ con ổn định, con cùng Cao Đạm trở về thăm mẹ với ba." Cô quay qua ôm lấy anh "Mẹ muốn nói với anh này."

Cao Đạm lại cầm điện thoại, mẹ Cao trong điện thoại dặn dò anh chăm sóc cho con dâu cùng cháu nội, anh cười đáp ứng "Con biết rồi, con có là ông bố trẻ con đâu."

Tắt điện thoại, vợ chồng nhà này như trút được gánh nặng, thở ra một hơi thật sâu.

An Hân Phỉ vỗ vỗ ngực "Làm em sợ muốn chết, nếu mẹ tới thấy anh như vậy thì làm thế nào?"

"Còn có thể làm thế nào nữa, đương nhiên là phải phê bình đồng chí An Hân Phỉ không chăm sóc tốt cho người chồng là tôi đây chứ sao." Cao Đạm cố ý trêu cô.

"Được lắm, anh còn nói em hả, còn nói em hả?!" Cô trừng mắt thật to nhào vào anh, anh sợ tới mức lập tức ôm cô vào lòng "Tiểu tổ tông, chậm chút, cục cưng trong bụng chịu không nổi đâu."

Cô nghịch ngợm thè lưỡi "Quên mất."

Cao Đạm véo mũi cô, vẻ mặt cứng chiều "Đồ nghịch ngợm!" Lại giúp cô vén mấy lọn tóc do cô ồn ào ầm ĩ mà dính trên má ra sau đầu "Có phải nên gọi cho ba mẹ vợ rồi không hả?"

An Hân Phỉ cân nhắc hồi lâu, gật gật đầu. Tuy rằng bất mãn với người nhà, nhưng cô vẫn gọi cho ông An Chí Quốc.

"Ba, vâng, Cao Đạm khôi phục khá tốt, con... Con cũng khá tốt... Ba... Con... Mang thai."

"Ai da, chúc mừng con cùng Cao Đạm nha." "Bây giờ mẹ con nhiều tháng rồi, bác sĩ bảo phải nằm trên giường nghỉ ngơi, ba bây giờ thật sự không có thời gian qua thăm....."

"Không sao, ba cứ chăm sóc cho mẹ thật tốt, không cần lo lắng cho con cùng Cao Đạm đâu." Cô treo điện thoại, nhún nhún vai với anh.

Bà xã dừng dừng như vậy hết sức làm anh đau lòng, không khỏi càng thương cô thêm "Bé ngoan, về sau anh sẽ thương em chăm lo

cho em."

"Ừ, còn có cục cưng của chúng ta nữa!" Cô nhu thuận ghé sát vào ngực anh, tương lai, người đàn ông này, bất kể bụi gai hay đường bằng phẳng đều nắm tay cô cùng nhau đồng hành.

Gần đây anh có hơi nóng lòng, muốn nhanh nhanh xuất viện về nhà lo cho chị xã đang mang thai, vì thế mỗi ngày tăng thêm thời gian tập luyện, kết quả chân bị rút gân nghiêm trọng. An Hân Phi đau lòng muốn chết rồi, oán trách anh không yêu quý thân thể của mình, ngồi ở một bên giường hờn dỗi.

Cao Đạm chống gậy tới gần cô, vẽ mặt nịnh nọt lấy lòng "Anh sai rồi còn không được sao?"

"Hừ!" Bên trái hừ hừ.

"Anh thật sự biết sai rồi, tha thứ cho anh đi!"

"Hừ!" Bên phải lại hừ hừ.

Cao Đạm thấy thế nhanh trí kêu "Ai u, chân..."

Quả nhiên, nghe thấy anh nói đến chân, cô lo lắng "Thế nào, chân lại rút gân, em giúp anh xoa xoa!"

Cao Đạm kéo tay cô qua, nắm thật chặt "Về sau anh sẽ không cạy mạnh nữa."

Cô cũng mềm lòng, ngón tay vẽ lên lòng bàn tay anh "Anh đã nói sẽ không lại làm em lo lắng, anh không được nuốt lời."

"Được."

"Bé con là nhân chứng." An Hân Phỉ nắm tay anh sờ sờ bụng mình.

"Được, ba về sau sẽ ngoan ngoãn, bé con cũng phải ngoan ngoãn nhé." Anh nhẹ giọng nói với bụng cô.

Có An Hân Phỉ cùng "bé con" giám sát, Cao Đạm dần dần khỏe lại, hồi phục không tệ, bác sĩ nói đã có thể xuất viện, anh tuân lệnh, lập tức làm thủ tục xuất viện, hai vợ chồng trở về căn nhà của mình ngọt ngào ngào chờ đợi bé con nhỏ sinh ra.

Editor: ngược chó FA =)))) hí hí, trung thu vui vẻ nhe các cầu FA.
Chương này ngắn vc =))))

Chương 44: Hàng ngày dưỡng thai (ngược cầu)

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Cao Đạm lấy lý do bị thương dưỡng bệnh, hoãn lại một năm công tác, ăn vạ ở nhà chăm bẵm bà mẹ chờ sinh. Sau đó, vợ chồng hai người: một dưỡng chân, một dưỡng thai, bắt đầu mở ra chương mới trong đời.

Đây là lần đầu tiên mang thai của An Hân Phỉ, mới đầu, phản ứng nôn nghén của cô đặc biệt mạnh mẽ, gần như ăn cái gì ói ra cái nấy, việc này làm anh xã nhà cô đau lòng muốn chết mất thôi, mỗi ngày chỉ có thể thay đổi cách nấu để cô ăn ngon hơn, dù cô ăn nhiều hơn một chút.

"Bé cứng bé ngoan, uống thêm chút nữa đi." Ông chồng tốt "nhị thập tứ hiếu" Cao Đạm trên tay cầm một chén nhỏ chứa canh long nhãn cầu kỷ cá diếc [1], phát ra mùi cá thơm, cầu kỷ đỏ tươi thêm hành lá xanh biếc thơm lừng, màu sắc rực rỡ rất là đẹp, món này anh đã cố ý hầm suốt ba tiếng đồng hồ, nước canh đã nấu thành màu trắng sữa.

An Hân Phỉ lại không thèm cảm động, cau mày nghiêng đầu, liên tục xua tay "Không muốn, không uống, tanh lắm!"

"Sao lại tanh được, không đâu, không tin em nếm thử." Anh múc một muỗng canh, dịu dàng dụ dỗ.

Cô thăm dò nhìn nhìn, lại ngó ngó Cao Đạm, gượng há miệng nếm

thử muống canh anh đưa cho.

"Sao hả?"

Cô chép chép miệng "Hương vị cũng không tệ lắm."

"Vậy lại uống thêm nào." Thấy cô nhận xét không tệ, anh còn hứng khởi hơn cô, vội vàng lại đổ ăn mấy muống nữa.

Cảnh tượng này ở nhà họ Cao nhiều không đếm xuể, lúc nào cũng thấy ông chú già cầm cái chén nhỏ lẹo đẹo theo sau hầu hạ cô vợ đồng đành.

Cũng may nôn nghén không đến một tháng thì hết, tuy bà cô này ăn uống vẫn không tốt hơn là bao, nhưng đã không còn ăn gì phun nấy nữa.

Bây giờ thứ làm Cao Đạm lo lắng chính là tính tình sáng nắng chiều mưa trưa ẩm ướt của người sắp làm mẹ, thỉnh thoảng hay trốn ở một góc khóc nhè.

"Sao vậy, bé cưng?" Cao Đạm vừa mở mắt đã thấy vợ nhỏ ngồi ôm chân sụt sùi ở trên giường.

"Không... Không có gì..."

Anh ngồi dậy kéo cô vào trong ngực, lại giém chăn cho cô, sợ cô cảm lạnh, nhìn đồng hồ mới rạng sáng bốn giờ "Bé cưng ngoan ngoan, vẫn còn sớm, ngủ tiếp đi."

Cô lắc đầu "Không ngủ được."

"Ông xã kể truyện cổ tích cho em nhé."

"Ngày xưa có hai con thỏ, một con trắng cùng một con đen, lúc trước hai con thỏ không quen biết nhau, một ngày, con thỏ đen ở đồng cỏ bỗng nhiên gặp một con thỏ màu trắng giống mình cũng đang ăn cỏ, thỏ đen chưa bao giờ gặp bé thỏ nào trắng tinh đáng yêu như vậy, vì thế, nó quên mất ăn cỏ, lặng lẽ đi theo sau thỏ trắng quan sát."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó, con thỏ đen không lúc nào là không ở đó, điều này khiến cho thỏ trắng chú ý, hai con thỏ trở thành bạn bè, cùng nhau kết bạn ăn cỏ, cuối cùng, thỏ đen cùng thỏ trắng thành thân, tạo thành một gia đình nhỏ, hiện tại đang chờ mong em bé thỏ sinh ra."

Cô nghe xong mới nhận ra truyện cổ tích của Cao Đạm chính là chuyện của mình, cười tủm tỉm mở to mắt ngắm anh.

"Cao Đạm ~"

"Anh đây."

An Hân Phỉ thỏa mãn chui vào trong ngực anh "Có anh ở đây thật tốt."

.....

Cao Đạm ở trên mạng mua gấu bông đồ chơi cho vợ yêu, cao chừng hai mét, bây giờ mỗi ngày An Hân Phỉ đều ăn vạ trên người xem sách dạy trẻ, ánh nắng buổi chiều ấm áp xuyên qua cửa sổ sát đất chiếu vào phòng, phủ trên người cô, khiến cho quanh thân đều tỏa ra vàng sáng màu vàng ấm áp, gần đây cô vốn thích ngủ, cứ như vậy cầm sách dựa vào con gấu bông mà ngủ.

Cao Đạm thấy cô ngủ rồi, về phòng cầm chăn rồi khẽ khàng đến gần lấy sách trên tay cô, nhẹ nhàng đắp tấm chăn lên người cô, nhu tình đầy mắt.

Dịu dàng êm đềm, năm tháng tịnh hảo [2], đại để như thế.

Tác giả có chuyện muốn nói: vì sao popo không thể đi lên!!

Editor: phận làm cầu FA tủi thân muốn lòi mọe mắt:)

[1] Canh long nhãn cầu kỷ cá diếc: thô ra theo tui là canh cá diếc với long nhãn/quả nhãn cùng cầu kỷ (hay câu kỷ tử, VN mình nấu lẩu hay gà hầm đều cho quả này nè, giòn ngọt thơm thơm nên tui thích ăn lắm)

Long nhãn giúp bổ máu, cá diếc giúp điều hòa thân thể, sau khi bị bệnh yếu ớt thì hầm canh cá diếc này vô cùng bổ cho thân thể. Phụ nữ lại càng nên ăn nhiều long nhãn và cá diếc, bổ máu dưỡng nhan. Canh này lợi nước an thai, bổ khí khỏe thận, thích hợp ăn cả 4 mùa trong năm.

Nguyên liệu: long nhãn, táo tàu, cá diếc, nước trắng, đường phèn trắng.

Cách làm:

1) Táo tàu rửa sạch bỏ hạt.

2) Long nhãn rửa sạch.

3) Xử lý cá diếc thật sạch, bỏ vào nồi đất, cho nước trắng, bỏ long nhãn cùng táo đỏ vào, đun trên lửa lớn tới khi sôi, đun thêm 60 phút nữa trên lửa nhỏ, thêm đường phèn trắng tới khi hòa tan là được.

[Click để xem ảnh](#)

[2] Tịnh hảo: yên bình tươi đẹp (ai đọc Hào môn kinh mộng 3 của Ân Tâm do chị Tô Ngọc Hà dịch sẽ biết này:3)

Chương 45: Tiếp tục ngược cầu

Thời gian trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt hạt đậu bé nhỏ trong bụng An Hân Phỉ đã được ba tháng, ba tháng qua, ông xã tốt "nhị thập tứ hiếu" Cao Đạm đã thành công thăng lên cấp super chuẩn mực ba ba, mười vạn câu hỏi về việc dạy dỗ con cái như nào đã có thể hạ bút mà thành được văn.

Gần như cứ cách mấy ngày mẹ Cao sẽ gọi điện tới hỏi han tình trạng của vị sắp làm mẹ, sau đó dặn dò vị sắp làm ba ba vài câu, ngược lại, điện thoại từ ông An Chí Quốc lại rất ít ỏi. Hai vợ chồng đúng hạn đi kiểm tra thai sản, bác sĩ nói em bé rất khỏe mạnh, hai người liền quyết định đưa bé đậu nhỏ trong bụng về nhà chào hỏi ông nội bà nội. Hơn nữa chân Cao Đạm cũng đã khôi phục, nhìn bên ngoài thì hoàn toàn không có vấn đề gì, chỉ là khi trời đầy mây hay mưa thì không tránh được eo sẽ đau.

Lần này vẫn là Cao Đạm lái xe đi trên cao tốc, mẹ Cao không yên lòng, sáng sớm gọi điện hỏi.

"Con lái xe thế có an toàn hay không?"

"Không đâu mẹ, mẹ chờ hơn ba tiếng nữa chúng con đến." Anh một tay cầm điện thoại một tay xách hành lý, ánh mắt dõi theo cô, ý bảo cô cẩn thận bậc thang.

"Được được được, vậy con đi chậm một chút, chú ý an toàn, chăm sóc Tiểu Phỉ cho tốt, ai da, con bé ngủi thấy mùi xăng có bị nôn ọe gì không, con có chuẩn bị mớ chua trên xe không hả?" Mẹ Cao ở đầu

kia rất lo lắng.

"Mẹ, Tiểu Phi đỡ ốm nghén hơn nhiều rồi, con có chuẩn bị mớ chua cho cô ấy, mẹ cũng đừng lo quá."

Cắt điện thoại, khoe miệng anh mỉm cười, vẻ mặt bất đắc dĩ nhún nhún vai "Hiện tại em chính là quốc bảo nhà họ Cao, không người có thể địch nổi."

Hôm nay tâm tình cô rất tốt, mấy ngày nay cô ăn uống khá lên không ít, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng hai tay chống eo làm mặt xấu với anh "Vậy anh cần phải đối xử với quốc bảo tốt một chút, bằng không... Hừ hừ, cẩn thận em tố cáo tình trạng bí mật của anh đấy nhé!" An Hân Phi quơ nắm đấm nhỏ lên giả vờ uy hiếp.

Cao Đạm cất vali hành lý vào cốp xe "Bà xã đại nhân, anh có đối xử không tốt với em sao?" Khi nói chuyện đem người nào đó ôm vào trong ngực.

"Anh nói xem, cả ngày bắt em uống canh này canh nọ!" Cô dẩu miệng oán giận.

"Bà cố nhỏ ơi, anh làm thế không phải là vì em với con à?" Anh yêu thương véo véo chóp mũi cô.

"Người ta biết mà!"

"Ngoan, chúng ta đi thôi, mẹ đang đợi."

Anh giúp cô ngồi xong, sợ cô không thoải mái lại tỉ mỉ kê cái gối ôm sau eo cô, lại tự mình thắt đai an toàn cho cô, lúc này hai người mới lên đường xuất phát.

Dọc đường đi An Hân Phi mở cửa sổ hóng gió rất thỏa mãn, nhưng Cao Đạm đang điều khiển tay lái ở bên cạnh lo cô bị cảm lạnh không tránh được lái nhai vài câu.

"Ông Cao già cả, anh dài dòng quá." Cô trêu ghẹo anh.

"Cô bé này, dám nói ông xã em già?" Anh đưa một tay ra véo mũi cô.

"Ấy, anh chú ý sai trọng điểm rồi, em là nói anh dài dòng, dài dòng!"
Cô xoa mũi, bĩu môi bán manh [1].

Anh chỉ cười không nói, hiện tại anh cực kì thích trêu vợ bé bỏng nhà mình, đôi khi trêu hơi quá cô như mèo con mà giương móng vuốt nhỏ lên.

.....

Khi tới nơi, vừa vặn 10 giờ trưa, hai người vào sân mới vừa xuống xe mẹ Cao đã chạy ra đón.

"Mẹ!"

"Ai u, Tiểu Phi à, cảm thấy thế nào có mệt hay không hả, mau vào nhà." Nói xong bà liền kéo tay cô đi vào trong.

Cô quay đầu lại tìm Cao Đạm, anh nhanh chóng đuổi kịp, nắm lấy tay cô "Mẹ, mẹ đúng là có con dâu cháu trai thì không cần con trai nữa mà."

"Cần chứ cần chứ, đều cần cả, chỉ là hiện tại Tiểu Phi có mang, mẹ đương nhiên muốn chăm nom hơn, đây là lần đầu mang thai, mọi chuyện đều phải chú ý."

Ba người vào nhà, mẹ Cao liền thúc giục Cao Đạm đưa An Hân Phi đi nghỉ ngơi.

"Tiểu Phi à, mau về phòng nằm nghỉ đi, ngồi xe khăng định mệt lắm, mau, Cao Đạm..."

"Mẹ, con không mệt, thật đó, con muốn cùng mẹ nói chuyện." Cô cầm tay bà nhẹ nhàng nói.

"Được, chúng ta ngồi trên sofa đi, đừng đứng nữa."

"Mẹ, con đi pha trà." Sau lại hướng cô dặn dò "Sau đó chuẩn bị sữa bò cho em."

Cô gật gật đầu, có chút xấu hổ, ở trước mặt mẹ chồng sai bảo con trai quý báu của người ta, cảm giác kỳ quái, nhưng mẹ Cao lại không thèm để ý, gật đầu với Cao Đạm.

"Đúng rồi, con chờ mẹ chút." Bà vỗ vỗ tay cô, vẻ mặt thần bí trở về phòng ngủ, chốc sau cầm trên tay cái túi nhỏ trở ra.

"Tuy nói nhà mình không ít tiền mua quần áo trẻ con, nhưng mẹ nghĩ chính mình làm cũng thể hiện một phần tâm ý." Túi nhỏ được mở ra, bên trong đều là quần áo em bé do chính mẹ Cao tự tay khâu vá, bên cạnh áo nhỏ quần nhỏ còn có yếm.

"Mẹ, làm ngài mệt mỏi rồi." Thực sự cô cảm động muốn khóc, tay sờ lên những bộ trang phục bé xíu, đường may tinh tế tỉ mỉ, nguyên liệu đều cực tốt.

"Không mệt, mệt cái gì đây, mẹ một ngày ở nhà cũng không có gì làm, con thích thì tốt rồi."

"Thích, thích, mẹ, cảm ơn mẹ!"

"Ai u, sao lại khóc, Cao Đạm..." Mẹ Cao thấy con dâu khóc liền luống cuống tay chân. Cao Đạm tay bưng trà nóng cùng sữa bò hỏi han "Sao vậy mẹ?"

"Tiểu Phi khóc, mau, con..."

"Mẹ, con không có việc gì, bình thường, gần đây cảm xúc không ổn định hơi quá."

"Không có việc gì, mẹ, đừng lo lắng." Anh đưa trà nóng cho bà rồi đưa sữa bò nóng cho vợ, còn cẩn thận lau nước mắt cho cô "Đừng khóc, phải uống sữa rồi."

"Vâng." Cô nhận lấy cốc sữa, nín khóc mỉm cười, vẻ mặt hưng phấn đưa cho anh xem "Anh xem, mẹ làm quần áo cho bé con."

Cao Đạm cầm một cái lên nhìn, giơ ngón tay cái lên với mẹ "Mẹ thật lợi hại."

Bà cười cười uống ngụm trà, cuộc sống như bây giờ làm bà thật sự rất hài lòng.

Editor: gió nổi lên đi, thêm ngược cầu lên đi, phát thêm cầu lương đi
T__T

[1] Bán manh: giả bộ cute làm người ta rung động (ý tốt), hoặc cố ý làm dáng (ý xấu).

Chương 46: Lau súng cướp cò bị cắt ngang (H)

Mẹ Cao uống trà con trai nấu, nhìn dáng vẻ thân mật hạnh phúc của con trai cùng con dâu, khỏi phải nói vui vẻ biết bao nhiêu. Nhớ lại hai năm trước, con dâu cũ cùng cháu nội ngoài ý muốn qua đời, bà thậm chí không dám chờ mong trong nhà sẽ còn xuất hiện hình ảnh như vậy, con trai của bà thật sự tươi cười hạnh phúc từ đáy lòng.

"Ba sao lại không ở đây?" Cao Đạm cầm lấy cốc sữa bò An Hân Phi đã uống hết, thuận tay lấy khăn giấy lau chút sữa còn dính lại trên mép vợ, động tác thành thạo tự nhiên.

Mẹ Cao ngắm động tác của hai người, ý cười tràn đầy "Ba con ấy à, lão già khó tính hay hục hặc kia à." Bà nói tới ba Cao, mặt mày vui vẻ "Biết hôm nay các con về nhà, sáng sớm đã thức dậy chờ, kết quả đợi nửa ngày chưa thấy bóng dáng hai đứa, trùng hợp bác Vương của con tìm ông chơi cờ liền đi ngay, đi khoe luôn." Đến nỗi khoe khoang là gì đều dễ biết.

"Các con không biết đâu, vừa hay tin Tiểu Phi có thai, gương mặt của ba con ấy à, thật là, không giấu được tươi cười." Bà vui tươi hơn hờ bóc phốt ba Cao "Nghe thấy mẹ không đến chỗ hai đứa, mặt mày liền xụ xuống, nói cái gì mà không có ai chăm sóc thì không ổn, rồi giục mẹ bảo hai đứa nhanh về nhà dưỡng thai đấy."

Lúc ấy, ba Cao nói xong, mẹ Cao liếc xéo ông "Ông quên lúc trước ông để sắc mặt như nào cho con dâu nhìn à, bây giờ lại muốn người ta về đây, hừ, tôi thấy chờ lúc cháu trai sinh ra, người ta có khi không cho ông nhìn đấy."

Vẻ mặt ông không được tự nhiên "Khụ, tôi không phải sợ con bé quá trẻ sẽ không cùng Cao Đạm sống lâu dài sao, cháu đích tôn... Con dâu không có vẻ là người như vậy."

"Ha ha!" Bà lưu lại nụ cười nhạt rồi rời đi.

"....."

An Hân Phi cùng Cao Đạm nghe xong nhìn nhau cười, cảm thấy ba Cao thật rất đáng yêu.

Ba người ngồi một lúc thì mẹ Cao đuổi hai vợ chồng lên lầu nghỉ ngơi, An Hân Phi không nói lại được đành ngoan ngoãn nghe lời.

Hai người vào phòng ngủ, Cao Đạm cất gọn hành lý xong xoay người ngắm vợ yêu nhà mình ngồi trên giường vuốt ve trang phục trẻ em mà mẹ Cao may cho bé con, yêu thích không buông tay.

Anh vẻ mặt dịu dàng đến gần "Sao hả?"

"Em thật sự rất vui, Cao Đạm à." Cô kéo tay anh "Em chưa từng nghĩ tới em sẽ may mắn thế này."

"Phi Phi..."

"Để em nói hết được không?"

"Em phải trải qua việc bị mất mẹ, ba đi bước nữa, tới khi em gái được sinh ra, từ ngày đó em không hề nhờ cậy ông cái gì nữa, em nghĩ sẽ có một ngày em có thể có người mình yêu, cùng người ấy tạo nên gia đình nuôi con nuôi cái... Nhưng công ty ba phá sản, em chỉ có thể chọn mang thai hộ....."

Anh không ngắt lời cô, chỉ nắm chặt tay cô động viên.

"Em vốn nghĩ cuộc đời của em định trước là bi kịch... Cũng chưa từng nghĩ vận mệnh để em gặp anh, tuy rằng mở đầu câu chuyện không như ý người." Cô cười, kéo tay anh để anh gần sát vào mình "Nhưng kết quả là, em rất vừa lòng." Rồi sau đó, thâm tình mà chủ động hôn lên môi anh.

Hiếm khi vợ bé bóng chủ động thân thiết, Cao Đạm sao có thể không "báo chi lấy đào, đầu chi lấy lễ" [1], thả hồn vào nụ hôn thêm phần nhiệt liệt. Nụ hôn ướt át dính nhớp làm hai con người phải cấm dục hồi lâu có phần mất khống chế.

Khi Cao Đạm ý thức được rằng anh đã áp đảo An Hân Phi trên giường lớn, vẻ mặt cô ửng đỏ, miệng nhỏ bị cắn mút nấy giờ hình như sắp nhỏ ra máu tới nơi.

"Phi Phi, anh..." Anh cảm thấy hơi hổ thẹn, gương mặt già nua đỏ lên, ngập ngừng xoay người muốn xuống giường. Không ngờ, lại bị tay nhỏ trắng mịn của vợ nắm lại thật chặt.

Vẻ mặt anh kinh ngạc, nghi ngờ nhìn cô, cô rũ mi rũ mắt xấu hổ e thẹn "Không, không làm được đến cuối... Cũng là... Có thể..." Một câu nói đứt quãng, có thể thấy được cô đang cực kỳ xấu hổ.

Cao Đạm sùng sỡ, sau đó hơi hơi mỉm cười "Vật nhỏ đáng yêu!"

Anh không phải Liễu Hạ Huệ, anh là đàn ông bình thường, vợ nhỏ châu ngọc ở bên, chủ động cầu hoan, anh làm sao không chấp thuận được. Thật cẩn thận nằm cạnh bên người bà nhà, sợ đè vào bụng cô. Bàn tay to thuần thực cởi bỏ hàng cúc áo trước ngực cô, váy đầm lập tức mở ra, phơi bày thân thể trắng nõn của thiếu nữ.

Khuôn mặt An Hân Phỉ hồng hồng, tay nhỏ nắm chặt giữ tại hai bên sườn.

Cao Đạm nắm tay cô cùng nhẹ nhàng đặt lên bụng nhỏ hơi nhô lên "Trong này có con chúng ta."

"Bé con ngoan, ba với mẹ làm chút việc xấu hổ một chút, con không được quậy phá." Giây trước vẫn là ba ba chuẩn, rất đứng đắn, giây sau lập tức hiện nguyên hình.

Anh bắt lấy môi mềm của cô cẩn thận hôn mút, bàn tay to lại thăm dò hai vú cô, cách vài dẹt có thể cảm nhận được hai luồng thịt mềm đầy đặn.

Ngón tay linh hoạt cởi bỏ cúc áo trước ngực, một đôi nhũ thịt no đủ vểnh cao lọt vào tầm mắt anh, rãnh ngực sâu mê người, làm người ta khô miệng khô lưỡi.

Cao Đạm âm thầm nuốt nuốt nước miếng, một tay nâng eo nhỏ của vợ một tay kéo cô lại gần mình, cúi đầu đem khuôn mặt tuần tú chôn trước ngực cô, dễ ghét mà cọ xát nhũ thịt mềm mại mang theo hương sữa. Không khách khí mở miệng, đem núm vú vì cô mang thai mà càng thêm đỏ tươi ngậm vào trong miệng.

"Nha ~" An Hân Phỉ phát ra tiếng rên sáng khoái, tay nhỏ ôm chặt lấy đầu Cao Đạm, để mặc anh liếm mút đầu vú mình như đứa trẻ con.

"Vật nhỏ trưởng thành rồi, qua mấy tháng nữa lại sẽ tiết sữa." Anh buông tha đầu vú bị mút vào đến ướt đầm dề, ngược lại dời chiến trường xuống phía dưới, nhẹ nhàng tách hai chân cô ra, lọt vào trong tầm mắt là quần lót ren sẫm bị mật dịch thấm sũng nước. Đẩy mảnh vải che hạ thân bé xiu ra, môi âm hộ hồng hào mềm mại dính đầy

dịch trắng, lại tách ra chút nữa thì có thể thấy được thịt để sung huyết.

Anh cúi đầu, đầu lưỡi thô ráp vừa tiếp xúc làm thân thể mềm mại của cô bé cứng nhỏ xinh dưới thân run rẩy, kêu lên thanh thoát [2] tiết thân mà ra. Cao Đạm cũng không chút nề hà, nuốt hết mật dịch của vợ đáng yêu xuống bụng.

"Bé cưng vẫn mãi cảm như vậy." Anh trêu đùa.

Cô bé cực kì thẹn thùng phản công, ngồi quỳ trên giường, nóng nảy kéo quần chồng xuống, quần lót đen bó sát người bao lấy đại dương vật đã căng trướng, cô cách quần lót liếm liếm lên "Hừ!"

"Ngài Cao cũng thật mãi cảm nha~"

"Cô bé hư hỏng!"

Cởi quần lót anh ra, cự long tím đen thô cứng bật ra ngoài, An Hân Phỉ hé đầu lưỡi ra, sợ hãi rụt rè dọc theo khe rãnh liếm mát.

"Ừm..."

Ngay tại thời điểm "chạm vào là nổ ngay", di động Cao Đạm vang lên.

"Bé cưng, điện thoại..."

An Hân Phỉ ý xấu không cho anh được như ý, tay nhỏ ma sát xoa xoa viên trứng bên dưới.

Anh thở một hơi thật dài, nhận cuộc gọi luôn bám riết không tha không ngừng vang lên.

"Cao Nghệ?"

"Wow, anh, sao phải hít thở nặng nhọc thế, chẳng lẽ anh với chị dâu đang làm việc xấu hổ thẹn thùng đúng không hả?" Cao Nghệ nói đùa, lại không biết mình phán một câu đã trúng.

"... Việc gì?"

"Anh về nhà rồi à?"

"Hừ... Ừ... Sao hả?" Anh cúi đầu nhìn ánh mắt lấp lóe tia sáng của vợ nhỏ phía đối diện "Anh sai rồi bé cưng!" Anh dùng khẩu hình xin khoan dung.

"Thật luôn, anh, em đoán trúng rồi? Chị dâu còn mang thai đấy, anh phải kiềm chế tí đi... Em..." Bang, điện thoại bị anh tắt, ném sang một bên.

"Bé hư, xem anh trừng phạt em như nào!" Tuy nói vậy, nhưng anh vẫn hết sức dịu dàng thông thả thọc vào rút ra trong miệng vợ bé bông nhà mình, cho đến khi lên đỉnh.

"Nhổ ra đi, bé cưng."

An Hân Phỉ lắc đầu, mặt đỏ nói "Em thích... Anh... Hương vị..."

"Bé cưng em thật là... Anh rất yêu em."

"Em cũng thế."

Editor: thích đang nghe phone mà H à =))) nếu trong hentai thì đây sẽ lại là một diễn biến khác..... lúc H thì hơn nghìn chữ, lúc thường

có vài trăm =))))))

[1] Báo chi lấy đào, đầu chi lấy lễ: ý là anh đưa cho tôi đào, tôi lấy mận về tặng lại anh. Ví von với mối quan hệ bạn bè, như kiểu mình là "có qua cũng phải có lại", "có qua có lại mới vừa lòng nhau".

[2] Ở đây tác giả xài từ tượng thanh cho tiếng chim kêu, nên tui dịch thành thanh thoát, các thím có thể nghĩ ra tiếng kêu của cô nàng nữ chính đáng yêu... thế nào rồi đó:v

Chương 47: Chị dâu nhỏ lợi hại

Kết quả của một buổi tham hoan là hai người bỏ lữ bữa trưa.

Mẹ Cao cho rằng con dâu ngồi xe mệt mỏi nên không lên gọi, nếu như bà biết hai người vừa mới làm chuyện xấu hổ, ha ha, không dám tưởng tượng hậu quả.

"Cao Nghệ vừa gọi điện tới à?" An Hân Phỉ vừa thay quần áo vừa hỏi, quần áo bị vò nát hết cả rồi.

"Ừ." Trải lại drap giường phẳng phiu xong, Cao Đạm đến gần cô bé con "Không biết mới vừa rồi bé hư nào hại anh không nghe điện thoại từ tế được nhỉ?"

Cô nghe anh trêu ghẹo, khuôn mặt nhỏ căng đến đỏ bừng, hiện tại nghĩ lại, cô cũng chẳng hiểu lúc trước sao lại có dũng khí làm vậy.

Anh ghé sát vào tai cô, ngôn ngữ mập mờ "Nhưng mà anh rất thích."

"....."

Nhìn khuôn mặt xinh xắn ửng đỏ, Cao Đạm liền giữ chừng mực không trêu cô nữa "Ông xã chải đầu cho em." Nói đoạn, anh cầm lược, nhẹ nhàng chải đầu cho cô "Thế bện lên thì sao hả?"

"Anh biết à?!"

"Coi thường ông xã của em phải không, xem anh đây." Ngón tay anh

linh hoạt, thuần thục di chuyển giữa những lọn tóc mềm mại của cô, bím tóc đuôi sam rất nhanh được bện xong.

"Thế nào hả?"

"Không tồi, nhưng nếu nói lỏng cho hơi rối một tí thì đẹp hơn." Cô đưa tay sửa lại một chút, rồi cột lại bằng dây buộc tóc, trong sáng đơn thuần rất là đẹp.

Cao Đạm nhìn bà xã trong gương, cười gật gật đầu "Thật sự không tệ."

"Anh gọi lại cho Cao Nghệ đi, có lẽ tìm anh có việc đấy."

"Ừ."

"Anh, xong việc rồi?" Giọng Cao Nghệ khoa trương, Cao Đạm hình như có thể nhìn thấy vẻ mặt bất quá đáng khinh của cô xuyên qua cái điện thoại.

"Nếu không anh sao lại có thời giờ gọi cho em?"

"Oh wow anh hai, anh thật là lợi hại, không không không, phải nói là chị dâu rất lợi hại!"

"Cao Nghệ nói cái gì?" An Hân Phỉ làm khẩu hình với anh.

Cao Đạm ý bảo cô tạm thời đừng vội, tiếp tục Cao Nghệ bịa chuyện.

"Anh thật sự làm em phải nhìn bằng con mắt khác xưa." Nếu ngày trước người ta bảo cô rằng sẽ có ngày Cao Đạm biến thành như vậy, cô nhất định không tin với mắng cho một trận can tội tung tin vịt.

"Em có chuyện gì?"

"Ey anh hai, hai người xằng bậy như thế nhưng ngàn vạn lần đừng cho mẹ biết nhá, anh không biết mẹ chờ mong đứa bé trong bụng chị dâu biết bao nhiêu đâu?" Cao Nghệ vẫn vui vẻ nói, blah blah không ngừng.

"Không có gì thì anh tắt máy đây."

"Ấy ấy, đừng mà, đưa chị dâu nghe máy đi, em có chuyện cần nói với chị."

"Đừng nói mấy thứ vớ vẩn." Anh trầm giọng cảnh cáo, vợ nhỏ vốn hay mẫn cảm thẹn thùng.

"Đã biết, đã biết, người đàn ông yêu vợ!" Cao Nghệ tròn tròn mắt, vẻ mặt khinh bỉ.

"Cao Nghệ muốn em nghe điện thoại." Anh đưa máy cho cô.

"Alo, Cao Nghệ?"

"Chúc mừng, bà chị dâu nhỏ của tôi!"

"Cảm ơn ~" Tâm tình cô rất tốt, cầm lấy tay chồng đưa qua đưa lại, anh cũng vui vẻ để cô nghịch ngợm.

"Chờ em về đền bù một món quà lớn cho chị."

"VẬY chị sẽ chờ nhé."

"Con trai em muốn nói chuyện cùng mẹ nó này."

"Mợ ơi!"

"Tiểu Phàm Phàm, mợ rất nhớ con."

"Phàm Phàm cũng nhớ mợ, trong bụng mợ có em bé ạ?" Âm thanh non nớt vị sữa của Tiểu Phàm Phàm vang lên.

"Đúng vậy, trong bụng mợ có một em bé đáng yêu hiểu chuyện giống Phàm Phàm."

"Phàm Phàm sẽ chăm sóc cho em thật tốt, đồ chơi của con đều cho em chơi!"

"Phàm Phàm thật ngoan quá!"

"Con trai ngoan chuẩn bị đi ngủ nào, mẹ với mợ nói vài câu với nhau nhé."

"Phỉ Phỉ à, em lấy kinh nghiệm của người từng trải bảo chị, sau khi sinh ba tháng là thời điểm giảm cân tốt nhất, phải nắm bắt tốt đấy."

An Hân Phỉ sờ sờ bụng có mang nhô lên, rất đồng tình gật gật đầu
"Đúng vậy, chị cũng khá lo lắng cái này."

"Em biết một bà hộ sinh khá ổn, chờ em về thì giúp chị liên lạc."

"Vậy chị cảm ơn em trước nhé."

"Người một nhà mà, ầy, em không nói với chị nữa, bên bọn em giờ là buổi tối, cần đi ngủ đây, tự chăm lo bản thân cho tốt, có chuyện gì thì nói với Cao Đạm, gọi điện thoại cho em cũng được, tâm sự một chút."

"Được ~"

Tắt điện thoại, An Hân Phỉ đưa lại máy cho Cao Đạm, từ trên sofa đứng lên xoay vòng một cái.

"Ấy, bà tổ cô nhỏ ơi, lại sao nữa?" Anh vội vàng bảo vệ cô, sợ cô té ngã.

"Em rất vui, cực vui luôn, Cao Đạm ~" Cô làm nũng ăn vạ trên người anh, giống một đứa trẻ lớn xác.

"Ừ, anh cũng vui, nhưng là chúng ta nên ăn cơm thôi, con cũng đói bụng rồi."

"Vâng, đi ăn cơm, bé con cần ăn cơm."

Cao Đạm yêu thương véo chóp mũi cô, nhu tình đầy mắt "Vật nhỏ này!"

Editor: không biết các cô sao chứ tôi là tôi mệt với các thanh niên hay tỏ ra then thùng xấu hổ quá à..... _(:< J L)_ thích thanh niên Cao Nghệ ghê, tính cách ngộ nghĩnh gì đâu. Đạo này vừa nghe nhạc tình yêu trong sáng của GFriend vừa dịch H =)))))) cảm giác thật mới mẻ

Chương 48: Em tốt nhất

Vợ chồng son ân ân ái ái nắm tay nhau xuống lầu, mẹ Cao đang ở phòng khách uống trà xem phim truyền hình, ba Cao hiếm khi cũng ở đấy.

"Tôiabor thật, mấy thứ khóc suốt mướt này có gì đáng xem?" Ba Cao đối với việc mẹ Cao xem phim truyền hình khịt mũi coi thường, không thể hiểu được.

"Thế mấy cái đánh đánh giết giết, chém tới chém lui thì có cái gì đáng xem?" Mẹ Cao không chút khách khí đáp trả.

"....." Lời không hợp ý nhau, nửa câu cũng ngại nhiều, ba Cao phụ cũng chẳng muốn cãi cọ, ngoan ngoãn im lặng uống trà.

"A, Tiểu Phi dậy rồi!" Mẹ Cao nhìn thấy vợ chồng son đi xuống lầu liền hô lên.

"Ba, mẹ." An Hân Phi ôm lấy cánh tay Cao Đạm, vẻ mặt ngoan ngoãn.

Ba Cao ung dung thản nhiên gật gật đầu, chỉ sô pha bảo hai người ngồi.

"Ngồi xe cả một chặng dài hẳn là rất mệt đúng không." Mẹ Cao thân mật kéo tay con dâu, hiện trong mắt bà cô con dâu này thật là trăm phần vạn phần vừa lòng, hướng chi ông con trai bà cũng đã kể lại tình cảnh gia đình cô, bà lại càng đau lòng, đối xử với cô như con đẻ của mình.

Trong lòng hai vị chột dạ, chỉ cười không nói lời nào.

Mẹ Cao hiền hòa vỗ vỗ tay An Hân Phỉ "Đồ ăn cho các con vẫn còn nóng, để trong bếp, mau đi ăn đi, ăn xong rồi lại nghỉ ngơi cho khỏe."

"Dạ vâng."

.....

Hai người ăn xong cơm trưa, lại vào phòng khách cùng ngồi nói chuyện phiếm với ba mẹ Cao.

"Hừ, cũng biết đường về rồi à?"

"Ba, con nghe mẹ nói hết rồi."

"Khụ khụ!" Ba Cao biết mình bị bóc phốt rồi, trong nháy mắt thấy hơi xấu hổ, trộm tròng mắt liếc mẹ Cao một cái.

"Mẹ, có chuyện con muốn nhờ mẹ giúp."

"Chuyện gì, nói đi."

"Chính là, sau khi Tiểu Phỉ sinh xong, có khả năng nhờ mẹ tới chăm sóc vài ngày."

"Được chứ, ai nha, các con không nói mẹ cũng đến."

"Là thế này, bên nhà mẹ vợ, bây giờ cũng mang thai, mấy hôm nữa thì sinh, đến lúc đó chỉ sợ không chăm được."

"Ai nha, thật sự là quá tốt, bà thông gia này, Tiểu Phỉ à, chúc mừng

con."

"Cảm ơn mẹ."

"Lúc về thì lấy tổ yến mà cầm đi."

"Cảm ơn ba ba." An Hân Phỉ nói lời cảm ơn.

Ba Cao gật gật đầu.

.....

Ở nhà họ Cao mấy ngày, hai người lên đường về nhà, trước khi đi, mẹ Cao lại dặn dò, dặn An Hân Phỉ nhất định phải chú ý thân thể, cốp xe chứa đầy các kiểu đồ bỏ do ba mẹ Cao chuẩn bị.

Xe vào đường cao tốc, cô nói với anh "Qua chỗ ba em đi."

"Không mệt sao?"

"Không mệt, qua luôn đi."

"Được."

Tới nhà ông An Chí Quốc, Cao Đạm một tay cầm đồ bỏ một tay nắm tay vợ, nhất cử nhất động - không thể nghi ngờ - là đôi tình lữ yêu nhau cuồng nhiệt.

"Tiểu Phỉ cùng Cao Đạm tới rồi, mau vào nhà."

"Chân Cao Đạm đã tốt rồi?"

"Vâng."

"Ai nha, trước đó vài ngày thân thể mẹ con không thoải mái, ba cũng không có thời gian qua thăm các con."

"Không sao, mẹ đâu ạ?"

"Ở trong phòng ngủ, bây giờ nhiều tháng rồi, buổi tối luôn ngủ không yên."

"Tiểu Phỉ thì sao, gần đây thế nào rồi?"

"Khá tốt, có thể ăn có thể ngủ ạ."

"Rất cuộc là trẻ tuổi nhỉ."

"Ba, trước đó vài ngày chúng con về nhà chồng, ba mẹ chồng biết mẹ mang thai cố ý tặng mẹ chút đồ bổ."

"Ai ô ô, làm ông bà thông gia chê cười rồi, Cao Đạm à, thay ba cảm ơn ba mẹ con nhé."

"Đều là người một nhà, ba vợ khách sáo rồi."

Hai người cũng không ở nhà họ An lâu, Cao Đạm cũng lo cho thân thể của vợ, ngồi một lát hai người liền lên đường về nhà.

.....

Thời gian lặng yên không một tiếng động đi qua với hai con người ngược cầu lóe mù mắt người khác, đảo mắt bụng cô đã năm tháng. Cô sinh ra vốn mình hạc xương mai, sau khi có thai cũng chỉ có bụng to lên từng ngày, tứ chi gầy yếu như trước, làm hại Cao Đạm một lần lo lắng thân thể cô có vấn đề, tới khi bác sĩ nhiều lần bảo đảm chỉ là

do thân thể chênh lệch hấp thụ chất, lúc đấy mới thôi.

Cảm giác thèm ăn của An Hân Phỉ cũng khôi phục, có thể nói là cực kì tốt, buổi tối Cao Đạm thường thường sẽ ra ngoài mua đồ ăn cho cô.

Tối nay An Hân Phỉ đột nhiên muốn ăn xiu mại Ngưu gia của Thành Nam, Cao Đạm nửa đêm lái xe vòng hơn nửa thành phố mua cho cô, nhìn vợ ăn thỏa mãn, anh cũng không sợ mệt.

"Là bé con muốn ăn, không phải em muốn ăn!" Cô ăn đến thỏa thích còn không quên giải thích.

Tiến vào giữa kì mang thai, tính tình An Hân Phỉ không khó chịu hay hoạnh hợ chồng như mới đầu, mà lại biến thành cô vợ dịu dàng nũng nịu.

Tựa như hiện tại, trong phòng tắm phong tình ở Địa Trung Hải, Cao Đạm dựa trước bồn rửa mặt, nhẹ nhàng ôm lấy vợ nhỏ với cái bụng cao tròn vo, mặt mày hiền hòa mà nóng bỏng.

An Hân Phỉ thành thạo bôi bột cạo râu lên cằm anh, sau đó nhẹ nhàng cạo râu cho anh.

"Anh nói bé con là nam hay nữ nha?"

"Nam hay nữ anh đều thích, tốt nhất là cả hai."

"Anh tham thật đó."

"Bé cưng thích con trai hay con gái?"

"Con trai!"

"Vì sao thế, tuổi còn trẻ mà đã trọng nam khinh nữ hả?"

Cô đứng dậy, sờ sờ mặt anh "Anh nhất định rất nhớ họ." "Họ" ở đây không cần nói cũng biết.

"Phỉ Phỉ..."

"Nghe em nói đã!" Cô cắt lời anh, nói "Em hy vọng là bé trở lại, bây giờ em sẽ cùng anh, cùng nhau bảo hộ bé."

"Phỉ Phỉ!" Anh động lòng ôm cô vào trong ngực, có vợ như thế, chồng sao không cầu.

Tác giả có chuyện muốn nói: Mau kết thúc, mau kết thúc!

Chương 49: Nhận chủ!

Trong khoảng thời gian An Hân Phỉ dưỡng thai, Cao Đạm cũng cấp chính mình thả cái đại giả, mỗi ngày ở bên cạnh người ta trái phải hầu hạ, rồi vui vẻ chịu trận.

Hôm đó, Cao Đạm vừa mới phơi xong quần áo thì nhận được điện thoại từ bệnh viện.

"Được rồi, tôi sẽ qua ngay!"

"Sao vậy, ở bệnh viện có việc?"

"Hôm nay bệnh viện chào mừng đội ngũ bác sĩ mới, là viện trưởng mà không tới thì không được hay ho cho lắm."

"Vậy mau đi đi, em chuẩn bị quần áo cho anh."

"Hả, muốn anh đi đến vậy à?" Anh không cam lòng giữ chặt lấy bà xã.

An Hân Phỉ cười ngọt ngào "Làm ơn đi, sao bây giờ anh càng ngày càng giống trẻ con thế hả?"

Về mặt anh: "em ngăn cản được à?", biểu tình chính là không chịu buông tay.

Cô không biết làm gì, đành phải ôm ngài Cao ngạo kiều [1] trong ngực "Bé cưng ngoan, mau đi làm đi!"

Nhu tình mật ý rơi xuống một nụ hôn bên má cô "Bé hư này."

Cao Đạm thay quần áo xong, nhìn cô dằn qua dằn lại, mới vội vã rời đi.

Anh xã thân yêu không ở nhà, cô ăn không ngồi rồi, hiện tại bụng to lên rồi, muốn làm tốt nhiều thứ cũng chẳng tiện, An Hân Phỉ cúi đầu nhìn nhìn mũi chân, nhưng bụng to quá không thấy được.

Ở nhà đợi chờ lại rảnh rồi không có việc gì, An Hân Phỉ quyết định đi thăm ban, vừa lúc hai người có thể tới quán ăn Quảng Đông gần bệnh viện dùng cơm. Cô thay quần áo, xỏ đôi giày đế xuồng, mềm, thoải mái mới ra cửa gọi xe tới bệnh viện.

.....

Ai ngờ khi cô vui vẻ phấn chấn đẩy cửa văn phòng của Cao Đạm ra, phát hiện một người đàn bà áo váy không chỉnh tề ngồi chễm chệ trên người chồng mình.

Vừa thấy người tới, Cao Đạm ngay tức khắc khẩn trương, định đẩy người phụ nữ trên thân ra nhưng lại bị ôm chặt hơn.

"Phỉ Phỉ, em nghe anh nói, không phải như em nghĩ đâu!"

"Thế à?" An Hân Phỉ áp chế lửa giận trong lòng, nâng bụng ngồi xuống cái ghế sofa đối diện, biểu tình tự nhiên mà tùy tiện "Cô này, mời xuống khỏi người chồng tôi ngay."

"Cô là ai?"

"Cô lớn tuổi rồi nên tai nghe không dùng được đúng không, tôi vừa nói mời cô xuống khỏi người chồng của tôi!"

"Cô!"

Cao Đạm thừa lúc cô ta thất thần đẩy người xuống, nhanh chóng sấp vào bên cạnh vợ.

"Còn không đi nữa sao, cần tôi mở cửa văn phòng ra để đồng nghiệp cô chiêm ngưỡng bộ dáng bây giờ của cô à?"

"!" Người phụ nữ kia e dè liếc nhìn An Hân Phi, không ngờ một con nhóc còn trẻ như thế lại làm cô ta cảm thấy sợ hãi, chỉnh trang lại quần áo trên người rồi rời đi.

Cao Đạm vội vàng khép nép trên sofa an ủi vợ yêu, trộm nhìn thoáng qua, phát hiện sắc mặt cô chẳng thay đổi, trong lòng càng thêm thấp thòm, khả năng này là biến lạng trước bão.

"Phi Phi, anh không có..."

"Phải không?" Cô nhàn nhạt liếc anh một cái, lời còn chưa dứt, tay cô nhanh chóng đưa xuống hạ thể anh, cách tăng vài cảm nhận được một thịt vật mềm sục sục.

"Mềm như vậy, cô ta vừa làm thế, anh lại không cứng!" Cô tỏ vẻ giật mình, bình thường chỉ cần cô hơi kích thích một chút nơi này liền trướng đến kỳ cục.

"Còn không phải là do bé hư hỏng nhà em, hiện tại nó chỉ nhớ rõ em thôi ~"

"Cứng rồi!" Vừa mới mềm, giờ lại bành trướng thức tỉnh trong tay cô, căng quần tây phình phình.

"Bé hư, lại phạt anh như vậy!"

"Trừng phạt, chắc chắn không phải khen thưởng." Trên mặt cô lộ ra nụ cười gian xảo, tay nhỏ linh hoạt cởi bỏ dây thắt lưng chui vào chiếc quần lót lấm chấm màu hồng, sáng nay cô cố ý chọn cho anh.

"Cực cưng à, vừa rồi người phụ nữ kia có thấy quần lót của anh không?" Tay nhỏ mềm mại phủ lên trên, di chuyển vòng quanh dọc theo nếp nhăn.

"Không... Ừm, Phỉ Phỉ!" Anh tách chân ra, dựa trên sofa, trán khẽ nhại mồ hôi.

Cô gần sát người anh, tay nhỏ chuyển động lên xuống, thi thoảng đảo qua cực đại tinh hoàn, lòng bàn tay xoa xoa lỗ nhỏ mẫn cảm, Cao Đạm hỗn hển thở, chốc sau phóng thích trong tay cô.

"Nhiều thật nha bé cưng!" Cô xấu xa bôi dịch trên tay quanh môi anh "Không ngờ anh lại có sức hấp dẫn như vậy, ông chú già ạ." Dứt lời, cô hôn lên môi anh, cọ xát lẫn nhau.

"Dám nói người đàn ông của em già, xem đêm nay anh làm em không xuống được giường nhé?" Cao Đạm giữ lấy cằm cô, hơi hung hăng đe dọa.

"Em đang mang thai đấy!"

Anh ghé bên tai cô mập mờ nói "Anh đã hỏi qua bác sĩ trong viện rồi, hiện tại em đã vào kỳ an toàn, thích hợp....

..... Làm một lần rất có ích với việc sinh sản đó."

"Hừ!" An Hân Phỉ miệng nói khác lòng, bị Cao Đạm trêu chọc, thân

thể càng thêm mẫn cảm, lộ ra nụ cười chờ mong, chậm rãi đợi ban đêm đến cũng là lúc, hoa lệ nở rộ.

Editor: (ノಠ益ಠ)ノ彡┐┐ (ノಠ益ಠ)ノ彡┐┐???

Ngoài lề: nương nương của toy được giải thoát rồi, nương nương của toy hoăng rồi, để chịu tang nương nương nên toy sẽ xin lầy update nhé.....

Chương 50: Đếm ngược tới chương kết (H)

Hai người dây dưa nhau một hồi lâu trong văn phòng viện trưởng, Cao Đạm khó khăn tường thuật lại vụ việc, tranh thủ tí chính sách khoan hồng.

Hóa ra người phụ nữ kia là thân thích của một người quản lý trong viện, mẹ của vị quản lý kia đang nằm viện chuẩn bị làm phẫu thuật, nhờ cô ta tới chăm sóc.

Phải nói: Cao Đạm tuấn tú, lịch sự, phong độ, dịu dàng đã là muốn kéo người tới, hơn nữa cô này sau khi nghe ngóng, biết được vị viện trưởng cao lớn vẫn còn độc thân (Cao Đạm tái hôn cùng An Hân Phi chỉ có vài "các lão" trong viện biết), đối với cô ta mà nói đây quả thực là kim cương vương lão ngũ hoàn mỹ. Vì thế cô nàng tự xưng mình có dáng người đẹp tướng mạo xinh kia liền tới văn phòng viện trưởng, ý đồ dùng sắc dụ dỗ người ta.

"Đúng thế không?" Cô liếc xéo ai kia, rõ ràng không tin.

Anh ngồi nghiêm chỉnh gior tay thề thốt "Anh thề, là sự thật!"

"... Được rồi, tạm thời tin tưởng anh."

Xong việc, người phụ nữ kia cũng không thấy ở trong viện nữa.

Hai người ở bên ngoài ăn cơm chiều, bởi vì cách bệnh viện rất gần, cho nên Cao Đạm để xe trong bãi đỗ ngầm của bệnh viện, cơm nước xong thì nhân lúc tản bộ, tới lấy xe.

Một hồi về đến nhà, An Hân Phỉ liền vào phòng cầm áo ngủ vọt vào phòng tắm.

"Chậm một chút đã, bà cô tổ!"

Tới giữa khoảng thời gian mang thai, cô cực kì sợ nóng, giờ lại đứng giữa hè, hơi động tí là đổ mồ hôi, với cô mà nói rất khó khăn.

Cô tắm qua, mặc áo ngủ ra khỏi phòng tắm, Cao Đạm nhìn thấy, không nói gì cũng vào phòng tắm tắm rửa, nhưng anh không quên lời hẹn ban ngày đâu nhé.

Tới khi anh tắm rửa xong ra ngoài, An Hân Phỉ đã mở điều hòa, dựa vào đầu giường xem sách giáo dục con cái.

"Để điều hòa thấp như thế sẽ bị cảm mạo, bé cưng à."

"Nhưng mà em nóng lắm!" An Hân Phỉ rầu rĩ bĩu mỏ.

"Được được, mở một lát thôi nhé." Cao Đạm đầu hàng.

"Dạ ~"

Anh nằm bên người vợ, cánh tay đặt trên cái bụng mang thai cao ngất của cô, như có như không trêu chọc.

"Đừng quậy, em đang đọc sách."

"Bé cưng, em quên ban ngày chúng ta nói cái gì à?"

"Nói cái gì?"

Anh cũng không nhiều lời, lấy sách từ trên tay cô để qua chỗ khác, ôm cô vào trong người mình "Đương nhiên là chứng minh thực lực đàn ông của anh rồi!"

"....."

Cao Đạm thay đổi nhiệt độ điều hòa cho hơn mới xốc cái chăn mỏng của An Hân Phi lên, bên dưới là vợ cứng xinh xắn mặc váy ngủ bằng ren hở cổ. Bụng tròn vo, rốn nhô lên, vốn là không giống trước, nhưng trong mắt anh lại là đẹp dễ nhất.

Anh sờ sờ bụng to, nhẹ nhàng đặt xuống một nụ hôn "Bé con ngoan, ba với mẹ có chuyện quan trọng phải làm, con không được quấy."

"Đáng... Đáng ghét!" Cô đỏ mặt cắn môi.

Cao Đạm phủ bàn tay to nóng bỏng lên nụ hồng mai vì người mang thai mà cứng trướng hơn của An Hân Phi, cách tầng vải dệt mỏng manh, ngả ngón vuốt ve.

"Ưm ~" Cô có thể cảm giác được từng đợt tê dại từ đầu vú truyền ra toàn thân.

Anh vạch dây váy trên bả vai của cô xuống, một đôi nhũ thịt trắng trẻo no đủ hiện ra trong không khí, đầu vú vốn màu phấn hồng xinh xắn đáng yêu hiện giờ vì hormone nữ tăng thêm mà biến thành màu đỏ sậm, nương theo nhịp hô hấp càng ngày càng dồn dập của cô mà nhẹ nhàng rung động. Chồng cô cực kì có khả năng khiêu khích, ngón tay kẹp lấy đầu vú, nhẹ nhàng xoa nắn.

Người đàn ông thoải mái mà lại gãi đúng chỗ ngứa, xoa nắn sờ soạng khiến cho tiếng rên rỉ ê a từ trong miệng cô thoát ra.

"Thích không, bé cưng?"

"Thi... Ừm... Thích ~"

Cao Đạm cúi đầu cho đầu vú trướng hồng vào trong miệng nhấm mút liếm láp, bên bị xem nhẹ kia thì được bàn tay thưởng thức an ủi.

"Nha... Ừm ~"

Cao Đạm giương mắt ngắm biểu tình mê say của vợ, bàn tay to vòng qua bụng to tròn đi vào nơi riêng tư, cách lớp vải ướt mà trêu đùa.

"Để anh nhìn xem, phía dưới của bé cưng có phải lại chảy nước ra rồi đúng không?" Nói xong, cởi quần lót cô, như ý muốn sờ thấy một mảng dính nhớp nơi hạ thể cô.

Lúc này trong không khí lượn lờ hơi thở ái dục say người.

"Cao Đạm... Cho em... Vào đi mà..." An Hân Phỉ không yên ổn, trên giường lớn vằn vẹo thân thể cồng kềnh.

"Đừng nóng vội, bé cưng." Tuy rằng Cao Đạm đã nhấn đến độ hạ thể sắp nổ mạnh, nhưng vợ cưng dưới thân đang hoài em bé, màn dạo đầu nhất định phải làm tốt.

Anh lấy một cái gối mềm lót dưới thân cô, nhẹ nhàng tách hai chân cô ra, u hoa giữa hai chân đã nở rộ, đang hướng ra phía ngoài tản ra hương thơm, hoa môi theo nhịp hô hấp của cô mà lúc đóng lúc mở. Anh duỗi một ngón tay cho vào, thọc vào rút ra, rồi sau đó dùng hai ngón mở dững đạo cô ra.

"A, Cao Đạm... Muốn... Cho... Em!"

Tới khi cả bốn ngón có thể thông thuận ra vào, anh mới cởi bỏ khăn tắm bên hông, sau lớp khăn tắm là thân thể phái nam cường tráng trần như nhộng, dưới háng là cự vật cương cứng mạnh khỏe, đang khoa trương giễu võ dương oai.

Anh đỡ dương vật, đâm vào bông hoa kiều diễm đang lúc đóng lúc mở, tách mở tầng tầng lớp lớp thịt non chặt hẹp, bị vách tường âm đạo ướt át gắt gao bao lấy.

"Ừm!" Cao Đạm khoan khoái gầm nhẹ.

"A ~" Nháy mắt bị khoái cảm lấp đầy xông thẳng lên não, An Hân Phi không thể kìm được phát ra tiếng rên ngọt ngào.

Cao Đạm cũng lo cô đang mang thai, không giống với lúc trước mạnh mẽ tiến lên, mà ngược lại hết sức nhẹ nhàng.

"Ừ... Thật thoải mái... Cao Đạm..." An Hân Phi một tay đỡ bụng to, một tay mò tìm tay chồng.

Anh sợ cô sẽ khó chịu vì nằm mãi trong một tư thế, cứ chôn dương vật trong cơ thể cô, từ phía sau ôm cô nằm nghiêng chỉnh lại tư thế rồi tiếp tục tiến vào. Anh vừa xoa nắn miên nhũ vừa hôn tai cô.

Nơi này là điểm mẫn cảm của cô, anh có thể cảm giác được thịt huyết đang kịch liệt co rút lại, kẹp mình cực kỳ thoải mái.

An Hân Phi được Cao Đạm ôm vào trong ngực, dịu dàng thọc vào rút ra, líu ríu rên rỉ nũng nịu "Nha... Dùng sức... Ừm... Cao Đạm a ~"

Trong nháy mắt sắp tới cực hạn, anh rút ra còn thịt phun nhiệt dịch ở bên ngoài vách tường u hoa.

Anh hôn lên mái tóc mượt mồ hôi của vợ, trong lòng hạ quyết định.

Editor: hì hì, thêm tí info về Kim cương vương lão ngũ cho các chị (anh) em. Muốn câu được thì phải ăn ở thật tốt nhe, tu trăm đời may ra mới thấy được một anh, đương nhiên vận mệnh các bác cho phép:3

Kim cương vương lão ngũ - 钻石王老五: chỉ những người đàn ông từ 35 tuổi trở lên, rất có tiền, vẫn còn độc thân, có sự nghiệp thành công, nhiều triển vọng. Dưới đây là 5 tiêu chuẩn để trở thành KCVLN mà các thánh bên Trung tổng hợp nè:

- 1) Nhiều tiền: hoặc là tự gây dựng sự nghiệp, hoặc là thừa kế gia sản giàu có.
- 2) Anh tuấn đẹp trai: có phẩm vị, thường thức cá nhân (hay quan trọng là phải đẹp zai đó các má).
- 3) Trình độ học vấn cao: có bằng cấp của nước ngoài, có câu gọi là rùa biển (có nhân vật là Tống kim quy ở truyện nào ấy, cũng kiểu thế).
- 4) Có năng lực: có thái độ tích cực trong việc giải quyết các vấn đề trong công việc cũng như cuộc sống, ý chí tìm tòi học hỏi không ngừng, có tinh thần tự lực tự cường xây dựng sự nghiệp.
- 5) Khiêm tốn: không muốn nói nhiều về bản thân, cực lực giấu bản thân để tránh bị quấy rầy.

Và tôi bonus thêm phần "Quan điểm cá nhân" của các KCVLN cho các má đây:

Hiện nay KCVLN chân chính không có nhiều, họ có yêu cầu rất cao

với bản thân, muốn thành đúng định nghĩa "đàn ông" cách tốt nhất.

Các KCVLN phần lớn rất xem trọng sự cân bằng trong gia đình, cũng không yêu cầu đối phương phải xinh đẹp hay thông minh bao nhiêu, chỉ cần dịu dàng, thiện lương, tốt nhất là thêm phần không giả bộ ngây thơ (giả tạo?!?), có thể dung hòa các tính chất của người vợ, người mẹ, cùng tính cách trẻ con lại thành một. Họ không thích sự phức tạp, tinh thông tính toán người khác, càng phản cảm với những người phụ nữ có nhan sắc nhưng lại một lòng muốn cưới người giàu có để được sống trong nhung lụa giàu sang.

"Trước lập nghiệp, sau lập gia đình" là quan điểm được các KCVLN đồng ý, nhưng sau khi thành công, họ cũng không dám kết hôn. KCVLN có thành tựu sự nghiệp rồi, vẫn lựa chọn hình thức chỉ yêu đương không kết hôn. Sự thực là vậy: nhiều khi hôn nhân sẽ gắn bó cả đời lâu dài, thậm chí có người cùng nhau nuôi dưỡng con cái nhưng vẫn không muốn bước vào lễ đường hôn nhân. (Ở Đức bây giờ người ta cũng có xu hướng ở chung nhiều hơn là kết hôn, thậm chí họ không muốn có con, có con cái và đã thành vợ chồng rồi, sẽ có trọng trách, tình nghĩa, ràng buộc, tài sản,... đè lên, lỡ sau này có tách ra thì rất phức tạp chia chác mệt mỏi:v)

Trên thực tế, họ cũng không thiếu tình yêu cùng kích thích, đối họ mà nói, chỉ cần muốn, chắc chắn bên người không thiếu bạn gái, hiện tượng ở chung cũng khá phổ biến, tình cảm không phải là không có. Bởi vì họ không cần hôn nhân để đánh bóng thêm giá trị bản thân, cho nên sẽ lý tưởng hóa hôn nhân, yêu cầu sự hoàn mỹ, chân thực, thậm chí đến mức hà khắc. Cho nên mỗi khi bọn họ gặp được một nữ sinh, đều sẽ nghiêm túc tìm hiểu cô ấy, thông qua các lời nói cử chỉ của người đó mà xác định xem cô ấy có thích hợp với mình hay không. Bởi vì phương diện khảo sát của các KCVLN rất nhiều cũng rất nhỏ, thường thường đều là trong lúc cô gái không biết gì thì họ đã có suy tính của mình, cùng với đó, khi hẹn hò cô gái sẽ cảm thấy

cảm xúc, thái độ của các KCVLN thay đổi quá lớn, nhưng thật ra là họ đang dò xét, khảo sát sâu hơn hoặc đang quyết định lần sau cùng. Dù cho kết hôn, rất nhiều người cũng sẽ cực lực lựa chọn người cùng giai cấp, tránh bị lọt vào tầm ngắm của đội ngũ "đào mỏ". Từ đây cũng có thể thấy sự đau khổ của các KCVLN, quả thực họ có được tiền tài cùng địa vị làm người khác ghen tị, nhưng với tình cảm lại bị đánh mất quá nhiều, trong rất nhiều tình huống, các KCVLN vì lợi ích của gia tộc với sự phát triển công ty không thể không bỏ qua tình yêu, dốc toàn bộ sức lực cùng thời gian cho sự nghiệp, nhân vật điển hình cho điều này là Thang Già Thành.

Có nhiều nguyên nhân vì sao các KCVLN không muốn và không dám kết hôn, đối với không ít người trẻ tuổi ưu tú mà nói, sợ kết hôn chủ yếu là do sợ ly hôn. Một vấn đề rất thực tế là họ chú ý tới lúc ly hôn, tranh chấp tài sản rất có thể dẫn tới việc của cải tích góp được nhiều năm cứ thế trôi đi mất.

KCVLN không hề giống như tưởng tượng của tất cả mọi người, không phải cứ muốn cưới người nào thì sẽ cưới được, mặc dù họ suy tính trước sau, lại một mực độc thân, tới khi phải khuất phục trước vận mệnh, cưới một người không hoàn mỹ, ít nhất trong lòng họ người đó chẳng phải hoàn mỹ.

Khá là dài đúng không, kq nhưng nghe ost của Như Ý Truyện cho thấm nhé:3 mãi yêu

Chương 51: Lời cầu hôn muộn màng

"Chồng ơi, mang cái này theo nữa này!" An Hân Phỉ một tay đỡ bụng bầu một tay cầm phao bơi hình vịt con màu vàng không biết tìm được từ cái xó nào.

Cao Đạm - đang ngồi xổm sắp lại hành lý - liếc mắt một cái không kìm đỡ trán "Bé cưng, giờ bụng em lớn rồi, không thể xuống nước được."

"Nhưng người ta vừa mới mua phao bơi vịt vàng mà!" Cô không vui chu miệng.

"Bé cưng ngoan, chờ em sinh bé con ra là có thể dùng được rồi."

"A, nghĩ ra rồi, anh có thể dùng mà, ông xã!" Cô ở một bên khua chân múa tay "Em ở trên bờ ngắm anh!"

"....." Trước mắt anh như có vô số hắc tuyến bay qua, nghĩ tới cảnh đường đường là một người đàn ông trưởng thành đi xài phao bơi vịt vàng cho bé gái, cái này cũng mệt mỏi quá đi, anh thật sợ người ta sẽ bắt gô cổ anh lại can tội biến thái mất.

"Bé cưng, nên đi ngủ rồi, ngày mai chúng ta còn phải dậy sớm đấy!" Ngày mai anh muốn mang vợ yêu trở lại bãi biển tuần trăng mật của họ, trịnh trọng nói ra lời thề của đời người.

"Giờ còn rất sớm mà, ông xã, em ngủ không được!"

Vợ cứng làm nũng bán manh khiến Cao Đạm không có cách nào khác ngoài đầu hàng "Em nhé!" Hai chữ này quả thực chứa đầy tình cảm dịu dàng vô hạn anh dành cho cô.

Anh xếp gọn đồ đạc ngày mai cần mang theo, rửa mặt xong liền cùng An Hân Phỉ cùng nhau lên giường.

"Còn chưa mệt?"

"Ừ." Cô gối đầu trên cánh tay anh, thân thân mật mật tiến sát vào trong ngực anh "Ông xã, mình nói chuyện phiếm đi!"

"Được rồi, nói gì đây nhỉ?" Cao Đạm điều chỉnh tư thế, để cho chị xã nhà mình thêm thoải mái, bàn tay to nhàn rỗi nhẹ nhàng mát xa cái lưng đau mỏi của cô.

"Anh nói chúng ta nên đặt tên gì cho em bé thì hay hả?"

"Tên của con có lẽ phải để ba mẹ đặt cho." Anh xoa xoa khuôn mặt cô "Có buồn không?"

An Hân Phỉ ngẩng đầu nhìn anh "Sao lại phải thế?"

"Nhưng nhũ danh [1] của em bé chúng ta có thể đặt."

"Ồ, để em nghĩ lại." An Hân Phỉ làm như tự hỏi "Bé trai kêu Nguyên Bảo, bé gái kêu Viên Mãn, thấy sao hả?"

Cao Đạm bật cười, nhéo nhéo cái mũi nhỏ của cô "Bé cưng à, nhìn không ra em lại là cái đồ tham tiền nhé."

"Không dễ nghe à, em cảm thấy tốt mà, viên viên mãn mãn, rất có ngụ ý, đương nhiên, cũng có ý nghĩa vầy gọi của cái nữa!"

"Được được được, tất cả nghe theo em, bé trai kêu Nguyễn Bảo, bé gái kêu Viên Mãn, ừ, dễ nghe lắm!"

Hai người nhìn nhau cười, tình yêu tràn đầy.

Ngày hôm sau buổi sáng, Cao Đạm một tay kéo rương hành lý một tay nắm vợ cục cưng đang ngái ngủ không tỉnh lên xe.

"Bé nhỏ, bảo em đi ngủ sớm một chút, thì em lại không nghe." Anh nghiêng người thắt đai an toàn cho cô, đầu lòng xoa xoa khuôn mặt nhỏ đang mơ màng của cô "Có muốn vào nhà ngủ thêm một lát nữa không?"

Cô lắc đầu "Không sao, em dựa một lát là được, lái xe đi, tí nữa lên cao tốc không dễ đi đâu."

"Ừ." Cao Đạm chỉnh nhiệt độ điều hòa trong xe ấm lên, lại từ ghế ngồi đằng sau lấy cái chăn nhỏ ra đắp cho cô, chắc chắn cô sẽ không bị cảm lạnh mới lái xe rời đi.

Bởi vì đi sớm, cho nên trên đường cao tốc không có nhiều xe, hai người tới nơi sớm hơn hẳn nửa tiếng đồng hồ so với thời gian dự tính.

"Oa, nơi này vẫn đẹp như vậy." Xuống xe, cô giang hai cánh tay ngắm nhìn biển rộng sóng biếc bao la trước mắt, điệu bộ say mê.

"Ngoan, ngủ một lát đi, buổi chiều chúng ta lại tới bờ cát."

"Được nha."

An Hân Phi nằm ở trên giường một lát là ngủ rồi, Cao Đạm thừa dịp

trong lúc vợ yêu đang ngủ, vào căn phòng cho khách ở bên cạnh diễn tập trước.

.....

Mặt trời chiều ngả về tây, ánh chiều tà chiếu xuống bờ cát trắng mịn thành khung cảnh màu vàng đẹp đẽ.

Cao Đạm nắm tay vợ, chân trần đạp trên mặt cát mềm mại, bên tai là gió biển ấm người, thỉnh thoảng lại có đợt sóng nhỏ vỗ lên bờ lướt qua chân hai người rồi lại nhẹ nhàng chậm chạp rút xuống.

Đợi khi hai người đi tới chỗ đá ngầm hồi trước, Cao Đạm kéo An Hân Phỉ lại.

"Sao vậy?"

Anh cười với cô rồi đột nhiên quỳ một gối xuống đất, trên tay không biết từ khi nào xuất hiện một chiếc nhẫn.

"Xin lỗi, để em đợi lâu rồi."

"Cao Đạm..."

"Bé cưng, tuy rằng anh so với em lớn tuổi hơn, nhưng mà thân thể rất khỏe mạnh, có thể chăm sóc em, chăm lo cho đứa con sắp chào đời của chúng ta, anh nguyện ý trở thành người em có thể dựa vào, anh yêu em, mong em hãy gả cho anh."

An Hân Phỉ che miệng, rơi lệ đầy mặt "Em đồng ý, em đồng ý!"

Trước sự chứng kiến của biển rộng cùng gió nhẹ, Cao Đạm trang trọng đeo nhẫn lên ngón áp út của An Hân Phỉ, thành tâm hạ xuống

một nụ hôn lên trán cô.

Biểu cảm cô kích động, vuốt ve chiếc nhẫn trên tay "Cao Đạm, cái nhẫn này!"

"Anh phải tìm rất lâu mới có được viên kim cương có hình dáng giống với vòng tay vỏ sò đây."

Cô ôm cổ anh, vội vàng hôn lên môi anh "Em yêu anh, Cao Đạm!"

Editor: chương ngắn, thích vãi <3 dịch nhanh edit nhanh

Chương 52: Cuối cùng cũng thành người nhà

Trong ngày thành hôn, bầu trời trong xanh vạn dặm, tại khách sạn năm sao nổi tiếng nhất trong thành phố, khách khứa bạn bè tụ tập tới tham gia hôn lễ của Cao Đạm và người vợ yêu An Hân Phi.

Đại sảnh diễn ra buổi lễ được thay mới toàn bộ, trang trí bằng hoa hồng trắng mà cô thích, trên màn hình chiếu phát ảnh cô dâu chú rể khi thì thâm tình nhìn nhau khi thì cười hạnh phúc với máy ảnh, đầy tình cảm ấm áp.

Trên sân khấu phủ kín hoa hồng trắng, Cao Đạm thân mặc tây trang màu đen, tư thế oai hùng rắn rỏi đứng trước đài, cùng với tiếng nhạc, An Hân Phi mặc váy cưới đuôi dài, tay cầm bó hoa, nói cười rạng rỡ chậm rãi hướng đi về phía chồng, dọc đường đi, tiếng vỗ tay của mọi người làm bạn.

Chú rể dắt tay cô dâu, quay về phía hai bên cha mẹ cúi người, tiện thể hành lễ với các vị khách mời luôn. Chương trình tiếp theo của buổi lễ, hai người đeo nhẫn cưới cho nhau. Cao Đạm đỡ eo vợ dịu dàng đặt xuống một nụ hôn trên môi cô.

Phân đoạn kế tiếp là ném hoa cưới, Cao Nghệ đón được hoa.

"Xem ra chúng tôi lập tức sẽ phải tham gia hôn lễ của cậu với Cao Nghệ rồi." An Hân Phi kéo tay Cao Đạm hướng về phía Cao Nghệ bên cạnh người đàn ông gật gật đầu.

"Nhanh thôi, nhanh thôi!" Rồi thật cẩn thận sờ sờ bụng Cao Nghệ.

"Oa, chúc mừng em nha Cao Nghệ!"

"Đáng ghét, ý em là phải bí mật trước chứ!" Hiếm có khi Cao Nghệ lại thẹn thùng, được người đàn ông ôm vào trong ngực.

Sau buổi lễ là đi mời tiệc rượu.

Cao Đạm cùng An Hân Phỉ đang ở một bên nói chuyện với người khác lại không ngờ ông An Chí Quốc kinh sợ gào lên "Lan Di!"

"Mẹ!"

Cao Đạm cúi bỏ nơ, kiểm tra sơ bộ tình trạng của bà Lan Di "Mẹ vợ sợ là sắp sinh rồi."

Ông An Chí Quốc nghe xong bế bà Lan Di lên chạy ra bên ngoài.

"Mẹ, ba, nơi này hai người..."

"Chúng ta hiểu được, các con mau đi đi."

Cao Đạm nắm An Hân Phỉ theo sát ngay sau, tình cảnh không khỏi hỗn loạn.

Chờ đến khi ngồi trên xe, ông An Chí Quốc ôm bà Lan Di ngồi ở ghế sau, bà đã vỡ nước ối, trong miệng tràn ra tiếng rên thống khổ.

"A ôi ~"

"Lan Di, đừng sợ, chúng ta lập tức tới bệnh viện ngay, đừng sợ!"

Sau khi bệnh viện rồi, bà Lan Di được đưa vào phòng sinh ngay lập

tức.

"Ba, mẹ sẽ không có việc gì đâu, đừng lo lắng quá."

Ông An Chí Quốc gật gật đầu, ánh mắt nhìn chăm chú vào cửa phòng giải phẫu.

Cao Đạm cởi áo khoác tây trang trên người khoác lên người vợ, đỡ cô ngồi trên ghế, dịu dàng an ủi "Đừng lo lắng."

Nói chung bà Lan Di không phải lần đầu mang thai, tuy là sản phụ cao tuổi nhưng quá trình sinh nở rất nhanh chóng, lát sau em bé đã chào đời. Hộ sĩ rửa ráy cho em bé sạch sẽ rồi ôm vào phòng sinh "Người nhà của bà Lan Di!"

An Chí Quốc vội vàng tiến lên "Tôi đây!"

"Chúc mừng, là một công chúa nhỏ!"

Ông An Chí Quốc nghe xong, trên mặt không thể nói là vui vẻ, chỉ gật gật đầu với hộ tá nói lời cảm ơn.

"Ba..."

Ông lắc đầu "Ba không sao, làm các con sợ hãi rồi, Tiểu Phi còn có thai nữa, mau về đi thôi."

Tạm biệt ông An Chí Quốc, Cao Đạm mang An Hân Phi trở về khách sạn, suy cho cùng vẫn còn rất nhiều nhân vật lớn có uy tín danh dự ở đó.

"Nếu trong bụng em cũng là bé gái, anh cũng sẽ..."

"Anh sẽ không!" Anh dịu dàng nhìn vợ yêu.

"Khẳng định như vậy luôn?"

"Bởi vì chỉ cần là do em sinh ra, anh đều yêu, anh đều thích hết."

"Miệng ngọt ghê đấy nhá!"

.....

Về đến nhà, Cao Đạm không bật đèn, mà nắm tay vợ yêu đi vào phòng khách, mượn ánh trăng nhu hoà mặt đối mặt với cô.

"Sao vậy?" Cô cười hỏi.

"Biết không, anh chưa bao giờ cảm ơn ông trời như thế này, làm chúng ta lại gặp nhau lần nữa."

"Lại lần nữa?"

Anh yêu chiều véo véo chóp mũi cô "Bé nhỏ, xem ra em đã quên rồi."

Thực ra, Cao Đạm đã sớm gặp An Hân Phỉ lúc cô vẫn còn đi học, chỉ là một người ký ức khắc sâu, một người đã quên đi mất. Đó là lần đầu tiên - sau khi mất vợ mất con - anh nhận lời mời tham gia buổi diễn thuyết ở trường đại học, anh cưỡi bộ trong vườn trường tràn ngập hơi thở thanh xuân, nhưng lòng lại giống như tro tàn, ngay khi anh cho rằng mình sẽ như vậy vô tri vô giác sống tiếp, vận mệnh để cho họ bất ngờ gặp gỡ.

An Hân Phỉ chạy vội vàng, vô tình đâm vào Cao Đạm làm rơi tài liệu chuẩn bị diễn thuyết "Rất xin lỗi, rất xin lỗi!" Cô vừa xin lỗi, vừa ngồi xổm xuống nhặt những tờ giấy rơi rải rác trên đất cho anh.

"Của anh này, anh xem có tờ nào bị thiếu không?"

Thoáng chốc anh sững sờ ngơ ngẩn, vì nụ cười thật tươi của cô bé, anh nhớ rất rõ ràng, ngày đó, ánh nắng tươi sáng, nhưng vẫn không bằng khuôn mặt đầy ý cười ấm áp của cô.

Khi anh cho rằng hai người sẽ không bao giờ gặp lại, chẳng ngờ được xiềng xích vận mệnh lại buộc chặt hai người ở cùng nhau, lại không xa rời nhau.

Tác giả có chuyện muốn nói: Còn có một chương nữa là kết thúc!! (phiên ngoại sẽ có "nước", đoạn ngắn về sinh hoạt không biết xấu hổ của lão phu lão thê ~~) kính thỉnh chờ mong ~!

Editor: các bạn có nghe thấy gì không?!?!?!?! Ta thực sự là bạch phú mỹ sắp lên sóng rooifiiiiiiii hahaaha

Chương 53: Ngài Cao không biết thỏa mãn (H)

"Bé cưng, hôm nay là đêm chúng ta động phòng hoa chúc nhỉ." Cao Đạm nắm cằm vợ cưng bé bỏng, thanh âm mỉa mai.

"Vậy, người thân yêu ơi anh còn chờ cái gì?"

Anh bế cô lên kiểu công chúa, ôm lên trên giường, dịu dàng hôn môi, tay lại nhanh nhẹn cởi ra quần áo vướng víu của hai người.

"Ông xã, hiện tại có phải em rất xấu đúng không?" Cô có chút tủi thân méo méo miệng.

"Sao thế được, bé cưng bây giờ rất xinh đẹp mà." Anh khàn giọng an ủi, cái lưỡi linh hoạt lưu luyến ở môi, răng của vợ yêu. Rồi sau đó thành kính hôn lên vai ngọc trần trụi, cằm cổ trắng nõn thậm chí cánh tay mảnh khảnh như ngó sen, bộ dáng rất đối dịu dàng, dường như dưới thân là một tác phẩm nghệ thuật quý giá dễ vỡ.

Anh chôn mặt trong bầu ngực đầy đặn của cô, chỉ một thoáng mùi hương sữa tràn đầy trong mũi, anh vươn đầu lưỡi liếm mút nhũ thịt trắng nõn.

"Ừm... Ông xã... Hút hút đi mà... Trướng quá!" Khuôn mặt nhỏ của An Hân Phi đỏ hồng, chủ động hiến bầu ngực mềm mại đang thẳng đứng đến bên miệng Cao Đạm.

"Bé cưng hôm nay thật chủ động." Đối với việc vợ yêu hiếm khi chủ động, anh rất là vừa lòng, nghe lời ngậm lấy một bên đầu vú của cô,

mút vào.

"Nha ưm ~"

Anh cực kì có kỹ năng, dùng đầu lưỡi thô ráp cuốn núm vú xinh xắn mãi cảm hoặc kéo hoặc liếm cắn, từng phút từng phút muốn An Hân Phỉ rên rỉ "vút áo giáp đầu hàng".

Cao Đạm nhả ra nhũ tiêm bị anh đâm loạn đến ướt át đầm dề, bàn tay to theo cái bụng đang mang thai cao ngất xuống phía dưới dao động trêu chọc, cuối cùng đi vào miệng hoa huyết đang lầy lội không chịu nổi.

Anh tách hai chân cô ra, kiêu hoa không bị che lấp liền hiện ra ở trước mắt anh, anh nhẹ nhàng đẩy ra cánh hoa môi lây dính ái dịch, lộ ra mị thịt đỏ tươi bên trong, khép lại hai ngón tay rồi nương theo ái dịch bôi trơn mà thuận lợi cắm vào.

"Ưm ~ ngứa quá... Ông xã ~" An Hân Phỉ dục hòa khó nhịn trên khăn trải giường màu đỏ lửa, cọ qua sát lại như thế nào cũng không giảm được ngứa ngáy trong lỗ nhỏ.

Cao Đạm đặt thân thể vợ nằm nghiêng, rồi cúi đầu liếm mút kiêu hoa của cô.

"A!" Cô lại lần nữa đạt tới cao trào dục vọng.

Khi cô đang hết sức thất thần, cảm giác được dương vật thẳng tắp cứng rắn của người đàn ông đặt ngay bên môi mình, An Hân Phỉ không chút suy nghĩ ngậm tính khí thô cứng đậm sắc kia vào trong miệng, thoáng chốc kích thích đến thân thể cường tráng của chồng run lên.

Thông minh như cô, vài lần thực hành khẩu giao, đại khái cũng hiểu được như thế nào thì có thể làm đàn ông sướng khoái. Cô thỉnh thoảng liếm mút quy đầu cực đại, thỉnh thoảng dùng tay nhỏ trên dưới chuyển động phần trụ thể ngoài khoang miệng, cùng với hai viên trứng bên dưới.

Cao Đạm chịu đựng dục vọng, không phát tiết ra trong miệng bé cưng nhà mình, mà ngồi quỳ thân thể, dưới háng là dương vật to dài được cực cưng mút hôn nhiễm nước sáng bóng, anh vòng qua đỡ hai chân của cô, nhắm ngay lỗ nhỏ bé xiu mà đâm vào.

"Nha ~" An Hân Phỉ cắn môi, mắt quyến rũ như tơ.

Anh đặc biệt dịu dàng, thọc vào rút ra trong dững đạo ấm áp trơn trượt.

"Ưm ưm, nhanh một chút, chồng ới ~"

Anh cúi đầu hôn môi cô "Bé nhỏ, hôm nay sao lại dâm đẳng như vậy?"

Cô ôm lấy cổ anh, vội vàng hôn lại, tựa như một con mèo con nhỏ xinh làm người ta vui vẻ.

Anh đặt hai chân cô vắt bên hông mình, bàn tay to xoa nắn bóp nặn đôi nhũ no đủ của cô, để trong lòng bàn tay nặng trĩu, ngón cái cùng ngón trỏ xoa nghịch núm vú đỏ bồng, An Hân Phỉ sướng khoái đến mức không ngăn được bản thân, nắm tay Cao Đạm cùng nhau đùa bỡn hai vú của mình.

Trong căn phòng tân hôn được trang trí lại toàn bộ, trên giường lớn trải màu đỏ thắm vui tươi hai bóng người trần trụi giao triền, trong không khí tràn ngập hơi thở tình dục dính nhớp.

Không biết qua bao lâu, cùng với vợ yêu ê ê a a rên rỉ, Cao Đạm rốt cuộc bắn tinh dịch vào chỗ sâu trong cơ thể của An Hân Phi, đạt tới cao trào lần đầu tiên đêm nay.

Anh cúi người hôn hôn cái trán mướt mồ hôi của vợ "Bé cưng, chúng ta lại làm một lần nữa nào."

Rất nhanh, trong phòng lại lần nữa vang lên tiếng rên rỉ giao hoan của nam nữ.

.....

Ngày hôm sau, hiếm khi hai người tận tình một đêm còn có sức dậy đi bệnh viện thăm bà Lan Di. Lúc hai người đến, em bé mới sinh nằm ở giường nhỏ bên mép giường bà Lan Di, ông An Chí Quốc ngồi bên mép giường chăm sóc vợ cùng con gái nhỏ, An Tử Nguyên thì ngồi trên sofa khóc lóc không ngừng, ngoài miệng còn luôn gào la không muốn có em gái.

"Mẹ, ba!"

"Tiểu Phi cùng Cao Đạm tới rồi!"

"Đây là quà cho em gái của con với Cao Đạm." An Hân Phi lấy ra một hộp trang sức, bên trong đựng một cái khóa vàng nhỏ xinh.

"Tốn tiền quá!"

"Mẹ, cảm thấy thế nào rồi ạ?"

Bà Lan Di kéo tay cô, mắt long lanh nước "Khá tốt rồi."

"Em xem, sao lại khóc rồi, vốn sữa không đủ, đừng khóc nữa." Ông An Chí Quốc đối với bà Lan Di rất kiên nhẫn, ngay cả lúc vừa mới biết bà mang thai cũng không bằng, có thể là bởi vì con gái vừa mới chào đời.

Cô dặn dò bà Lan Di chăm sóc thân thể cho tốt rồi cùng Cao Đạm rời đi.

Lúc rời khỏi bệnh viện, ánh mặt trời dịu dịu, gió lay nhẹ nhàng (*), người mình yêu thương đang ở bên cạnh, hạnh phúc chính là đơn giản như vậy.

(*) Trích từ 《 Đi gặp người mà bạn muốn gặp đi 》 "Đi gặp người mà bạn muốn gặp đi! Nhân lúc ánh mặt trời dịu dịu. Nhân lúc gió lay nhẹ nhàng. Nhân lúc hoa nở chưa tới độ tàn."

Tác giả có chuyện muốn nói: 《 Đại thúc 》 chính thức kết thúc rồi ~~ cảm ơn các bạn ủng hộ ~ cảm ơn, chúng ta gặp lại ở quyển sách tiếp theo nhé, yêu yêu nheee ~

Chương 54: Phiên ngoại 1: Bệnh nhân kì lạ (H)

Bé Nguyễn Bảo vừa mới qua sinh nhật một tuổi thì bị ông bà nội ôm về nhà tổ họ Cao. Lúc này Cao Đạm cũng đã quay về nề nếp, đến bệnh viện đi làm, thi thoảng ngồi khám xem bệnh.

Hôm nay, anh gặp một bệnh nhân rất kì quái.

"Thân thể chỗ nào không thoải mái?" Về mặt anh hòa ái, bộ dạng dễ gần.

"Gần đây cảm thấy ngực khó chịu, có khi còn bị đau nữa." Cô gái ôm ngực giống như Tây Thi, mềm mại yêu kiều lại yếu ớt.

Anh tỏ vẻ đã hiểu gật gù đầu, lấy ra ống nghe bệnh tùy thân "Cởi cúc áo ra, trước tiên tôi nghe nhịp tim của cô rồi chẩn đoán bệnh sau."

"Được." Cô gái không chút do dự, thoăn thoắt cởi cúc áo, bầu ngực lớn không có nội y bảo vệ liền bật ra, nhìn qua ước chừng có vẻ là E-cup.

"Bác sĩ, anh nghe cho tôi một chút đi." Cô gái vừa nói, hai vú lớn liền run run theo.

Cao Đạm không chút dao động, thậm chí mắt nhìn thẳng mang ống nghe lên, ống nghe lạnh lẽo hơi chạm vào ngực của cô gái, cô liền phát ra tiếng thở gấp yêu kiều.

"Lạnh quá à, bác sĩ." Cô lại nũng nịu với anh.

Cao Đạm nghe xong, lấy ống nghe về "Không có vấn đề gì cả, thưa cô."

"Nhưng mà vì sao chỗ này của người ta sẽ bị đau nhức nha?" Đôi mắt cô gái quẹo rũ như tơ, tay lại ở trên hai vú của mình khiêu khích di động.

"Có lẽ là do cô mặc quần áo quá chật, thử chuyển qua mặc đồ rộng rãi hơn đi."

Cô gái rướn người qua gần sát Cao Đạm "Là như thế này nha bác sĩ, nhưng mà, miệng nhỏ phía dưới của người ta cũng rất ngứa nha."

"Ngứa, có thể là bị viêm, đề nghị nên dùng dung dịch vệ sinh bên ngoài có tác dụng sát trùng."

"Ừm, bác sĩ lại không khám xem cho tôi sao?" Cô gái ngang nhiên ngồi lên bàn công tác của anh, động tác mập mờ "Bác sĩ, anh xem cho tôi nha, thật sự rất ngứa đó, ừm ~"

Cao Đạm trích rút mắt kính dè dè "Cũng được, cởi quần lót ra nằm lên giường khám chữa bệnh đi."

Cô gái cực kì nghe lời, lập tức cởi quần lót ra, nằm trên giường khám chữa bệnh, tựa như là cố ý, anh thấy được cô ấy mặc quần ren chữ T gợi cảm. Anh đeo găng tay plastic, cầm miệng kiềm chờ khám chữa bệnh cùng các công cụ chuẩn bị vào vị trí.

Lúc này cô gái gần như lộ ra hết, áo trên mở hết ra, trên nhũ thịt mềm mại đầy đặn trắng tuyết rủ xuống nhũ tiêm đỏ bồng, phía dưới trần truồng để mặc cho anh tùy ý quan sát.

Cao Đạm chỉnh giường khám và chữa bệnh cao lên, dùng miệng kiểm đã được sát khuẩn tiêu độc chậm rãi mở ra âm đạo phụ nữ.

"A ~"

"Màu bên trong âm đạo rất hồng, nhìn dáng vẻ thì có vẻ chồng cô rất thương yêu cô nhỉ? "

"Vâng... Đúng vậy..." Cô gái hơi thờ hốt hển.

Rút miệng kiểm ra, anh mang theo găng tay plastic dò vào dững đạo của cô, mị thịt cực kì chặt chẽ lập tức gấp gáp nuốt ngón tay anh "Độ ẩm của âm đạo rất cao, chồng cô nhất định rất hưởng thụ. "

"Đó... Đó là đương nhiên... Ừm ~" Thân mình cô gái không chịu được, nhè nhẹ run rẩy, tay cũng không tự chủ được nắm chặt hai bên giường.

"Chồng cô không làm cô thoả mãn sao?" Trong dững đạo đã có thể nuốt chứa bốn ngón tay.

"A... Ừ..."

"Ha ha, chồng cô biết cô ở bên ngoài gạ gẫm bác sĩ sao, hửm?"

"Vậy anh làm, chồng tôi đi, tôi sẽ làm anh rất thoải mái ~"

"Phải không!"

Cao Đạm rút ra ngón tay, trên găng tay plastic đã dính dâm dịch dính nhớp của cô gái.

Không lâu sau, cô rõ ràng cảm thấy có một vật cứng ấm áp ở miệng huyết của mình loanh quanh nghiền mài.

"A... Tiến vào nha... Cao Đạm ~"

"Thế nào, không chơi nữa hả, mèo hoang nhỏ của anh?" Cao Đạm cười tà, bôi dâm dịch trên găng tay plastic lên môi cô cùng đầu vú đang đứng thẳng.

"Sinh nhật của anh, người ta tặng quà cho anh đó!" Cô vươn cánh tay như ngó sen, trắng trẻo mịn màng, muốn ôm anh một cái.

Anh lại không cho cô ôm, cởi bỏ cả vật trói tay cô khép lại đặt lên đỉnh đầu "Ồ, chồng của em - anh không làm em thỏa mãn?" Anh cởi bỏ găng tay ra, ngón tay ấm áp xẹt qua trước ngực cô, kích thích cô từng đợt run rẩy.

"Nào... Nào có... Người ta tùy tiện nói thôi mà!"

"Tùy tiện nói? Bé con không nghe lời đúng là phải chịu phạt! "

Lúc này, An Hân Phi: cánh tay bị trói, hai chân bị gập cong mở thật rộng, eo mông gần như bị cố định trên giường, khuôn mặt nhỏ xinh xấn lộ ra tầng ửng đỏ, cắn môi, vành mắt rung rung nhìn chồng.

"Bé hư!" Cao Đạm cúi đầu, dịu dàng nâng lên một chân trần trụi trắng nõn, mở miệng mút ngón chân mượt mà của vợ cứng vào trong miệng.

"Không... Ừm..."

Cao Đạm không "cho" cô ngay, đầu lưỡi ướt át linh hoạt dọc theo chân cô dò xuống vùng đất bí mật đang trào xuân thủy giữa hai đùi,

đầu lưỡi tách mở cánh thịt béo mập, dùng lực chặc chặc mút mật dịch.

"Cao Đạm ~" An Hân Phỉ miệng nhỏ khẽ mở, ê a khẽ khàng dâm kêu.

Khi anh một lần cố ý mút thịt đế thật mạnh, cô kêu to, tiết ra ở trong miệng anh. Ai đó hết sức dâm sắc nuốt xuống, xong lại đứng dậy cùng vợ nhỏ hôn môi, đến khi nước bọt của hai người không nuốt kịp, nhỏ giọt trên mặt đất mới bằng lòng bỏ qua.

Hai tay anh phủ lên đồi núi mềm mại trước ngực cô, nhẹ nhàng bóp nắn "Thật nhớ lúc chỗ này tiết ra sữa mà!" Cao Đạm nói chính là lúc con trai vừa mới sinh ra, sữa của cô rất đầy đủ, bình thường con trai uống không hết, còn thừa sữa tươi đương nhiên có hời cho cái vị làm cha này rồi.

Anh vùi đầu ở giữa bầu nhũ thịt to tròn trắng nõn, chớp mũi dường như còn có thể ngửi thấy hương sữa thanh ngọt, tay nhanh nhẹn lui cởi quần ra, dương vật đã sớm trướng cứng dưới háng trực tiếp đập đập vào huyệt nhỏ của cô "Bé cưng, anh muốn đi vào."

"Ừ... Tiến... Tiến vào..."

Cao Đạm tuân lệnh, "lưỡi thương" thô dài sắc bén phút chốc chọc thủng thịt môi trở ngại, dút khoát dâm vào.

"A!" Thật lớn, nhưng mà, rất thoải mái!

Trong nháy mắt, anh cũng kêu lên sáng khoái, trong dững đạo của cô, tường thịt ấm áp chặ chặ bao lấy dương vật anh, khiến cho anh không kìm được mà càng dâm vào sâu thêm.

An Hân Phỉ thoải mái, chỉ cảm thấy hồn phi phách tán, dương vật Cao Đạm trong hoa huyết của cô thọc vào rút ra ma sát nghiền nát, mỗi lần đều thẳng tới tử cung. Cô muốn ôm ôm anh, nhưng cánh tay lại bị trói, liền không thuận theo tử thân kêu "Cao Đạm... Ông xã... Ôm ôm cơ..."

Cao Đạm vừa luật động vừa cởi trói cho cô, để cô vòng qua cổ mình cùng nhau ôm ấp.

Bạch bạch bạch tiếng thân thể dâm loạn va chạm cùng tiếng nước dính nhớt từ môi lưỡi quăn quít chọt chọt tràn ngập trong căn phòng, làm cho người nghe mặt đỏ, tim đập dồn dập.

Không nhớ rõ trận tình chiến này kéo dài bao lâu, chỉ là đến cuối cùng An Hân Phỉ vẫn không chịu được xin tha "Chồng ơi... Tha cho em đi mà... Ưm ~" Cô chỉ cần hơi cúi đầu là thấy được tính khí thô dài dưới háng của anh không chút nhẹ nhàng ở trong nhục huyết của cô ra ra vào vào, mặt nhỏ không khỏi đỏ lên.

"Bé cưng không phải nói tặng quà sinh nhật cho anh sao, còn chưa tới giờ mà." Dứt lời, dương vật lại hung hăng cả căn hoàn toàn đi vào.

An Hân Phỉ nước nở rên rỉ, giương mắt nhìn lên, chỉ mới 8 giờ thôi, cách 12 giờ còn bốn tiếng nữa! Lại nhìn người đàn ông đang "lật mây đổ mưa" trên người cô, xem ra tính phúc tuổi già của cô không cần lo lắng rồi.

— phiên ngoại một xong —

Editor: dạo ni làm biếng quá thể.....

Chương 55: Phiên ngoại 2: Cùng cưới ngựa tào em gái (H)

Bé Nguyên Bảo hơn ba tuổi, khoẻ mạnh kháu khỉnh, ra dáng như em bé trên bức tranh tết, nhưng mà bé Nguyên Bảo gần đây có tâm sự. Bởi vì bé thấy anh Phàm Phàm có em gái trắng trẻo bụ bẫm, bé cũng muốn cơ. Lúc trước bé còn nhỏ, không hiểu biết gì về các em nhỏ, bây giờ đã lớn rồi, nhìn con gái phấn điều ngọc trác [1] của cô Cao Nghê, nên mình cũng muốn có em gái.

Hôm nay, An Hân Phỉ dỗ con trai ngủ, bình thường chưa kể xong truyện cổ tích bé Nguyên Bảo đã ngủ thiếp đi rồi, hôm nay đã kể xong mà đôi mắt to tinh như sáo ngó cô.

"Sao còn chưa ngủ hả?"

"Mẹ ơi, anh Phàm Phàm làm sao lại có được em gái thế?"

Cô xoa xoa mái đầu mềm của con trai "Bởi vì ba mẹ anh Phàm Phàm tạo ra cho đó."

Bé Nguyên Bảo chớp chớp mắt "Vậy mẹ với ba tạo em gái cho con được không?"

Cô chỉ cười cười, giém chăn cho bé "Cái mà mẹ nói không tính nha."

"Thế... Thế ba..."

"Rồi, bé con bé nhỏ của mẹ, nên ngủ rồi."

An Hân Phi đối với chuyện mang thai vẫn luôn thuận theo tự nhiên, hiện giờ cô cũng có sự nghiệp, là chủ của một page chuyên về mỹ thực, không có việc gì thì post video nấu ăn của mình lên, hiện có rất nhiều fan rồi.

Nhưng từ đêm đó trở đi, bé Nguyên Bảo luôn quấy lấy An Hân Phi đòi mẹ làm em bé. Gần đây cô cũng tự hỏi có nên sinh thêm một đứa nữa hay không, nói chung cũng có thể cho bé Nguyên Bảo có bạn chơi cùng.

Cao Đạm gần đây lại khá bận, bệnh viện đang ở chuẩn bị mở thêm chi nhánh, anh thân là viện trưởng phải nắm thật rõ phương hướng mới nhất, hàng ngày buổi tối còn phải xem báo cáo.

An Hân Phi buông tạp chí trên tay, trốn trong chăn nhắm mắt lại giả vờ ngủ, thường thì cô ngủ trước một lúc Cao Đạm mới bỏ tư liệu xuống ôm cô cùng nhau ngủ.

Quả nhiên, hôm nay cũng như thế.

Anh xếp gọn tài liệu, tắt đèn tường, ôm cô chuẩn bị ngủ.

"Chồng ơ!" Trong bóng đêm, An Hân Phi trở mình, hai tròng mắt sáng ngời chăm chú nhìn Cao Đạm.

Anh nhéo nhéo khuôn mặt cô "Bé hư này, không phải em ngủ rồi à?" Tay kia ôm chặt lấy vòng eo nhỏ của cô.

"Ông xã, chúng ta lại sinh em gái cho con trai nhé?"

"Sao vậy, lại muốn làm mẹ?"

"Chẳng lẽ anh không muốn làm ba, hừ!" Dứt lời, trở người quay lưng không thèm để ý tới anh.

"Tất nhiên anh muốn rồi bé cưng, chỉ là anh không muốn lại để em phải trải qua quá trình mang thai lần nữa, quá vất vả."

An Hân Phỉ nghe xong thì nhẹ nhàng quay người chui vào lồng ngực Cao Đạm "Nhưng mà em nguyện ý sinh con cho anh mà."

"VẬY còn chờ cái gì nữa!" Anh một tay xốc tẩm chăn phủ bên trên hai người lên, tay kia bật đèn.

Hình như không thích ứng được với ánh sáng đột ngột, cô hơi nheo mắt lại, giống như một con mèo nhỏ lười biếng.

Cô ngồi trên eo bụng anh, nhờ thói quen khoả thân khi ngủ nên hai người lúc này càng thêm dính sát không có một khe hở. Cô dùng hoa huyệt cọ xát dương vật anh, chỉ chốc sau, thứ kia bắt đầu giãn dãn, trướng cứng, đứng thẳng lên.

"A ~" An Hân Phỉ gấp gáp khẽ rên, vô lực nằm sấp trên người Cao Đạm.

Bên tai là tiếng rên rỉ dịu dàng đáng yêu của vợ yêu, bàn tay to tùy tiện qua lại vuốt ve trên tẩm lưng trần của cô, đại điều dưới háng ở bên ngoài mật huyết đâm thọc chơi đùa, còn cố tình di chuyển không yên.

"Nha, Cao Đạm... Đừng trêu em mà... Tiến... Tiến vào... A ~" Còn không chờ cô nói xong, Cao Đạm đã dùng sức, dương vật linh hoạt thô to dễ như trở bàn tay một phát chọc vào tìm đến chỗ mật địa.

"Bé cưng, đòi anh đâm như vậy nhiều lần, đã sinh con rồi mà huyết nhỏ sao còn chặt như vậy, hm?" Cho dù ngày thường vẫn nhã nhặn như Cao Đạm, lúc này ở trên giường đối mặt với cô vợ bé bỏng quyến rũ đáng yêu, anh cũng hóa thân thành sài lang hổ báo, đâm từ lẳng ngữ từng câu từng chữ tuôn trào.

"A ưm... Ông xã ~" An Hân Phi miễn cưỡng đỡ thân thể, tay nhỏ chống lên ngực bụng của anh, tùy ý nam nhân trên dưới thao động chính mình.

Cao Đạm dựa lên gối đầu giường, bầu ngực đầy đặn trắng nõn của vợ yêu được mình vằn vò bóp nắn mà nảy lên nảy xuống đẹp mắt. Bàn tay to của anh phủ lên bầu ngực xinh đẹp của cô, đầy đặn đến nỗi một bàn tay anh không thể nắm hết, ngón cái niết xoa đầu vú đỏ tươi "Có thích chồng chơi vú em như vậy không hả?"

"Thích... Ông xã lại mạnh hơn một chút đi mà... A"

"Theo ý em, bé đâm đặng!"

Đang lúc hai người tình dục tưng cao, không hề chú ý tới cửa phòng ngủ đột nhiên mở ra, bé Nguyên Bảo kéo cái gối nhỏ, dụi dụi mắt lững thững đi vào.

"Ba với mẹ đang làm gì thế?" Thanh âm non nớt vừa thốt ra, Cao Đạm sợ tới mức suýt nữa thì héo xuống. An Hân Phi đang "nhún nhảy" trên người chồng cũng hoảng sợ, nhất thời ngu người luôn ở đó, không biết làm sao cho phải. Vẫn là anh chồng phản ứng nhanh, kéo chăn che chắn hai người.

Lúc này bé Nguyên Bảo đã đi tới mép giường, mở mắt thật to ngắm ba một lúc, ngó mẹ một hồi.

"Khụ, không ngủ được hả con?"

"Ba với mẹ đang chơi cưỡi ngựa hả, Nguyên Bảo cũng muốn chơi!"
Nói đoạn chuẩn bị bò lên trên giường.

"Đừng, con!"

"Bé ngoan, không phải con muốn em gái sao, mẹ với ba đang tạo ra em gái nè, con ngoan, đi ngủ được không?"

"Thật vậy ạ?! Mẹ cùng ba tự cho con em gái?"

"Là thật đó."

"Thật tốt quá, con muốn có em gái nhỏ cơ!" Bé Nguyên Bảo lại kéo cái gối nhỏ lạch bạch chạy đi, còn thuận tay đóng kín cửa phòng cho hai vị phụ huynh không đáng tin cậy.

"Thế mà quên khóa cửa..." An Hân Phỉ hậu tri hậu giác [2], vừa rồi thực sự dọa chết cô.

"Bé con, vừa rồi em suýt chút nữa kẹp anh chặt đứt!" Cao Đạm lại sột sột soạt soạt rờ lên mông thịt người ta.

"Ừ ~"

"Chúng ta tiếp tục!" Dứt lời, Cao Đạm áp An Hân Phỉ xuống giường, nâng thịt mông của cô lên cao, trong mắt là u huyết vẫn đang khép kín, chưa bị thô cứng dương vật "mở" ra.

Cao Đạm nằm ở An Hân Phỉ trên người, môi lưỡi vuốt ve thùy tai lẫn cảm của cô, liếm hôn má cô, bàn tay giống như vắt sữa mà xoa nắn vỗ về hai vú no đủ.

"Ồ... Cao Đạm... Ừm..." Khoái cảm ngập trời lần thứ hai đột kích, cô dường như mất tiếng, rên không nên được lời hoàn chỉnh.

Cao Đạm một tay tiếp tục chơi đùa bộ ngực của vợ, một tay đỡ dương vật tím đen ma sát nơi riêng tư phiếm nước của cô, đến khi mật dịch dính đầy quy đầu tròn trịa.

"Bé con, em lại ướt này." Ngón tay căng hoa môi đầy đặn ra, nhanh chóng thọc vào rút ra trong mật huyết, lúc đấy chỉ có thể nghe thấy tiếng ngón tay ra vào phụt phụt.

"A a... Ông xã... Cao Đạm... Làm em... Làm em, a!" Cô gái bị dạy dỗ đến độ mẫn cảm như thế, sớm đã không thỏa mãn với ngón tay đùa bỡn, cô khát vọng cây gậy lớn hơn nữa mà lại nóng cháy tới lấp đầy chính mình.

"Bé dâm dăng!" Cao Đạm gầm nhẹ một tiếng, ôm vòng eo thon thả của cô liền đem bột ngạnh dương vật đâm vào lửa nóng đường đi chỗ sâu trong. Trong lúc nhất thời, hai người đều được đến thỏa mãn.

"Nha a... Thật nhanh... Chậm... Nhẹ... A, nhẹ chút..." An Hân Phi giống như mẩu cầu động dục nằm sấp ở trên giường, mông vĩnh cửu căng tròn theo đuổi cơn thịnh nộ đàn ông.

"Ừm... Thật chặt... Xem ra anh có được một bảo bối dâm dăng "muốn" nhiều rồi nhỉ." Cao Đạm trong mật hồ gian xảo thay đổi góc độ tiến lên, mỗi lần đều là lút cán đâm vào tử cung nhỏ nhắn đáng yêu.

"A... Tới rồi... Ừm ừm~" An Hân Phi thét chói tai đạt tới cao trào, chỗ sâu trong mật hồ phun ra từng dòng dịch nóng hổi, tưới lên trên quy

đầu đang chôn sâu ở trong cơ thể mình, dưới sự kích thích như vậy, Cao Đạm cũng bắn ra.

An Hân Phi mất hết sức nằm ở trên giường, thân thể mềm mại run rẩy, mồ hôi thơm đầm đìa. Cao Đạm hăng còn không thỏa mãn sờ mó cẳng chân trần của cô.

"Đừng... Đừng làm nữa... Mệt quá... A!" Người đàn ông bắn tinh xong, còn thít lại lần nữa cương cứng cắm vào "Bé cưng, vì để sinh em gái cho con trai, chúng ta cần phải thật nỗ lực mà."

— xong —

Tác giả có chuyện muốn nói: Dự tính viết thêm hai phiên ngoại nữa, một là trong thời gian mang thai phải khắc chế lâu không được làm á hự một phát, rồi thêm một cái đổi hồn (tráo đổi thân thể) á hự phát nữa, dù sao cũng đều là làm chuyện không biết xấu hổ ~~ hy vọng mọi người tiếp tục theo dõi ghen ~~~

Editor: muốn héo queo =)))) cho chừa nha mậy, làm gì cũng phải khóa cửa phòng vô hị hị. Có ai coi Sống ko dừng cảm uổng phí thanh xuân ko? Hiu hiu mấy bạn diễn viên cuteo vl ~~ Đạo này vừa do bạn, vừa do (quá quá) lười nữa nên mới đăng chương tiếp lâu vậy... Sorry các bác nhé TvT (bản dịch edit này tui nhây từ tháng trước trước trước lặn nên mới có vụ SKDCUPTX nhé....)

[1] Phần điều ngọc trác: viên ngọc đã được mài dũa láng mịn, ý chỉ các bé gái xinh xắn, đáng yêu.

[2] Hậu tri hậu giác: chỉ độ nhạy cảm, chú ý tới sự việc. "Tri" ở đây là "tri đạo" (知道) - biết, hiểu, thuộc về lý tính. "Giác" - cảm giác, giác ngộ, thuộc về cảm tính. "Tri" là khách quan, "giác" là chủ quan.

Ví dụ

Thần sắc của Tiểu Vương trong phòng làm việc không ổn, do nhà có chuyện.

Nếu như bạn không hề cảm thấy thần sắc của anh ta không ổn mà phải nhờ người khác nói là nhà anh ta có chuyện rồi, bạn mới nhìn lại, quả nhiên lông mày anh ta cứ nhíu chặt, mới thấy nhà anh ta đúng là có chuyện thật. Đó là, "tiên tri hậu giác".

Trái lại, nếu bạn sớm cảm thấy thần sắc anh ta không ổn, sau đó mới nghe nói nhà anh ta có chuyện. Đó là, "hậu tri tiên giác".

Như vậy "hậu tri hậu giác" chỉ quá trình từ nhận biết tới hiểu rõ sự vật, sự việc rất chậm chạp.